

**LECTIUNILE
ȘCOLII DE SABAT**

Semestrul I, 2020

**„CONFLICT
ȘI
VICTORIE”**

Editate de Conferința Generală a
Societății Misionare Internaționale a
Advențiștilor de Ziua a Șaptea, Mișcarea de Reformațiune

625 West Avenue
Cedartown, GA 30125 USA

Telefon (+1) 770-748 0077
Fax (+1) 770-748 0095
E-mail: imssdarmgc@yahoo.com
Internet: sda1844.org

CUPRINS

Introducere.....	3
1. Încercat în mod repetat.....	5
2. O noapte de chin.....	11
3. Încercat, dar biruitor.....	17
4. Neînțelegeri între conducători.....	23
5. Îndepărtarea idolatriei.....	29
6. Dumnezeu va salva prin puțini.....	34
7. Pericol neașteptat.....	40
8. Provocarea împăratului.....	46
9. Un profet disprețuit.....	53
Raportul misionar din Uruguay.....	59
10. Consecința neascultării.....	61
11. Circumstanțe imposibile.....	67
12. Eliberarea Ierusalimului din asediu.....	73
13. Isaia îl avertizează pe Ezechia.....	80
NOTE FINALE.....	86
Apusul soarelui în România:.....	88

Autor semestrul I: Antonino Di Franca

Revizuirea și editarea cuprinsului:

Departamentul Ministerial al Conferinței Generale

Notă: Toate notele folosite din scrierile E. G. White fac referință la paginația standardizată din limba engleză.

Traducere, editare și tehnoredactare:

Departamentul de Publicații al Conferinței Generale și Departamentul Editorial al Câmpului Misionar Român pentru versiunea în limba română.

Coperta: <https://unsplash.com/search/photos/mountaintop>

INTRODUCERE

"Vrăjmășie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei. Aceasta îți va zdrobi capul și tu îi vei zdrobi călcâiul." Geneza 03:15. Această sentință a fost pronunțată asupra șarpelui după ce a înșelat prima femeie, care a devenit agentul său să-și înșele soțul. Omul a cedat celui rău, dar Domnul nu l-a lăsat sub stăpânirea dușmanului. Răspunsul divin la păcat a făcut posibil ca omul să învingă răul, cu „vrăjmășie” și împotrivire ca parte a procesului. „Sămânța” femeii va prelua lupta și va câștiga victoria. Ea îl va elibera pe om de puterea adversarului și îl va opri să-și îndeplinească lucrarea de distrugere.

După intrarea păcatului, poporul lui Dumnezeu s-a confruntat nu doar cu împotrivire, luptă și suferință, ci și cu binecuvântare, intervenție divină, progres și victorie. Abel și-a pierdut viața în lupta cu păcatul, dar a avut încredere în Dumnezeu și a căutat comuniunea cu El. Sângele său nevinovat a indicat spre cel al Răscumpărătorului. Enoh a luptat împotriva răului și a câștigat victoria; el „a umblat cu Dumnezeu ... trei sute de ani” și „Dumnezeu l-a luat.” Geneza 5:22,24. În mijlocul păcatului și violenței aproape universale, Noe era „un predicator al neprihănirii” și împreună cu familia sa a trecut în siguranță prin potopul universal.

În timp ce dușmănia și lupta, durerea și moartea au existat în toată istoria acestei lumi, au existat și experiențe bogate de ocrotire miraculoasă, progres și victorii de izbăvire cu Dumnezeu. Un exemplu major a fost conflictul spiritual cu faraonul egiptean care s-a încheiat cu exodul, un simbol al celei mai mari dintre toate victoriile - eliberarea din păcat prin Isus Hristos. Cele mai dure conflicte au fost cu siguranță acelea prin care a trecut Isus. El îi încurajează pe toți: „Eu... Am biruit.” „În lume veți avea necazuri; dar îndrăzniți, Eu am biruit lumea.” Apocalipsa 3:21; Ioan 16:33.

„Această profeție a dușmăniei dintre Satana și Hristos,” a scris sora Ellen G. White, „are implicații profunde. Este o descriere a unui conflict neobosit între Hristos și urmașii Săi, Satana și îngerii săi și oamenii căzuți uniți într-o încercare disperată de a acuza, zdrobi, răni și extermina urmașii lui Hristos până la sfârșitul timpului. Această controversă dintre Satana și Hristos a avut loc aici, în această lume. Satana L-a acuzat constant pe Fiul lui Dumnezeu și a pus prejudecăți în mințile oamenilor. Nu doar învățăturile și doctrina lui Hristos au fost pervertite, interpretate greșit și făcute confuze de la sensul lor adevărat, ci minciuna L-a urmat peste tot. Denaturările preoților cei mai de seamă, a fariseilor și a saducheilor au turnat în urechile oamenilor predispuși la cele mai rele pasiuni ale preacurviei, curviei și necinstei o puternică prejudecată arzătoare care a făcut aproape imposibil

ca El să trăiască pe pământ chiar și cei trei ani și jumătate după ce Și-a început lucrarea publică.” - *Christ Triumphant*, p. 29.

În secolele care au urmat, poporul Domnului s-a confruntat cu o opoziție din ce în ce mai mare, inclusiv cu persecuția Romei păgâne. Dar Imperiul Roman a căzut, iar lucrarea lui Dumnezeu și sprijinitorii ei au triumfat. Apoi a urmat lunga perioadă a Evului Mediu, cu o luptă constantă între forțele binelui și ale răului. Se estimează că cincizeci de milioane de martiri au murit de mâinile persecutorilor lor, dar adevărul a triumfat.

La începutul secolului trecut, în timp ce primul război mondial a provocat haos, mizerie, vărsare de sânge și moarte în lume, în timp ce regi și regate au căzut, creștinii credincioși au susținut puritatea credinței, dând mărturie despre calea ce duce la viața veșnică. La scurt timp după ce comunismul, nazismul și al doilea război mondial au apărut, mai mulți martiri au mărturisit adevărul și speranța pe care guvernele și oamenii răi nu le pot distruge.

Acum, după profeție, credincioșii se așteaptă ca încercările finale să vină în curând în marea încercare a credinței. „Și balaurul, mâniat pe femeie, s-a dus să facă război cu rămășița seminței ei, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și țin mărturia lui Isus Hristos.” Apocalipsa 12:17.

„În fiecare epocă, adevărata Biserică a lui Dumnezeu s-a angajat într-un război hotărât împotriva agenților satanici. Până la sfârșitul controversii, lupta va continua între îngerii și oamenii răi de o parte și îngerii sfinți și credincioși adevărați de cealaltă parte.” - *Christ Triumphant*, p. 28.

„Acum biserica este militantă. Acum ne confruntăm cu o lume în întunericul miezului nopții, aproape în întregime dedată idolatriei. Dar va veni ziua în care lupta va fi sfârșită și victoria câștigată”. - *Christian Experience and Teachings of E.G. White*, 229.

Suntem pregătiți pentru conflictele viitoare? Ce facem acum când ne confruntăm cu încercări? Având în vedere evenimentele care ne stau în față, progresăm cu hotărâre și credincioșie? Cât de puternică este consacrarea noastră față de Dumnezeul căruia Îi servim?

Fie ca pe parcursul studiului acestor lecții, care arată cum credincioșii din timpurile Biblice s-au confruntat cu împotrivire și vrăjmășie și cum au primit de la El victoria și triumful, fiecare gând să fie o încurajare și un ajutor spiritual pentru fiecare elev. Promisiunea este „că oricine este născut din Dumnezeu, biruie lumea; și ceea ce câștigă biruință asupra lumii, este credința noastră.” 1 Ioan 5:4.

- *Frații din Departamentul Ministerial al Conferinței Generale*

Colecta Specială a Școlii de Sabat va fi pentru
DEPARTAMENTUL DE SĂNĂTATE AL CONFERINȚEI GENERALE
Dumnezeu să te binecuvânteze și să-ți înmulțească darul generos!

1.

Sabatul din 4 ianuarie 2020

ÎNCERCAT ÎN MOD REPETAT

„Dumnezeu are o încercare pentru noi, iar dacă ne ridicăm la standardul Lui vom fi un popor deosebit....

„Nu trebuie să ne urmăm propria voință și judecată și să ne amăgim că Dumnezeu va coborî la starea noastră... Ceea ce vi se pare lipsit de importanță poate avea cea mai mare importanță în planurile speciale ale lui Dumnezeu pentru păstrarea vieții sau salvarea sufletului vostru. Dumnezeu ne pune credința la încercare dându-ne o lucrare de făcut în legătură cu mijlocirea Lui în dreptul nostru. Făgăduințele Sale se vor împlini cu toți cei care se conformează condițiilor...” - *In Heavenly Places, p. 150.*

Cea mai importantă calitate a caracterului

1. Ce a cerut Domnul slujitorului Său credincios Avraam și fiului său, fiul făgăduinței? Prin ce au putut demonstra această putere spirituală în încercare? Geneza 22:1,2,10-12.

După aceste lucruri, Dumnezeu a pus la încercare pe Avraam și i-a zis: „Avraame!” „Iată-mă”, a răspuns el. Dumnezeu i-a zis: „Ia pe fiul tău, pe singurul tău fiu, pe care-l iubești, pe Isaac; du-te în țara Moria și adu-l ardere-de-tot acolo, pe un munte pe care ți-l voi spune.”

Apoi, Avraam a întins mâna și a luat cuțitul, ca să înjunghie pe fiul său. Atunci, Îngerul Domnului l-a strigat din ceruri și a zis: „Avraame! Avraame!” „Iată-mă!” a răspuns el. Îngerul a zis: „Să nu pui mâna pe băiat și să nu-i faci nimic; căci știi acum că te temi de Dumnezeu, întrucât n-ai cruțat pe fiul tău, pe singurul tău fiu, pentru Mine.”

„Pentru Avraam nici o tortură mentală nu putea fi egală cu cea îndurată în ascultarea de porunca de a-și jertfi fiul... Cu o inimă
pentru Semestrul I, 2020

zdrobită și o mână nehotărâtă, el ia focul, în timp ce Isaac întreabă: „Iată focul și lemnele, dar unde este mielul pentru arderea-de-tot?” Geneza 22:7. Dar nu, Avraam nu-i poate spune acum! Tatăl și fiul construiesc altarul și vine momentul teribil ca Avraam să facă cunoscut lui Isaac ceea ce i-a torturat sufletul său în timpul acestei lungi călătorii: că Isaac însuși este victima... Fiul se supune sacrificiului pentru că se încrede în integritatea tatălui său. Dar când totul este pregătit, când credința tatălui și supunerea fiului sunt testate pe deplin, îngerul lui Dumnezeu oprește mâna înălțată a lui Avraam și îi spune că este de ajuns. „căci știu acum că te temi de Dumnezeu, întrucât n-ai cruțat pe fiul tău, pe singurul tău fiu, pentru Mine.” Geneza 22:12.” - *That I May Know Him*, p. 20.

2. Deși Dumnezeu i-a dat-o pe Rebeca printr-o minune ca soție lui Isaac, ce dezamăgire avea acest cuplu? Ce i-a spus Dumnezeu după ce Isaac s-a rugat pentru copii și ea a rămas însărcinată? Geneza 25:21,23.

Isaac s-a rugat Domnului pentru nevastă-sa, căci era stearpă, și Domnul l-a ascultat: nevastă-sa Rebeca a rămas însărcinată.

Și Domnul i-a zis: „Două neamuri sunt în pântecele tău, și două noroade se vor despărți la ieșirea din pântecele tău. Unul din noroadele acestea va fi mai tare decât celălalt. Și cel mai mare va sluji celui mai mic.”

„Termenii atotcuprinzători ai acestui legământ erau cunoscuți copiilor lui Avraam cât și copiilor lui.” - *Profeți și Regi*, p. 368.

„Dumnezeu cunoaște sfârșitul încă de la început.... El a răspuns rugăciunii îngrijorate a Rebecăi și a informat-o că va avea doi copii, iar cel mai mare va sluji pe cel mai mic. I-a prezentat istoria viitoare a celor doi fii, faptul că vor fi două națiuni, una mai mare decât cealaltă, și că fiul mai mare va sluji celui mai mic. Întâiul născut avea dreptul la avantaje deosebite și privilegii speciale, care nu aparțineau nici unui alt membru al familiei.” - *Istoria mântuirii*, p. 87.

Binecuvântări abundente în încercări

3. Ce a venit peste regiune când Isaac și familia lui locuiau în Canaan, țara promisă în care Domnul l-a binecuvântat pe tatăl său? Geneza 26:1,6.

În țară a venit o foamete, afară de foametea dintâi, care fusese pe vremea lui Avraam. Isaac s-a dus la Abimelec, împăratul filistenilor, la Gherar. Astfel, Isaac a rămas la Gherar.

„Asemenea unui copil, vei primi și tu zi de zi tot ce-ți trebuie pentru nevoia zilei. În fiecare zi, trebuie să te rogi: “Pâinea noastră cea de toate zilele, dă-ne-o nouă astăzi.” Să nu te descurajezi dacă nu ai de ajuns pentru ziua de mâine. Ai asigurarea făgăduinței Sale: “Am fost tânăr și am îmbătrânit, dar n-am văzut pe cel neprihănit părăsit, nici pe urmașii lui cerșindu-și pâinea.” Dumnezeu, care a trimis corbii să-l hrănească pe Ilie lângă pâraul Cherit, nu va trece cu vederea pe nici unul dintre credincioșii și umilii Săi copii. Despre acela care umblă în neprihănire stă scris: “I se va da pâine și apa nu-i va lipsi.” “Ei nu rămân de rușine în ziua nenorocirii, ci au de ajuns în zilele de foamete.” Isaia 33:16; Psalmi 37:19... El, care avea milă de gloate, pentru că erau “necăjite și risipite” (Matei 9,36), încă mai are milă de sărmanii suferinzi. Mâna Sa este întinsă spre ei, binecuvântându-i; și chiar în rugăciunea pe care a dat-o ucenicilor Săi, El ne învață să ne aducem totdeauna aminte de cei săraci.” - *Cugetări de pe Muntele Fericirilor, 111.*”

4. Ce s-a întâmplat când a semănat semințe în acel ținut? Ce binecuvântări deosebite a primit din mâna lui Dumnezeu? Geneza 26:12-14.

Isaac a făcut semănături în țara aceea și a strâns rod însutit în anul acela, căci Domnul l-a binecuvântat. Astfel, omul acesta s-a îmbogățit și a mers îmbogățindu-se din ce în ce mai mult, până ce a ajuns foarte bogat. Avea cirezi de vite și turme de oi și un mare număr de robi, de aceea filistenii îl pizmuiau.

"Este însăși esența credinței corecte să faci ceea ce trebuie la momentul potrivit. Dumnezeu este Marele Maestru Lucrător și prin providența Sa El pregătește calea ca lucrarea Sa să fie împlinită. El oferă ocazii, deschide căi de influență și canale de lucru. Dacă oamenii Lui respectă indicațiile Providenței Sale și sunt gata să coopereze cu El, vor realiza o mare lucrare. Eforturile lor, îndrumate corect, vor produce de o sută de ori mai multe rezultate decât pot fi realizate cu aceleași mijloace și facilități într-un alt canal unde

Dumnezeu nu lucrează în mod atât de evident." - *Christian Experience and Teachings of Ellen G. White*, p. 220.

5. Invidioși pentru marea lui prosperitate, ce au făcut Filistenii? Ce i-a poruncit regele lor lui Isaac să facă și de ce? Cum a răspuns la aceasta? Geneza 26:15-17.

Toate fântânile pe care le săpaseră robii tatălui său pe vremea tatălui său Avraam, filistenii le-au astupat și le-au umplut cu țărână. Și Abimelec a zis lui Isaac: „Pleacă de la noi, căci ai ajuns mult mai puternic decât noi.” Isaac a plecat de acolo și a tăbărit în valea Gherar, unde s-a așezat cu locuința.

„Noi nu avem nici un cămin aici. Noi suntem doar niște străini și călători, niște peregrini, mergând spre o patrie mai bună, chiar patria cerească. Când meditați la aceste lucruri, Hristos se află la dreapta voastră. Fie ca Dumnezeu să ne ajute să câștigăm premiul prețios al vieții veșnice.” - *Schițe din viața mea*, p. 293,294.

„Noi suntem călători, peregrini și străini pe pământ. Să nu ne cheltuim mijloacele pentru a satisface dorințele pe care Dumnezeu ne cere să le reprimăm. Mai degrabă să dăm un bun exemplu celor cu care suntem asociați. Să căutăm să reprezentăm bine credința noastră, restrângându-ne nevoile. Comunitățile noastre să se ridice ca una singură și să lucreze cu sârguință ca unii care umblă în lumina deplină a adevărului pentru zilele acestea din urmă. Lăsați ca influența voastră să impresioneze sufletele cu sfințenia cerințelor lui Dumnezeu.” - *6T*, p. 452.

Conflict și perseverență spirituală

6. Deși Isaac a trăit pașnic cu toți vecinii săi, ce greutăți suplimentare i-au cauzat filistenii? Geneza 26:18-21.

Isaac a săpat din nou fântânile de apă pe care le săpaseră robii tatălui său Avraam și pe care le astupaseră filistenii după moartea lui Avraam, și le-a pus iarăși aceleași nume pe care le pusese tatăl său. Robii lui Isaac au mai săpat în vale și au dat acolo peste o fântână cu apă de izvor. Păstorii din Gherar s-au certat însă cu păstorii lui Isaac, zicând: „Apa este a noastră.” Și a pus fântânii numele Esec, pentru că se certaseră cu el. Apoi au săpat o altă fântână, pentru care iar au făcut gâlceavă, de aceea a numit-o Sitna.

„Conflictul în care trebuie să iei parte activă este găsit în viața de zi cu zi. În vremuri de încercare, lași dorințele tale de partea cuvântului scris și, prin rugăciuni stăruitoare, Îl cauți pe Isus pentru sfat?” – *SpT. 140.*

„Ultimele cuvinte transmise de Isus lui Ioan au fost: „și Duhul și Mireasa zic: ‘Vino!’ Și cine aude să zică: „Vino!” Și celui ce îi este sete să vină; cine vrea, să ia apa vieții fără plată!’ Apocalipsa 22:17. Atunci când Îi răspundem lui Dumnezeu, spunând “Da, Doamne, vin”, cu bucurie, El ne va scoate apă din fântânile mântuirii.” - *Sfaturi pentru Părinți, Educatori și Elevi, p. 371.*

7. Ce a făcut Patriarhul din nou pentru a menține pacea? Deși trăia într-o țară înconjurat de vrăjmași, cine a fost de partea lui și l-a protejat? Ce a făcut în noua locație, mărturisindu-și astfel credința? Geneza 26:22-25. Psalmi 37:3-7.

Pe urmă s-a mutat de acolo și a săpat o altă fântână, pentru care nu s-au mai certat, și a numit-o Rehobot, „căci”, a zis el, „Domnul ne-a făcut loc larg, ca să ne putem întinde în țară”. De acolo s-a suit la Beer-Șeba. Domnul i S-a arătat chiar în noaptea aceea și i-a zis: „Eu sunt Dumnezeul tatălui tău Avraam; nu te teme, căci Eu sunt cu tine. Te voi binecuvânta și îți voi înmulți sămânța din pricina robului Meu Avraam.” Isaac a zidit acolo un altar, a chemat Numele Domnului și și-a întins cortul acolo. Robii lui Isaac au săpat acolo o fântână.

Încrede-te în Domnul și fă binele; locuiește în țară și umblă în credincioșie! Domnul să-ți fie desfătarea și El îți va da tot ce-ți dorește inima. Încredințază-ți soarta în mâna Domnului, încrede-te în El și El va lucra! El va face să strălucească dreptatea ta ca lumina și dreptul tău ca soarele la amiază. Taci înaintea Domnului și nădăjduiește în El! Nu te mânia pe cel ce izbutește în umbletele lui, pe omul care își vede împlinirea planurilor lui rele!

„’Încrede-te în Domnul.’ Fiecare zi își are poverile, grijile și încurcăturile ei, iar când ne întâlnim, cât de gata suntem noi să vorbim despre greutățile și încercările noastre. Astfel lăsăm să pătrundă în inimile noastre atâtea necazuri de împrumut, atâtea temeri; dăm glas unei apăsătoare poveri de neliniște, încât se poate crede că noi n-avem un Mântuitor iubitor și plin de milă, gata să

răspundă cererilor noastre și să ne fie un ajutor totdeauna prezent în caz de nevoie...

„Și atunci este bine să fim așa de necredincioși? De ce să fim oare nerecunoscători și fără încredere? Domnul Hristos este Prietenul nostru; cerul întreg este interesat în bunul nostru mers. N-ar trebui să îngăduim ca problemele și îngrijorările vieții de fiecare zi să ne tulbure sufletul și să ne întunece fața. Dacă totuși facem acest lucru, atunci totdeauna vom avea ceva care să ne tulbure și să ne necăjească. N-ar trebui să ne complăcem în griji care nu fac altceva decât să ne chinuiască și să ne istovească, dar care nu ne ajută să suportăm încercările.” - *Calea către Hristos*, pp. 121, 122.

Pentru studiu suplimentar

"Isaac a fost educat în frică de Dumnezeu la o viață de ascultare. La patruzeci de ani, s-a supus ca servul tatălui său cu frică de Dumnezeu să aleagă pentru el. El a crezut că Dumnezeu va conduce în ceea ce privește obținerea unei soții..."

"Scopul pe care Avraam l-a urmat în educația lui Isaac, care l-a făcut să iubească o viață de supunere nobilă, este înregistrat în beneficiul părinților și ar trebui să-i conducă la a porunci familiilor lor după ei. Ei trebuie să-și educe copiii să se supună și să le respecte autoritatea lor." - *Spiritual Gifts*, vol. 3, p. 112.

"Voi nu lucrați singuri. Când sunteți ispitiți să vă descurajați, amintiți-vă că: Îngerii lui Dumnezeu sunt chiar în jurul vostru. Ei vor sluji chiar și pământului, făcându-l să-și dea comorile. Aceasta e instrucțiunea pe care încerc să o dau poporului nostru. Vreau să înțeleagă ce s-ar putea realiza, dacă ar face voia Domnului. Domnul este Cel care a dat instrucțiunile. Să ascultăm îndrumările Sale." - *The Upward Look*, p. 130.

* * *

O NOAPTE DE CHIN

„Când Iacov, în necazul său, s-a prins de înger și îl rugă cu lacrimi, Trimisul ceresc, ca să-i încerce credința i-a amintit de păcatul său și s-a străduit să scape de el... În timp ce-și revizua viața, a fost împins aproape de disperare, dar s-a ținut strâns de Înger și cu strigăte amare și-a adus cererea până când a învins.

„Aceasta va fi experiența poporului lui Dumnezeu în lupta finală cu puterile răului... Ei vor avea un sentiment profund al greșelilor lor, și pe măsură ce își vor revizui viețile speranțele lor se vor scufunda. Dar amintindu-și de măreția milei lui Dumnezeu și pocăința lor sinceră, ei vor pleda după promisiunile Lui făcute prin Hristos păcătoșilor neajutorați și pocăiți. Credința lor nu va eșua pentru că rugăciunile lor nu vor primi răspuns imediat. Ei se vor prinde de puterea lui Dumnezeu tot așa cum s-a prins Iacov de Înger, iar cerința lor va fi: „Nu Te voi lăsa să pleci până nu mă vei binecuvânta.” - *Conflict and Courage*, p. 68.

În căutarea iertării

1. Ce a făcut Iacov când s-a întors din Mesopotamia pe pământul tatălui său și s-a întâlnit cu fratele său pe care l-a nedreptățit cu mulți ani înainte? Ce l-a amenințat pe el și pe familia lui, provocându-i o suferință de nedescris? Geneza 32:3-7.

Iacov a trimis înainte niște soli la fratele său Esau, în țara Seir, în ținutul lui Edom. El le-a dat porunca următoare: „Iată ce să spuneți domnului meu Esau: ‘Așa vorbește robul tău Iacov: «Am locuit la Laban și am rămas la el până acum; am boi, măgari, oi, robi și roabe și trimit să dea de știre lucrul acesta domnului meu, ca să capăt trecere înaintea ta.»’” Solii s-au întors înapoi la Iacov și au zis: „Ne-am dus la fratele tău Esau, și el vine înaintea ta cu patru sute de oameni.” Iacov s-a înspăimântat foarte mult și l-a apucat groaza. A împărțit în două tabere oamenii pe care-i avea cu el, oile, boii și cămilele

„Nu suntem în siguranță închizând ochii și împietrindu-ne conștiința, astfel încât să nu ne vedem sau să ne conștientizăm păcatele.”

„Inima smerită nu va considera mărturisirea ca ceva înjositor pentru el. El nu va simți că mărturisirea este ceva rușinos, dacă el, în vreun fel, chiar până și în gând, a rănit pe fratele său ori a împiedicat lucrarea lui Dumnezeu prin El.

„Păcatele pentru care nu ne-am pocăit nu sunt păcate iertate. Aceia care se consideră iertați de păcate pentru care ei nu au simțit niciodată păcătoșenia lor și pentru care ei nu au simțit niciodată muștrări de conștiință, doar se înșală singuri... Puterea noastră stă în slăbiciunea conștiinței noastre... În neîncredere de sine noi strigăm la Dumnezeu pentru ajutor și lucrăm la salvarea noastră cu frică și cu tremur. Îndepărtând orice încredere în brațul de carne, noi ne prindem cu fermitate de Isus...” *Înalta noastră Chemare*, p. 82.

2. În chinurile sale, cum s-a rugat înaintea Domnului? Ce l-a mângâiat? Geneza 32:9-13, prima parte.

Iacov a zis: „Dumnezeul tatălui meu Avraam, Dumnezeul tatălui meu Isaac! Tu, Doamne, care mi-ai zis: ‘Întoarce-te în țara ta și în locul tău de naștere și voi îngriji ca să-ți meargă bine!’ Eu sunt prea mic pentru toate îndurărilor și pentru toată credincioșia pe care ai arătat-o față de robul Tău, căci am trecut Iordanul acesta numai cu toiagul meu, și iată că acum fac două tabere. Izbăvește-mă, Te rog, din mâna fratelui meu, din mâna lui Esau! Căci mă tem de el, ca să nu vină și să mă lovească, pe mine, pe mame și pe copii. Și Tu ai zis: ‘Eu voi îngriji ca să-ți meargă bine și-ți voi face sămânța ca nisipul mării, care, de mult ce este, nu se poate număra.’” Iacov a petrecut noaptea în locul acela.

„Cu cât ne vom apropia mai mult de Isus și cu cât vom vedea mai clar curăția caracterului Său, cu atât mai clar vom vedea imensa păcătoșenie a păcatului și cu atât mai puțin vom fi dispuși să ne înălțăm pe noi înșine. Va fi o continuă alergare a sufletului după Dumnezeu, o continuă, serioasă și zdrobitoare de inimă mărturisire a păcatului și o smerire a inimii înaintea Lui. Cu fiecare pas făcut în experiența noastră creștină, pocăința noastră va fi mai profundă. Vom recunoaște că satisfacția, împlinirea noastră este numai în Hristos și ne vom însuși mărturisirea apostolului: “Știu, în adevăr, că nimic bun nu locuiește în mine, adică în firea mea pământească.” “Departate de mine gândul să mă laud cu altceva decât cu crucea Domnului nostru

Isus Hristos, prin care lumea este răstignită față de mine, și eu față de lume!” Romani 7:18; Galateni 6:14.” *Istoria Faptele Apostolilor* 561.

Făcând tot posibilul pentru a-și atinge scopul dorit,

3. Cu umilință și respect ce i-a trimis fratelui său? Ce spera să realizeze cu aceasta? Geneza 32:13-15, 17-20.

A luat din ce mai avea cu el și a pus deoparte, ca dar pentru fratele său Esau: două sute de capre și douăzeci de țapi, două sute de oi și douăzeci de berbeci, treizeci de cămile alăptătoare cu mânjii lor, patruzeci de vaci și zece tauri, douăzeci de măgărițe și zece măgăruși.

A dat celui dintâi porunca următoare: „Când te va întâlni fratele meu Esau și te va întreba: ‘Al cui ești? Unde te duci? Și a cui este turma aceasta dinaintea ta?’ să răspunzi: ‘A robului tău Iacov; ea este un dar trimis domnului meu Esau, și el însuși vine în urma noastră.’” A dat aceeași poruncă celui de al doilea, celui de al treilea și tuturor celor ce mânau turmele: „Așa să vorbiți domnului meu Esau când îl veți întâlni. Să spuneți: ‘Iată, robul tău Iacov vine și el după noi.’” Căci își zicea el: „Îl voi potoli cu darul acesta care merge înaintea mea; în urmă îl voi vedea față în față, și poate că mă va primi cu bunăvoință.”

„Tot cerul este interesat de conversația dintre cel care a fost prejudiciat și cel care a greșit. Când cel greșit acceptă muștrarea adresată în spiritul iubirii lui Hristos și își recunoaște greșeala, cerând iertare de la Dumnezeu și de la fratele lui, lumina cerului îi umple inima. Conflictul se încheie, prietenia și încrederea sunt recâștigate. Untdelemnul iubirii alină durerea cauzată de greșeală. Duhul lui Dumnezeu unește inimile, iar în ceruri este bucurie pentru unitatea realizată.” - *Slujitorii Evangheliei*, pp. 499, 500.

4. Ce s-a întâmplat în timp ce se ruga singur noaptea? Ce l-a întărit să treacă prin aceasta? Geneza 32:24,25.

Iacov însă a rămas singur. Atunci, un om s-a luptat cu el până în revărsatul zorilor. Văzând că nu-l poate birui, omul acesta l-a lovit la încheietura coapsei, așa că i s-a scrântit încheietura coapsei lui Iacov, pe când se lupta cu el.

„Domnul are nevoie de oameni care vor duce cu ei în viața de zi cu zi lumina unui exemplu evlavios, bărbați și femei ale căror cuvinte și fapte arată că Hristos locuiește în inimă, învățând, conducând și îndrumând. El are nevoie de oameni ai rugăciunii, bărbați și femei, care, luptând singuri cu Dumnezeu, câștigă biruința asupra eului, iar apoi merg mai departe spre a le împărtăși altora din ce au primit de la Izvorul puterii. Dumnezeu îi primește pe cei care se răstignesc pe ei înșiși și îi face să fie niște vase de cinste în mâinile Sale, ei sunt ca lutul în mâna olarului, iar El Își îndeplinește voia prin ei. Astfel de bărbați și femei primesc putere spirituală. Domnul Hristos locuiește în ei, iar puterea Duhului Sfânt însoțește eforturile lor. Ei își dau seama că trebuie să trăiască în lume viața pe care a trăit-o Isus - o viață liberă de orice egoism, iar Hristos îi face în stare să depună pentru El o mărturie care atrage sufletele la crucea de pe Golgota.”
Fiice ale lui Dumnezeu, pp. 81, 82.

5. Ce i-a spus străinul cu care s-a luptat Iacov? Ce a cerut patriarhul? Geneza 32:26.

Omul acela a zis: „Lasă-mă să plec, căci se revarsă zorile.” Dar Iacov a răspuns: „Nu Te voi lăsa să pleci până nu mă vei binecuvânta.”

"Toată noaptea s-a luptat Iacov cu îngerul. În cele din urmă luptătorul cel puternic a fost slăbit de o atingere în coapsă. Era doborât acum, având o durere puternică, dar totuși nu și-a pierdut ținta. S-a prins de Înger, cerându-i binecuvântarea. El trebuia să aibă asigurarea că păcatul său a fost iertat. Hotărârea lui a devenit tot mai puternică, credința tot mai serioasă și perseverentă, până la sfârșit. Îngerul încerca să se elibereze. El i-a cerut: „Lasă-mă să plec, căci se revarsă zorile.” Dar Iacov a răspuns: „Nu Te voi lăsa să pleci până nu mă vei binecuvânta.”” - *Christ Triumphant, p. 89.*

Cea mai importantă binecuvântare

6. Ce l-a întrebat Îngerul pe Iacov? Ce a făcut și de ce? Explicați însemnătatea celor două nume ale lui Iacov. Geneza 32:27,28. Osea 12:3,4.

Omul acela i-a zis: „Cum îți este numele?” „Iacov”, a răspuns el. Apoi a zis: „Numele tău nu va mai fi Iacov, ci te vei chema Israel

(Cel ce luptă cu Dumnezeu), căci ai luptat cu Dumnezeu și cu oameni și ai fost biruitor.”

Încă din pântecul mamei a apucat Iacov pe frate-său de călcâi și, în puterea lui, s-a luptat cu Dumnezeu. S-a luptat cu îngerul și a fost biruitor, a plâns și s-a rugat de el. Iacov l-a întâlnit la Betel și acolo ne-a vorbit Dumnezeu.

"Prin umilință, pocăință și supunere, acest păcătos, acest muritor greșit a biruit cu Maiestatea cerului. El și-a întărit cu putere strânsoarea tremurândă asupra promisiunilor lui Dumnezeu, iar inima iubirii infinite nu a putut întoarce spatele rugămintii păcătosului.

"Ca o dovadă că Iacov a fost iertat, numele său a fost schimbat de la ceva ce era o amintire a păcatului său la ceva ce îi amintea biruința sa. Apoi a zis: „Numele tău nu va mai fi Iacov, ci te vei chema Israel (Cel ce luptă cu Dumnezeu), căci ai luptat cu Dumnezeu și cu oameni și ai fost biruitor.”

"Vom obține putere de la Dumnezeu ca să câștigăm biruință după biruință sau vom încerca în propria noastră putere, ca în cele din urmă să cădem înfrânți, epuizați de eforturi deșarte? Să ne supunem fără rezervă lui Dumnezeu pentru a obține puterea de care au nevoie toți cei care luptă împotriva răului.” - *Christ Triumphant, p. 89.*

7. Ce i s-a dat lui Iacov? După această experiență, în ce s-a bucurat? Ce însemnătate are noaptea de rugăciune, luptă și chin a lui Iacov pentru toți urmașii lui Dumnezeu, atât acum cât și în viitor? Geneza 32:29,30. Ieremia 30:5-7.

Iacov l-a întrebat: „Spune-mi, Te rog, numele Tău.” El a răspuns: „Pentru ce Îmi ceri numele?” Și l-a binecuvântat acolo. Iacov a pus locului aceluia numele Peniel (Fața lui Dumnezeu); „căci”, a zis el, „am văzut pe Dumnezeu față în față, și totuși am scăpat cu viață”.

„Așa vorbește Domnul: ‘Auzim strigăte de groază; e spaimă, nu este pace! Întrebați și vedeți dacă nu cumva naște vreun bărbat! Pentru ce văd pe toți bărbații cu mâinile pe coapse, ca o femeie la facere? Pentru ce s-au îngălbenit toate fețele? Vai! căci ziua aceea este mare! Niciuna n-a fost ca ea! Este o vreme de necaz pentru Iacov, dar Iacov va fi izbăvit din ea.

*„Noaptea de groază a lui Iacov, atunci când s-a luptat în rugăciune pentru eliberarea din mâna lui Esau (Geneza 32,24-30),
pentru Semestrul I, 2020*

reprezintă experiența poporului lui Dumnezeu în ultimul timp de strâmtorare. Din cauza înșelăciunii practicate pentru a-și asigura binecuvântarea tatălui, care voia să i-o dea lui Esau, Iacov fugise ca să-și scape viața, înspăimântat de amenințările groaznice ale fratelui său... Ajungând la hotarele țării, s-a umplut de frică la vestea apropierii lui Esau în fruntea unei cete de luptători, fără îndoială puși pe răzbunare... Singura lui nădejde era în harul lui Dumnezeu; singura lui apărare trebuia să fie rugăciunea. Cu toate acestea, n-a lăsat nimic nefăcut din partea lui pentru a ispăși răul făcut fratelui și pentru a îndepărta primejdia care-l amenința. Tot astfel și urmașii lui Hristos, când se apropie timpul strâmtorării, fac toate demersurile pentru a fi priviți într-o lumină potrivită de oameni, pentru a dezarma judecata și pentru a îndepărta primejdia care amenință libertatea de conștiință.” - *Tragedia veacurilor*, p. 616.

Pentru studiu suplimentar

„Experiența lui Iacov în timpul acelei nopți de luptă și chin reprezintă încercarea prin care poporul lui Dumnezeu trebuie să treacă chiar înaintea revenirii lui Hristos. Profetul Ieremia, într-o viziune sfântă, privind către acest timp, spunea: “Auzim strigăte de groază; e spaimă, nu este pace ... Pentru ce s-au îngălbenit toate fețele? Vai! căci ziua aceea este mare; nici una n-a fost ca ea! Este o vreme de necaz pentru Iacov; dar Iacov va fi izbăvit din ea.” Ieremia 30:5-7.” - *Patriarhi și Profeți*, pp. 201, 1890.

"Cu toate acestea, ochiului omenesc i s-ar putea părea că poporul lui Dumnezeu trebuie să-și sigileze în scurtă vreme mărturia cu sânge, așa cum au făcut martirii de dinainte. Chiar și ei încep să se teamă că Domnul i-a lăsat să cadă în mâna vrăjmașilor. Acesta este timpul unei agonii teribile. Zi și noapte, ei strigă către Dumnezeu pentru liberare. Toți se luptă cu Dumnezeu asemenea lui Iacov. Fețele lor exprimă lupta lăuntrică. Pe toate fețele se așază paloarea morții. Cu toate acestea, nu-și întreprup mijlocirea stăruitoare.

„Dacă ar putea privi cu ochi cerești, oamenii ar vedea legiuni de îngeri care excelează în putere, stând în jurul acelor care au păzit cuvântul răbdării lui Hristos.” - *Tragedia veacurilor*, p. 630, (1911).

* * *

ÎNCERCAT, DAR BIRUITOR

„Sosind în Egipt, Iosif a fost vândut lui Potifar, mai marele gărzilor împăratului, în a cărui slujbă a rămas zece ani. Aici el a fost expus unor ispite de un caracter cu totul ieșit din comun... Cu toate acestea, Iosif și-a păstrat simplitatea și credințioșia sa față de Dumnezeu. Pretutindeni în jurul său erau priveriștile și chemările viciului, dar el era ca unul care nu auzea și nu vedea nimic. El nu îngăduia ca gândurile lui să zăbovească asupra subiectelor interzise. Dorința de a câștiga bunăvoința egiptenilor nu l-a putut determina să renunțe la principiile lui. Dacă ar fi încercat să facă acest lucru, atunci el ar fi fost biruit de ispite; dar el nu se rușina de religia părinților săi și n-a făcut nici un efort pentru a ascunde faptul că era un adorator al lui Iehova.” - *Patriarhi și Profeți*, p. 214.

„Iosif a fost un purtător de lumină în Egipt. Prin curăția, bunătatea și iubirea sa de fiu, el Îl reprezintă pe Hristos în mijlocul unui neam de idolatri.” - *Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, pag. 41.”

Niciodată singur

1. Ce a făcut posibil ca Iosif să fie o binecuvântare pentru alții și să fie binecuvântat de Dumnezeu, cu toate că era printre oameni străini, într-o țară străină? Geneza 39:1,2.

Iosif a fost dus în Egipt, și Potifar, dregătorul lui Faraon, căpetenia străjerilor, un egiptean, l-a cumpărat de la ismaeliții care-l aduseseră acolo. Domnul a fost cu Iosif, așa că toate îi mergeau bine; el locuia în casa stăpânului său, egipteanul.

„Prosperitatea însemnată, care se vedea în tot ceea ce se afla în grija sa, nu era rezultatul direct al unei minuni; dar hărnicia, grija și energia sa erau încununată cu binecuvântarea divină. Iosif atribuia succesul său bunăvoinței lui Dumnezeu și chiar idolatrul său stăpân accepta aceasta, ca fiind secretul prosperității sale fără precedent. Totuși, această prosperitate n-ar fi putut să fie obținută fără eforturi statornice și bine chibzuite. Dumnezeu a fost proslăvit prin credințioșia slujitorului Său. A fost scopul Său acela ca, în curăție și cinste, cel ce credea în Dumnezeu să fie într-un contrast izbitor cu

închinătorii la idoli - pentru ca astfel lumina harului ceresc să poată străluci în mijlocul întunericului păgânismului.” - *Patriarhi și Profeți*, pp. 214-217.

2. Urmărindu-l pe Iosif și slujirea sa, ce a observat căpitanul gărzii lui Faraon? Prin urmare, ce a făcut? Geneza 39:3-6.

Stăpânul lui a văzut că Domnul era cu el și că Domnul făcea să-i meargă bine ori de ce se apuca. Iosif a căpătat mare trecere înaintea stăpânului său, care l-a luat în slujba lui, l-a pus mai-mare peste casa lui și i-a încredințat tot ce avea. De îndată ce Potifar l-a pus mai-mare peste casa lui și peste tot ce avea, Domnul a binecuvântat casa egipteanului din pricina lui Iosif, și binecuvântarea Domnului a fost peste tot ce avea el: fie acasă, fie la câmp. Egipteanul a lăsat pe mâinile lui Iosif tot ce avea și n-avea altă grijă decât să mănânce și să bea. Dar Iosif era frumos la statură și plăcut la chip.

"Iosif a fost foarte afectat de separarea de tatăl său și cea mai amară durere a fost gândindu-se la durerea tatălui său. Dar Dumnezeu nu l-a lăsat pe Iosif singur în Egipt. Îngerii au pregătit drumul pentru primirea lui. Potifar, un demnitar al faraonului, căpitanul gărzii, l-a cumpărat de la ismaeliți. Domnul a fost cu Iosif, așa că toate îi mergeau bine; Iosif a căpătat mare trecere înaintea stăpânului său, care l-a pus mai-mare peste casa lui și i-a încredințat tot ce avea. Egipteanul a lăsat pe mâinile lui Iosif tot ce avea și n-avea altă grijă decât să mănânce și să bea." Era considerată o scârbă ca un evreu să pregătească hrană pentru un egiptean". - *Spiritual Gifts*, vol. 3, p. 143.

Încercat în încercări grele

3. În ce situație dificilă a fost împins Iosif de soția stăpânului său? Ce i-a spus? Cât de conștient era de situația prin care trecea și de ce? Geneza 39:7-9.

După câtăva vreme, s-a întâmplat că nevasta stăpânului său a pus ochii pe Iosif și a zis: „Culcă-te cu mine!” El n-a voit și a zis nevastei stăpânului său: „Vezi că stăpânul meu nu-mi cere socoteală de nimic din casă și mi-a dat pe mână tot ce are. El nu este mai mare decât mine în casa aceasta și nu mi-a oprit nimic, afară de tine, pentru că ești nevasta lui. Cum aș putea să fac eu un rău atât de mare și să păcătuiesc împotriva lui Dumnezeu?”

„Dar credința și integritatea lui Iosif aveau să fie puse la probă prin încercări teribile. Soția stăpânului său căuta să-l ademenească pe tânăr să calce Legea lui Dumnezeu. Până aici, el rămăsese neatins de stricăciunea care domnea în țara aceea păgână; dar aceste ispite erau atât de neașteptate, atât de puternice și seducătoare - cum avea oare să facă față? Iosif știa foarte bine care aveau să fie consecințele împotrivirii sale. Pe de o parte erau tănuirea, favorurile și răsplătirile; pe de altă parte, dizgrația, închisoarea și poate - moartea. Întreaga sa viață viitoare depindea de hotărârea unui moment. Va triumfa oare principiul? Va rămâne Iosif totuși credincios lui Dumnezeu? Cu o îngrijorare ce nu se poate exprima în cuvinte, îngerii priveau la scena aceasta.” - *Patriarhi și Profeți*, p. 217.

4. Ce a făcut ca ispita seducției femeii să fie și mai dificilă? De cine a depins salvarea lui Iosif din capcana Satanei? Geneza 39:10; 4:7. 1 Corinteni 10:13.

Măcar că ea vorbea în toate zilele lui Iosif, el n-a voit să se culce și să se împreune cu ea.

Nu-i așa? Dacă faci bine, vei fi bine primit, dar, dacă faci rău, păcatul pândește la ușă; dorința lui se ține după tine, dar tu să-l stăpânești.”

Nu v-a ajuns nicio ispită care să nu fi fost potrivită cu puterea omenească. Și Dumnezeu, care este credincios, nu va îngădui să fiți ispitiți peste puterile voastre, ci, împreună cu ispita, a pregătit și mijlocul să ieșiți din ea, ca s-o puteți răbda.

„În tinerețea lui Iosif, Iacov i-a predat lecții dând expresie credinței sale neclintite în Dumnezeu și relatându-i mereu dovezile prețioase ale bunătății Lui iubitoare și ale grijii Sale neîntrerupte. Acestea au fost exact lecțiile de care a avut nevoie în exil sau printre oameni idolatri. În timpul de probă, a pus în practică aceste lecții. Când se afla în cea mai severă încercare, a privit la Tatăl lui ceresc în care a învățat să se încreadă. Dacă învățăturile și exemplul tatălui lui Iosif ar fi fost de un caracter opus, pana inspirației n-ar fi trasat niciodată pe paginile sfinte istoria integrității și virtuții ce strălucește din caracterul lui Iosif. Impresiile timpurii făcute asupra minții sale, i-au păzit inima în timpul ispitei cumplite și l-a făcut să exclame: „Cum aş putea să fac un rău atât de mare și să păcătuiesc împotriva lui Dumnezeu?”” - *Îndrumarea copilului*, p. 197.

Secretul Victoriei

5. Ce a făcut soția lui Potifar când nu l-a putut convinge pe Iosif prin cuvinte? Cum a putut fi posibilă victoria atât pentru el, cât și pentru toți copiii lui Dumnezeu chiar până astăzi? Geneza 39:11,12. Psalmi 34:17-19. 2 Petru 2:9.

Într-o zi, când intrase în casă ca să-și facă lucrul și când nu era acolo niciunul din oamenii casei, ea l-a apucat de haină, zicând: „Culcă-te cu mine!” El i-a lăsat haina în mână și a fugit afară din casă.

Când strigă cei fără prihană, Domnul aude și-i scapă din toate necazurile lor. Domnul este aproape de cei cu inima înfrântă și mântuiește pe cei cu duhul zdrobit. De multe ori vine nenorocirea peste cel fără prihană, dar Domnul îl scapă totdeauna din ea.

Înseamnă că Domnul știe să izbăvească din încercare pe oamenii cucernici și să păstreze pe cei nelegiuți ca să fie pedepsiți în ziua judecării:

"Iosif a suportat proba caracterului în adversitate și aurul nu s-a înnegrit datorită prosperității. El a dovedit același respect sacru față de voința lui Dumnezeu când a stat alături de tron ca și atunci când s-a aflat în celula întemnițatului. Iosif a dus religia lui peste tot, și acesta a fost secretul credincioșiei lui neșovăielnice. Ca bărbați reprezentativi, voi trebuie să aveți puterea a tot pătrunzătoare a adevăratei evlavii. Vă spun, cu frică de Dumnezeu, că sunteți asaltați de primejdii pe care nu le vedeți și de care nu vă dați seama. Trebuie să vă ascundeți în Isus. Nu sunteți în siguranță dacă nu apucați mâna lui Hristos... Nici o biruință pe care o puteți câștiga nu va fi așa de prețioasă ca cea câștigată asupra eului." - *4T, p. 544.*

„Răspunsul lui Iosif a dat pe față puterea principiului religios. El nu va trăda încrederea stăpânului său de pe pământ și, indiferent de consecințe, el va fi credincios Stăpânului său din ceruri. Sub privirile cercetătoare ale lui Dumnezeu și ale sfinților îngeri, mulți își iau libertatea de a face fapte de care n-ar vrea să se facă vinovați în prezența semenilor lor, dar primul gând al lui Iosif a fost la Dumnezeu: “Cum aș putea să fac eu un rău atât de mare și să păcătuiesc împotriva lui Dumnezeu?” - *Patriarhi și Profeți, p. 217.*

6. Neputând să obțină ce voia, ce a făcut femeia? Ce caracter caută să distrugă o persoană nevinovată în felul acesta? Geneza 39:13-18. Ieremia 17:9.

Când a văzut ea că-i lăsase haina în mână și fugise afară, a chemat oamenii din casă și le-a zis: „Vedeți, ne-a adus un evreu ca să-și bată joc de noi! Omul acesta a venit la mine ca să se culce cu mine, dar eu am țipat în gura mare. Și, când a văzut că ridic glasul și strig, și-a lăsat haina lângă mine și a fugit afară.” Și a pus haina lui Iosif lângă ea până s-a întors acasă stăpânul lui. Atunci i-a vorbit astfel: „Robul acela evreu pe care ni l-ai adus a venit la mine ca să-și bată joc de mine. Și cum am ridicat glasul și am țipat, și-a lăsat haina lângă mine și a fugit afară.”

Inima este nespus de înșelătoare și deznădăjduit de rea. Cine poate s-o cunoască?

„Iosif a suferit pentru integritatea sa, căci ispititoarea lui s-a răzbunat, acuzându-l de o faptă murdară și făcând ca el să fie aruncat în închisoare. Dacă Potifar ar fi crezut învinuirile soției sale aduse împotriva lui Iosif, atunci tânărul evreu și-ar fi pierdut viața; dar modestia și cinstea care au caracterizat întotdeauna comportamentul său au fost dovada nevinovăției sale; și totuși, pentru a salva reputația familiei stăpânului său, el a fost lăsat pradă ocării și robiei.” - *Patriarhi și Profeți, p. 218.*

7. Cum a reacționat căpitanul la minciunile soției lui despre Iosif? Cine l-a mângâiat și binecuvântat pe tânărul lui Dumnezeu în închisoare? Ce le promite Domnul celor care Îl iubesc și care Îi sunt credincioși? Geneza 39:19-23. 2 Timotei 3:11.

După ce a auzit cuvintele nevestei sale, care-i zicea: „Iată ce mi-a făcut robul tău”, stăpânul lui Iosif s-a mâniat foarte tare. A luat pe Iosif și l-a aruncat în temniță, în locul unde erau închiși întemnițații împăratului, și astfel Iosif a stat acolo, în temniță. Domnul a fost cu Iosif și și-a întins bunătața peste el. L-a făcut să capete trecere înaintea mai-marelui temniței. Și mai-marele temniței a pus sub privegherea lui pe toți întemnițații care erau în temniță. Și nimic nu se făcea acolo decât prin el. Mai-marele temniței nu se mai îngrijea de nimic din ce avea Iosif în mână, pentru că Domnul era cu el. Și Domnul îi dădea izbândă în tot ce făcea.

prigonirile și suferințele care au venit peste mine în Antiohia, în Iconia și în Listra. Știi ce prigoniri am răbdat, și totuși Domnul m-a izbăvit din toate.

„La început, Iosif a fost tratat cu mare severitate de către temnicerii săi. Psalmistul spune: “I-au strâns picioarele în lanțuri, l-au pus în fiare, până la vremea când s-a întâmplat ce vestise el, și până când l-a încercat Cuvântul Domnului”. Psalmul 105:18,19. Dar adevăratul caracter al lui Iosif a strălucit chiar și în întunericul închisorii. El și-a păstrat cu strășnicie credința și răbdarea; anii săi de slujire credincioasă au fost răsplătiți cât nu se poate mai crud, și totuși aceasta nu l-a amărât și nu l-a descurajat. El avea pacea care venea dintr-o conștiință curată și și-a încredințat situația în mâna lui Dumnezeu. El nu s-a mai gândit la nedreptățile ce i se făcuseră, ci a uitat durerea sa, căutând să ușureze necazurile altora. Chiar în închisoare el a găsit ceva de făcut. Dumnezeu îl pregătea în școala durerilor pentru a fi mai mult de folos, iar el nu s-a dat înapoi de la disciplina ce-i era necesară. În închisoare, văzând roadele opresiunii și ale tiraniei, cum și efectele crimei, el a învățat lecția dreptății, a împreunei simțiri și a îndurării, care l-a pregătit să folosească puterea cu înțelepciune și milă.” - *Patriarhi și Profetei*, p. 218.

Pentru studiu suplimentar

„Dumnezeu cheamă la o completă și totală consacrare, și El nu va accepta nimic mai puțin decât aceasta. Cu cât este mai dificilă poziția voastră, cu atât mai mult aveți nevoie de Isus. Iubirea și teama de Dumnezeu l-a păstrat pe Iosif curat și nepătat la curtea regelui. El a fost înălțat, oferindu-i-se bogății și onoarea de a fi al doilea după rege; și această înălțare pe cât a fost de neașteptată, pe atât a fost de mare. Este imposibil să te afli pe o înălțime dominantă fără primejdie. Furtuna lasă nevătămată floarea modestă din vale, în timp ce se luptă cu copacul foarte înalt de pe vârful muntelui. Există mulți bărbați pe care Dumnezeu putea să-i folosească cu un succes minunat când erau apăsați de sărăcie — El putea să-i facă aici de folos și dincolo să-i încununeze cu slavă, — dar prosperitatea i-a ruinat; ei au fost trași în groapă pentru că au uitat să fie smeriți, au uitat că Dumnezeu era țaria lor și au devenit independenți și îngâmfați.” - *4T*, p. 544.

„Purtarea cuviincioasă și credincioșia lui Iosif au câștigat inima

dregătorului lui faraon, care ajunsese să-l privească mai degrabă ca pe un fiu decât ca pe un sclav. Tânărul a fost adus în legătură cu oameni de vază, învățați, și astfel a ajuns să aibă o cunoaștere a științei, a limbilor și afacerilor, o educație necesară viitorului prim-ministru al Egiptului.” - *Patriarhi și Profeți*, p. 217.

* * *

4

Sabatul din 25 ianuarie 2020

NEÎNȚELEGERI ÎNTRE CONDUCĂTORI

„Faraon dorea să-și justifice încăpățânarea dată pe față în a se opune poruncii divine și de aceea căuta un pretext pentru a nesocoti minunile pe care Dumnezeu le săvârșea prin Moise... Satana spera astfel să zdruncine credința lui Moise și a lui Aaron în originea divină a misiunii lor, pentru ca uneltele lui să poată birui. El nu dorea ca Israel să fie eliberat din sclavie pentru a-I sluji viului Dumnezeu... El știa bine că Moise, în sfârșimarea jugului robiei de pe grumazul copiilor lui Israel, Îl prefigura pe Hristos, care trebuia să sfârșim domnia păcatului asupra familiei omenești.” - *Patriarhi și Profeți*, pp. 264, 265.

Chemat să conducă

1. Ce poruncă a primit Moise pe muntele Horeb, muntele lui Dumnezeu? Exod 3:4,10.

Domnul a văzut că el se întoarce să vadă și Dumnezeu l-a chemat din mijlocul rugului și a zis: „Moise! Moise!” El a răspuns: „Iată-mă!”

Acum, vino, Eu te voi trimite la Faraon și vei scoate din Egipt pe poporul Meu, pe copiii lui Israel.”

„Sosise timpul pentru eliberarea lui Israel. Dar planul lui Dumnezeu urma să fie adus la îndeplinire într-un mod în care mândria omenească să fie copleșită de dispreț. Eliberatorul trebuia ca, la început, să fie un simplu păstor, având în mână numai un toiag; dar Dumnezeu avea să facă din acel toiag simbolul puterii Sale...”

În timp ce Moise aștepta înaintea lui Dumnezeu într-o teamă plină de respect, cuvintele ce i se adresau continuau: ‘... Acum vino, Eu te voi trimite la Faraon, și vei scoate din Egipt pe poporul Meu, pe copiii lui Israel.’ - *Patriarhi și Profeți*, pp. 251, 252.

2. Ce cerere trebuia să prezinte monarhului Egiptului? Ce i-a spus Dumnezeu că se va întâmpla după ce va prezenta cererea? Exodul 3:18-20.

Ei vor asculta de glasul tău și te vei duce, tu și bătrânii lui Israel, la împăratul Egiptului și îi veți spune: ‘Domnul Dumnezeu al evreilor S-a întâlnit cu noi. Dă-ne voie să mergem cale de trei zile în pustie, ca să aducem jertfe Domnului Dumnezeului nostru.’ Știi că împăratul Egiptului n-are să vă lase să plecați decât silit de o mână puternică. Eu Îmi voi întinde mâna și voi lovi Egiptul cu tot felul de minuni, pe care le voi face în mijlocul lui. După aceea, are să vă lase să plecați.

„Lui Moise i s-a poruncit să-i adune mai întâi pe bătrânii lui Israel, pe cei mai de seamă și cei mai drepți dintre ei, care au suferit mult din cauza robiei, și să le facă cunoscut un cuvânt din partea lui Dumnezeu, cu o făgăduință a eliberării. Apoi, el trebuia să meargă împreună cu bătrânii înaintea împăratului și să-i spună...

“Domnul, Dumnezeu al evreilor, S-a întâlnit cu noi. Dă-ne voie să mergem cale de trei zile în pustie, ca să aducem jertfe Domnului, Dumnezeului nostru.”

"Moise a fost mai dinainte avertizat că faraon se va împotrivi apelului de a-l lăsa pe Israel să plece. Cu toate acestea, curajul slujitorului lui Dumnezeu nu trebuia să se piardă, deoarece Domnul avea să facă din situația aceasta un prilej de a-și manifesta puterea înaintea egiptenilor și înaintea poporului Său. “Eu Îmi voi întinde mâna, și voi lovi Egiptul cu tot felul de minuni, pe care le voi face în mijlocul lui. După aceea, are să vă lase să plecați.” - *Patriarhi și Profeți*, p. 253.

3. Deși Moise și Aaron au vorbit în numele lui Dumnezeu, ce a răspuns Faraon? Exodul 5:1-5.

Moise și Aaron s-au dus apoi la Faraon și i-au zis: „Așa vorbește Domnul Dumnezeu al lui Israel: ‘Lasă pe poporul Meu să plece, ca să

prăznuiască în pustie un praznic în cinstea Mea.’” Faraon a răspuns: „Cine este Domnul, ca să ascult de glasul Lui și să las pe Israel să plece? Eu nu cunosc pe Domnul și nu voi lăsa pe Israel să plece.” Ei au zis: „Ni S-a arătat Dumnezeuzeul evreilor. Dă-ne voie să facem un drum de trei zile în pustie, ca să aducem jertfe Domnului, pentru ca să nu ne bată cu ciumă sau cu sabie.” Și împăratul Egiptului le-a zis: „Moise și Aaron, pentru ce abateți poporul de la lucrul lui? Plecați la lucrările voastre.” Faraon a zis: „Iată că poporul acesta s-a înmulțit acum în țară, și voi mai voiți să-l faceți să-și înceteze lucrările?”

„Moise fusese însărcinat, de asemenea, cu o solie pentru împărat. Cei doi frați au intrat în palatul faraonilor ca ambasadori ai Împăratului împăraților și i-au vorbit în numele Lui: “Așa vorbește Domnul, Dumnezeuzeul lui Israel: ‘Lasă pe poporul Meu să plece, ca să prăznuiască în pustie un praznic în cinstea Mea.’”

“Cine este Domnul, ca să ascult de glasul Lui, și să las pe Israel să plece?” întrebă monarhul; “Eu nu cunosc pe Domnul și nu voi lăsa pe Israel să plece.”

Vestea despre ei și despre interesul pe care îl trezeau în popor ajunsese deja la împărat și mânia sa era aprinsă. “Moise și Aaron, pentru ce abateți poporul de la lucrul lui?” spuse el. “Plecați la lucrările voastre.” Împărăția deja suferise pagube din cauza amestecului acestor străini. Gândindu-se la acest lucru, el mai adăugă: “Iată că poporul acesta s-a înmulțit acum în țară, și voi mai voiți să-l faceți să-și înceteze lucrările?”” - *Patriarhi și Profeți, pp. 257,258.*

Voința umană se împotrivesc lui Dumnezeu

4. Nedorind să răspundă cererii, putea fi schimbată hotărârea Faraonului? Indiferent de ceea ce a făcut și de deznădejdea israeliților, ce i-a încurajat Domnul pe Moise și Aaron să facă? Exodul 6:1,12,13.

Domnul a zis lui Moise: „Vei vedea acum ce voi face lui Faraon: o mână puternică îl va sili să-i lase să plece; da, o mână puternică îl va sili să-i izgonească din țara lui.”

Moise a răspuns în fața Domnului: „Iată că nici copiii lui Israel nu m-au ascultat. Cum are să m-asculte Faraon pe mine, care n-am

o vorbire ușoară?” Domnul a vorbit lui Moise și lui Aaron și le-a dat porunci cu privire la copiii lui Israel și cu privire la Faraon, împăratul Egiptului, ca să scoată din țara Egiptului pe copiii lui Israel.

„Suferințele poporului fuseseră sporite foarte mult. În toată țara, un strigăt de disperare se înălța de la tânăr și bătrân și toți s-au unit în a-l face răspunzător de schimbarea dezastruoasă a stării lor. În amărăciunea sufletului său, el s-a înfățișat înaintea lui Dumnezeu cu strigătul: “Doamne, pentru ce ai făcut un astfel de rău poporului acestuia? Pentru ce m-ai trimis? De când m-am dus la Faraon ca să-i vorbesc în Numele Tău, el face și mai rău poporului acestuia; și n-ai izbăvit pe poporul Tău.”...

„Domnul i-a spus lui Moise să meargă din nou înaintea poporului și să repete făgăduința eliberării, cu o nouă asigurare a bunăvoinței divine. El a mers așa cum i s-a spus; dar ei n-au vrut să-l asculte. Scriptura zice: “Dar deznădejdea și robia aspră în care se aflau i-au împiedicat să asculte pe Moise”. Din nou solia divină i s-a adresat lui Moise: “Du-te de vorbește lui Faraon, împăratul Egiptului, să lase pe copiii lui Israel să iasă afară din țara lui.” Descurajat, el a răspuns: “Iată că nici copiii lui Israel nu m-au ascultat; cum să mă asculte Faraon pe mine?” I s-a spus atunci să-l ia pe Aaron cu el și să meargă înaintea lui faraon și să ceară din nou “ca să scoată din țara Egiptului pe copiii lui Israel.” - *Patriarhi și Profeți*, pp. 259-263.

5. Ce a trebuit să facă Domnul pentru a schimba aroganța și duritatea inimii monarhului chiar dacă monarhul a avut mai mult decât suficiente dovezi ale puterii divine pentru a asculta vocea lui Dumnezeu? Care a fost răspunsul hotărât al lui Moise la amenințarea finală a Faraonului? Exodul 10:28,29.

Faraon a zis lui Moise: „Ieși de la mine! Să nu cumva să te mai arăți înaintea mea, căci în ziua în care te vei arăta înaintea mea, vei muri.” „Da!” a răspuns Moise, „nu mă voi mai arăta înaintea ta.”

„Când cererea pentru eliberarea lui Israel a fost prezentată pentru prima dată împăratului Egiptului, s-a dat avertizarea celei mai teribile plăgi. Moise primise porunca să-i spună lui faraon: “Așa vorbește Domnul: ‘Israel este fiul Meu, întâiul Meu născut’. Îți spun: ‘Lasă pe fiul Meu să plece, ca să-Mi slujească; dacă nu vrei să-l lași să plece,

voi ucide pe fiul tău, pe întâiul tău născut.” Exodul 4:22,23. Deși disprețuiți de egipteni, izraeliții fuseseră onorați de Dumnezeu prin faptul că fuseseră puși deoparte ca să fie păstrătorii Legii Sale. Datorită binecuvântărilor și privilegiilor speciale care le erau acordate, ei aveau întâietate între națiuni, așa cum avea primul născut între frații săi.” - *Patriarhi și Profeți*, p. 273.

6. Ce plagă teribilă a suferit Faraon și egiptenii înainte de a se supune poruncii divine? Exodul 11:1; 12:29,30.

Domnul a zis lui Moise: „Voi mai aduce o urgie asupra lui Faraon și asupra Egiptului. După aceea, vă va lăsa să plecați de aici. Când vă va lăsa să plecați de tot, chiar vă va izgoni de aici.

La miezul nopții, Domnul a lovit pe toți întâii născuți din țara Egiptului, de la întâiul născut al lui Faraon, care ședea pe scaunul lui de domnie, până la întâiul născut al celui închis în temniță și până la toți întâii născuți ai dobitoacelor. Faraon s-a sculat noaptea, el și toți slujitorii lui și toți egiptenii, și au fost mari țipete în Egipt, căci nu era casă unde să nu fie un mort.

„Pedeapsa despre care Egiptul fusese avertizat de la început avea să fie cea din urmă. Dumnezeu este îndelung răbdător și bogat în milă. El are o grijă duioasă față de ființele făcute după chipul Său. Dacă pierderea recoltelor și a turmelor și cirezilor ar fi adus Egiptul la pocăință, atunci copiii n-ar mai fi fost loviți; dar națiunea s-a împotrivit cu încăpățănare poruncii divine și, de aceea, lovitura finală era gata să cadă.” - *Patriarhi și Profeți*, p. 273.

Insistența repetată dă victoria.

7. Ce a înțeles Faraon după moartea fiului său și a tuturor întâilor născuți din Egipt? Ce poruncă a dat? Ce lecție au aceste evenimente pentru poporul lui Dumnezeu din timpul sfârșitului? Exodul 12:31-33. Psalmul 18:2,3; 62:8. Isaia 26:4.

În aceeași noapte, Faraon a chemat pe Moise și pe Aaron și le-a zis: „Sculați-vă, ieșiți din mijlocul poporului meu, voi și copiii lui Israel. Duceți-vă să slujiți Domnului, cum ați zis. Luați-vă și oile și boii, cum ați zis, duceți-vă și binecuvântați-mă.” Egiptenii zoreau poporul și se grăbeau să-i scoată din țară, căci ziceau: „Altfel, toți vom pieri.”

*Doamne, Tu ești stânca mea, cetățuia mea, izbăvitorul meu!
Dumnezeule, Tu ești stânca mea în care mă ascund, scutul meu, tăria
care mă scapă și întăritura mea! Eu strig: „Lăudat să fie Domnul!”
și sunt izbăvit de vrăjmașii mei.*

*Popoare, în orice vreme, încredeți-vă în El, vărsați-vă inimile
înaintea Lui! Dumnezeu este adăpostul nostru. (Oprire)*

*Încredeți-vă în Domnul pe vecie, căci Domnul Dumnezeu este
Stânca veacurilor.*

„Providențele minunate legate de eliberarea lui Israel din robia egipteană și de ocuparea țării făgăduite au determinat pe mulți dintre păgâni să recunoască pe Dumnezeul lui Israel drept Conducătorul suprem. “Egiptenii vor cunoaște”, fusese făgăduința, “că Eu sunt Domnul când Îmi voi întinde mâna asupra Egiptului și când voi scoate din mijlocul lor pe copiii lui Israel.” Exodul 7:5. Chiar și îngâmfatul Faraon a fost constrâns să recunoască puterea lui Iehova. “Duceți-vă de sluiți Domnului”, a îndemnat el pe Moise și Aaron, “și binecuvântați-mă.” Exodul 12:31,32.” - *Profeți și Regi, p. 369.*

Pentru studiu suplimentar

„Un om care acceptă răspunerile pe care Dumnezeu le așază asupra lui și, cu tot sufletul său, caută să se califice pentru a purta cum se cuvine aceste responsabilități va crește în putere și îndemânare. Oricât de umilă ar fi poziția sa și oricât de mărginită ar fi iscusința sa, acel om care, încrezându-se în puterea divină, va căuta să-și împlinească lucrarea cu credincioșie va atinge adevărata mărire. Dacă Moise s-ar fi sprijinit numai pe puterea și înțelepciunea sa și ar fi acceptat în mod pripit această mare însărcinare, ar fi dat pe față completa lui nepregătire pentru o astfel de lucrare. Însă faptul că un om își dă seama de slăbiciunea lui este cel puțin o oarecare dovadă că este conștient de măreția lucrării la care a fost chemat, cum și de faptul că va face din Dumnezeu sfătuitoarea și tăria sa. - *Patriarhi și Profeți, p. 255.*

* * *

ÎNDEPĂRTAREA IDOLATRIEI

„Lui Ghedeon i s-a adresat chemarea divină de a-și salva poporul. În clipa aceea era ocupat cu treieratul grâului. O cantitate mică de cereale fusese ascunsă și, întrucât Ghedeon nu îndrăznea să o treiere în aria liberă, se ascunsese într-un loc lângă teasc; deoarece timpul culesului viilor era departe, nimeni nu avea mare grijă de vie. În timp ce lucra în taină și liniște, Ghedeon se gândea cu tristețe la starea lui Israel și plănuia în mintea lui cum s-ar putea frânge jugul asupritorului.” - *Patriarhi și Profeți*, p. 546.

Neascultarea și consecințele ei

1. Ce au făcut israeliții când s-au îndepărtat de Dumnezeu și de căile Sale? Ce le făceau madianiții și amaleciții în fiecare an? Judecătorii 6:1-4.

Copiii lui Israel au făcut ce nu plăcea Domnului, și Domnul i-a dat în mâinile lui Madian timp de șapte ani. Mâna lui Madian a fost puternică împotriva lui Israel. Ca să scape de Madian, copiii lui Israel fugeau în văgăunile munților, în peșteri și pe stânci întărite. După ce semăna Israel, Madian se suia cu Amalec și fiii Răsăritului și porneau împotriva lui. Tăbărau în fața lui, nimiceau roadele țării până spre Gaza și nu lăseau în Israel nici merinde, nici oi, nici boi, nici măgari.

„Amaleciții din partea de miazăzi a Canaanului și madianiții pe hotarul de răsărit și în pustie, dincolo de el, erau încă vrăjmași neîmpăcați ai lui Israel. Pe timpul lui Moise, madianiții fuseseră nimiciți aproape cu totul de către izraeliți; dar de atunci se înmulțiseră foarte mult și ajunseseră numeroși și puternici. Ei erau setoși de răzbunare; iar acum, când mâna ocrotitoare a lui Dumnezeu se retrăsese de la Israel, acel prilej s-a ivit. Nu numai semințiile de la răsărit de Jordan, ci toată țara suferea din pricina lor... De aceea, izraeliții care locuiau în câmp deschis erau nevoiți să-și părăsească locurile și să fugă în orașe întărite cu ziduri, să caute adăpost în cetăți fortificate sau să se adăpostească chiar și în peșterile și crăpăturile

din munți. Oprimarea aceasta a durat șapte ani, dar, când au luat în seamă îndemnul Domnului și și-au recunoscut păcatele, Domnul a trimis încă un ajutor pentru ei.” - *Patriarhi și Profeți*, pp. 545, 546.

2. Cum Și-a început Domnul planul de a ușura suferința oamenilor? Cui I s-a arătat? Judecătorii 6:11-13.

Apoi a venit Îngerul Domnului și S-a așezat sub stejarul din Ofra, care era al lui Ioas, din familia lui Abiezer. Ghedeon, fiul său, bătea grâu în teasc, ca să-l ascundă de Madian. Îngerul Domnului i S-a arătat și i-a zis: „Domnul este cu tine, viteazule!” Ghedeon I-a zis: „Rogu-te, domnul meu, dacă Domnul este cu noi, pentru ce ni s-au întâmpnat toate aceste lucruri? Și unde sunt toate minunile acelea pe care ni le istorisesc părinții noștri când spun: ‘Nu ne-a scos oare Domnul din Egipt?’ Acum, Domnul ne părăsește și ne dă în mâinile lui Madian!”

„Ghedeon era fiul lui Ioas, din seminția lui Manase. Familia din care făcea parte nu avea un loc de frunte în cadrul seminției, dar se deosebea prin curaj și cinste. Despre curajoșii lui fii se spunea: “Fiecare avea înfățișarea unui fiu de împărat”. Toți, cu excepția unuia singur, căzuseră în lupta cu madianiții, iar numele acestuia ajunsese un prilej de groază pentru năvălitori.” - *Patriarhi și Profeți*, p. 546.

Alegerea lui Dumnezeu a celui ce face voia Lui

3. Cum s-a simțit Ghedeon când i-a fost prezentată asumarea acestei sarcini enorme? Ce încurajare i-a dat Domnul? Judecătorii 6:14-16.

Domnul S-a uitat la el și a zis: „Du-te cu puterea aceasta pe care o ai și izbăvește pe Israel din mâna lui Madian. Oare nu te trimit Eu?” Ghedeon I-a zis: „Rogu-te, domnul meu, cu ce să izbăvesc pe Israel? Iată că familia mea este cea mai săracă din Manase și eu sunt cel mai mic din casa tatălui meu.” Domnul i-a zis: „Eu voi fi cu tine și vei bate pe Madian ca pe un singur om.”

"Ghedeon și-a simțit profund propria sa lipsă pentru marea lucrare ce-i stătea înaintea.... Domnul nu alege întotdeauna pentru lucrarea Sa oameni cu cele mai mari talente, ci alege pe cei pe care îi poate folosi cel mai bine. Cei care pot face o lucrare bună pentru Dumnezeu, pot fi lăsați pentru o vreme în obscuritate, aparent neobservați și

nechemăți de Maestrul lor. Dar dacă își duc la îndeplinire cu credincioșie umila însărcinare, dând pe față bunăvoința de a lucra și a se jertfi pentru El, El le va încredința la vremea Sa responsabilități mai mari.” - *Conflict and Courage*, p. 126.

4. Cum și-a exprimat Ghedeon credința și recunoștința când și-a dat seama că era în prezența lui Dumnezeu? Judecătorii 6:22-24.

Ghedeon, văzând că fusese Îngerul Domnului, a zis: „Vai de mine, Stăpâne Doamne! Am văzut pe Îngerul Domnului față-n față.” Și Domnul i-a zis: „Fii pe pace, nu te teme, căci nu vei muri.” Ghedeon a zidit acolo un altar Domnului și i-a pus numele „Domnul păcii”. Altarul acesta este și astăzi la Ofra, care era a familiei lui Abiezer.

„Mi-a fost arătat că, în vechime, când Dumnezeu își trimitea îngerii să slujească ori să transmită anumite lucruri unor oameni, și aceste persoane își dădeau seama că văzuseră sau vorbiseră cu un înger, erau cuprinse de spaimă și le era teamă că aveau să moară. Ei aveau păreri atât de înalte cu privire la maiestatea și puterea lui Dumnezeu, încât gândeau că aceasta îi va distruge dacă ar fi ajuns în strânsă legătură cu cineva care venea direct din prezența sfințeniei Sale.” - *1T*, p. 410.

Apărându-l pe Dumnezeu și adevărul

5. Care a fost prima sarcină pe care i-a dat-o Domnul? Cât de repede a îndeplinit-o? Judecătorii 6:25-27.

În aceeași noapte, Domnul a zis lui Ghedeon: „Ia vițelul tatălui tău și un alt taur de șapte ani. Dărâmă altarul lui Baal, care este al tatălui tău, și taie parul închinat Astarteei, care este deasupra. Să zidești apoi și să întocmești pe vârful acestei stânci un altar Domnului Dumnezeului tău. Să iei taurul al doilea și să aduci o ardere-de-tot cu lemnul din stâlpul idolului pe care-l vei tăia.” Ghedeon a luat zece oameni dintre slujitorii lui și a făcut ce spusese Domnul, dar, fiindcă se temea de casa tatălui său și de oamenii din cetate, a făcut lucrul acesta noaptea, nu ziua.

„Dumnezeu i-a poruncit lui Moise să nu facă nici un legământ cu locuitorii țării unde vor merge ca să nu fie înșelați de ei. Ci trebuiau să le dărâme altarele, să le sfărâme stâlpii idolești și să le trântescă la pământ idolii și locurile de închinare în care se adunau la

sărbătorile lor idolești în cinstea dumnezeilor lor. El le-a spus: "Să nu te închini înaintea unui alt dumnezeu; căci Domnul (care) se numește Gelos, este un Dumnezeu gelos." Dumnezeu pretinde închinarea supremă, ca fiind a Lui... Domnul cunoaște că Satana caută încontinuu să conducă poporul Său să calce Legea lui Dumnezeu, iar El este foarte clar în instrucțiunile către poporul Său greșit, ca să nu păcătuiască și să calce Poruncile Sale din curiozitate." - *Spiritual Gifts*, vol. 3, p. 292.

6. Cum au reacționat locuitorii orașului când au văzut ce a făcut Ghedeon? De ce a fost necesar ca el să facă acest lucru și ce lecție găsim pentru poporul lui Dumnezeu de astăzi? Judecătorii 6:28-30.

Când s-au sculat oamenii din cetate dis-de-dimineată, iată că altarul lui Baal era dărâmat, parul închinat idolului de deasupra lui era tăiat și al doilea taur era adus ca ardere-de-tot pe altarul care fusese zidit. Ei și-au zis unul altuia: „Cine a făcut lucrul acesta?” Și au întrebat și au făcut cercetări. Li s-a spus: „Ghedeon, fiul lui Ioas, a făcut lucrul acesta.” Atunci, oamenii din cetate au zis lui Ioas: „Scoate pe fiul tău ca să moară, căci a dărâmat altarul lui Baal și a tăiat parul sfânt care era deasupra lui.”

„Interesele lucrării lui Dumnezeu nu trebuie să fie încredințate unor oameni care nu au nicio legătură cu Cerul. Cei care nu sunt loiali față de Dumnezeu nu pot fi niște sfătuitoari siguri. Ei nu au înțelepciunea care vine de sus. Ei nu sunt demni de încredere pentru a-și exprima părerile cu privire la lucrurile care au legătură cu lucrarea lui Dumnezeu, lucruri de care depind rezultate atât de mari. Dacă vom urma judecata lor, vom fi aduși cu siguranță în situații foarte dificile și vom face ca lucrarea lui Dumnezeu să regreseze.” *Solii alese*, vol. 3, p. 300:

7. Cine a apărut cu curaj faptele lui Ghedeon? Cu ce logică simplă a răspuns poporului? Ce li s-a făgăduit celor care cred cu tărie și se ridică pentru Domnul? Judecătorii 6:31,32. Psalmul 34:7.

Ioas a răspuns tuturor celor ce s-au înfățișat înaintea lui: „Oare datoria voastră este să apărați pe Baal? Voi trebuie să-i veniți în

ajutor? Oricine va lua apărarea lui Baal să moară până dimineată. Dacă Baal este un dumnezeu, să-și apere el pricina, fiindcă i-au dărâmat altarul.” În ziua aceea au pus lui Ghedeon numele Ierubaal (Apere-se Baal), căci au zis: „Apere-se Baal împotriva lui, fiindcă i-a dărâmat altarul.”

Îngerul Domnului tăbărăște în jurul celor ce se tem de El și-i scapă din primejdie.

„Cei care nu au legătură cu Dumnezeu au legătură cu vrăjmașul lui Dumnezeu și, deși ar putea fi cinstiți în sfatul pe care îl oferă, ei înșiși sunt orbiți și amăgiți. Sugestiile pe care Satana le pune în mintea lor și cuvintele pe care le pune pe buzele lor sunt în totală contradicție cu gândul și cu voința lui Dumnezeu. În felul acesta, Satana lucrează prin acești oameni pentru a ne amăgi să mergem pe căi greșite. Dacă va putea, el ne va duce în rătăcire, ne va prinde în capcane și ne va distruge.

„În vechime, era un mare păcat pentru cei din poporul lui Dumnezeu să se predea în mâinile vrăjmașilor și să le dezvăluie acestora dificultățile sau succesele lor. În sistemul din vechime, era un păcat să fie aduse jertfe pe altare străine. Era un păcat să fie aduse jertfe de tămâie aprinse cu un foc străin.” *Solii alese, vol. 3, p. 300.*

Pentru studiu suplimentar

„Noi suntem în pericolul de a amesteca lucrurile sfinte cu cele profane. În eforturile noastre, trebuie să fie folosit focul sfânt, care vine de la Dumnezeu. Adevăratul altar este Hristos, iar adevăratul foc este Duhul Sfânt. Aceasta este sursa noastră de inspirație. Un om este un sfântuitor sigur numai dacă Duhul Sfânt îl conduce și îl îndrumă. Dacă Îi întoarcem spatele lui Dumnezeu și celor aleși de El, pentru a cere sfaturi la altare străine, vom primi niște răspunsuri conforme cu faptele noastre.” - *Solii alese, vol 3, pp. 300, 301.*

„Trebuia ca ei [Iosif și Daniel] să fie reprezentanții lui Dumnezeu în lumea noastră. Trebuia ca ei să nu facă compromis cu națiunile idolatre, cu care erau aduși în contact, ci să rămână loiali credinței lor, purtând ca o onoare specială numele de adoratori ai Dumnezeului care a creat cerurile și pământul.” - *8T, p. 153.*

„Noi nu trebuie să ne simțim umiliți și să-i cerem lumii iertare pentru că îi spunem adevărul. Să nu ne ascundem. Ieșiți în față cu

îndrăzneală pentru a îndeplini lucrarea oamenilor și a îngerilor. Toți să înțeleagă faptul că adventiștii de ziua a șaptea nu pot să facă niciun compromis. Când vă prezentați părerile și credința, să nu manifestați nici cea mai mică aparență de șovăială. Lumea are dreptul să știe la ce să se aștepte din partea noastră.” - *Evanghelizare*, p. 179.

* * *

6

Sabatul din 8 februarie 2020

DUMNEZEU VA SALVA PRIN PUȚINI

„Conducătorul pe care-l alesese Dumnezeu pentru a-i zdrobi pe madianiți nu era un fruntaș de seamă în Israel. El nu era nici cârmuitor, nici preot, nici levit. El însuși se socotea ca fiind cel mai mic în casa tatălui său. Dar Dumnezeu a văzut în el un bărbat plin de curaj și cinste. El nu se încredea în sine însuși, ci era bucuros să fie călăuzit de Dumnezeu. Dumnezeu nu alege totdeauna pentru lucrarea Sa oameni cu talente prea deosebite, ci îi alege pe aceia de care Se poate servi mai bine. “Smerenia merge înaintea slavei.” Proverbele 15:33. Domnul poate să lucreze cel mai bine prin aceia care sunt cei mai conștienți de lipsa lor de putere și care se încred în El, în calitatea Sa de Conducător și Izvor al puterii lor. El vrea să-i facă puternici, prin aceea că unește slăbiciunea lor cu puterea Sa, și înțelepți, prin aceea că unește neștiința lor cu înțelepciunea Sa.” –*Patriarhi și Profeți*, p. 553.

Un apel la unitate și luptă împotriva dușmanilor

1. După ce au invadat Israelul de multe ori în trecut, ce erau pregătiți atacatorii să facă? Cum l-a pregătit Domnul pe Ghedeon și pe oameni pentru însărcinarea dată? Judecători 6:33-35.

Tot Madianul, Amalec și fiii Răsăritului s-au strâns împreună, au trecut Iordanul și au tăbărât în valea Izreel. Ghedeon a fost îmbrăcat cu Duhul Domnului; a sunat din trâmbiță și Abiezer a fost chemat ca să meargă după el. A trimis soli în tot Manase, care, de asemenea, a

fost chemat să meargă după el. A trimis soli în Așer, în Zabulon și în Neftali, care s-au suit să le iasă înainte.

„Gândurile de a-l ucide pe Ghedeon au fost lăsate la o parte, iar când el a dat semnalul de război, bărbații din Ofra au fost printre cei dintâi care s-au adunat sub steagul lui. Au fost trimiși soli pretutindeni în seminția lui Manase, a lui Așer, a lui Zabulon și a lui Neftali și toți au răspuns la chemarea lui.” –*Patriarhi și Profeti*, 548.

2. Ce i-a spus Domnul lui Ghedeon despre oamenii care au venit la chemarea lui? Prin urmare, ce trebuia să facă? Câți au ascultat porunca? Judecătorii 7:1-3.

Ierubaal, sau Ghedeon și tot poporul care era cu el s-au sculat dis-de-diminează și au tăbărât la izvorul Harod. Tabăra lui Madian era la miazănoapte de Ghedeon, spre dealul More, în vale. Domnul a zis lui Ghedeon: „Poporul pe care-l ai cu tine este prea mult pentru ca să dau pe Madian în mâinile lui; el ar putea să se laude împotriva Mea și să zică: ‘Mâna mea m-a izbăvit.’ Vestește dar lucrul acesta în auzul poporului: ‘Cine este fricos și se teme, să se întoarcă și să se depărteze de Muntele Galaadului.’” Douăzeci și două de mii de oameni din popor s-au întors și au mai rămas zece mii.

„Încurajat în felul acesta, Ghedeon și-a scos oștirile ca să le dea prilej de luptă năvălitorilor. “Tot Madianul, Amalec și fiii Răsăritului s-au strâns împreună și au tăbărât în valea Izreel”. Toată oștirea de sub comanda lui Ghedeon nu număra decât treizeci și două de mii de bărbați; dar când oștirea numeroasă a inamicului era desfășurată înaintea lui, cuvântul Domnului a venit la el: “Poporul pe care-l ai cu tine este prea mult pentru ca să dau pe Madian în mâinile lui; el ar putea să se laude împotriva Mea și să zică: ‘Mâna mea m-a izbăvit’. Vestește dar lucrul acesta în auzul poporului: ‘Cine este fricos și se teme, să se întoarcă și să se depărteze de muntele Galaadului.’” Aceia care nu erau dispuși să înfrunte primejdia și greutățile sau ale căror interese lumești le țineau inima departe de lucrarea lui Dumnezeu, nu erau în stare să sporească puterea oștirii lui Israel. Prezența lor nu putea să aducă decât slăbiciune...

Ghedeon a ascultat de porunca Domnului și, cu strângere de inimă, a văzut cum douăzeci și două de mii, adică mai mult de două treimi din toată oastea, au plecat la casele lor.” –*PP*, pp. 548, 549.

3. Apoi, ce a spus Domnul despre restul de zece mii de oameni? Ce poruncă a dat? Ce importanță a avut acest test și care a fost rezultatul? Judecătorii 7:4-6.

Domnul a zis lui Ghedeon: „Poporul este încă prea mult. Coboară-i la apă și acolo ți-i voi alege; acela despre care îți voi spune: ‘Acesta să meargă cu tine’ va merge cu tine, și acela despre care îți voi spune: ‘Acesta să nu meargă cu tine’ nu va merge cu tine.” Ghedeon a coborât poporul la apă, și Domnul a zis lui Ghedeon: „Pe toți cei ce vor lipăi apă cu limba, cum lipăie câinele, să-i desparți de toți cei ce vor bea apă din genunchi.” Cei ce au lipăit apa, ducând-o la gură cu mâna, au fost în număr de trei sute de oameni; și tot poporul celălalt a îngenuncheat ca să bea.

„Așteptând un atac asupra vrăjmașului fără întârziere, poporul a fost condus la apă. Câțiva au luat repede puțină apă în căușul palmei, sorbind-o, în timp ce-și continuau drumul; dar aproape toți au îngenuncheat și au băut pe săturate din apa râului. Cei care luaseră din apa râului în căușul palmei au fost numai trei sute din cei zece mii; cu toate acestea, ei au fost aleși; tuturor celorlalți li s-a poruncit să se întoarcă la casele lor.” –*Patriarhi și Profeți*, p. 549.

Biruința depinde de credință.

4. Ce i-a spus Domnul lui Ghedeon despre mica armată și ce plan i-a dat? Ce-i deosebea pe acești oameni aleși? Lucrează Dumnezeu în mod similar acum? Cum? Judecătorii 7:7-9.

Și Domnul a zis lui Ghedeon: „Cu cei trei sute de oameni care au lipăit, vă voi mântui și voi da pe Madian în mâinile tale. Toți ceilalți din popor să se ducă fiecare acasă.” Au luat merindele poporului și trâmbițele lui. Apoi Ghedeon a trimis pe toți bărbații lui Israel, pe fiecare în cortul lui, și a ținut pe cei trei sute de oameni. Tabăra lui Madian era jos, în vale. Domnul a zis lui Ghedeon în timpul nopții: „Scoală-te și coboară-te în tabără, căci am dat-o în mâinile tale.

„Caracterul este adesea pus la încercare prin mijloacele cele mai simple. Aceia care în timp de primejdie au fost lacomi să-și satisfacă nevoile nu sunt oamenii pe care te poți sprijini la vreme de nevoie. Domnul nu are loc în lucrarea Lui pentru cei delăsători sau doritori de a-și satisface propriile plăceri. Bărbații aleși de El au fost acei

câtiva care n-au îngăduit ca nevoile proprii să-i împiedice de la împlinirea datoriei.” –*Patriarhi și Profeți*, p. 549.

5. Cum au descris Scripturile armata inamică? Ce a făcut Domnul pentru a-l încuraja pe servul Său? Judecătorii 7:12-14.

Madian, Amalec și toți fiii Răsăritului erau răspândiți în vale, ca o mulțime de lăcuste, și cămilele lor erau fără număr, ca nisipul de pe marginea mării. Ghedeon a sosit și iată că un om istorisea tovarășului său un vis. El zicea: „Am visat un vis și se făcea că o turtă de orz se rostogolea în tabăra lui Madian; a venit de s-a lovit până la cort, și cortul a căzut; l-a răsturnat cu susul în jos și cortul a fost dărâmat.” Tovarășul lui a răspuns și a zis: „Aceasta nu este altceva decât sabia lui Ghedeon, fiul lui Ioas, bărbatul lui Israel; Dumnezeu a dat în mâinile lui pe Madian și toată tabăra.”

„Ghedeon tremura la gândul bătăliei de a doua zi. Dar Domnul i-a vorbit în timpul nopții și i-a poruncit să se coboare cu servul său, Pura, în tabăra madianiților, spunându-i-se că va auzi acolo ceva care-i va fi spre îmbărbătare. S-a dus și, stând acolo în întuneric și liniște, a auzit cum un oștean îi povestea tovarășului său un vis... Ghedeon a recunoscut glasul lui Dumnezeu ce-i vorbea prin acești madianiți străini. Înapoiindu-se la mica ceată de bărbați care era sub comanda lui, le-a zis: “Sculăți-vă, căci Domnul a dat în mâinile voastre tabăra lui Madian.” –*Patriarhi și Profeți*, p. 550.

Domnul folosește puținii, dar credincioși

6. Ce a făcut Domnul pentru a provoca confuzie și panică în tabăra inamică? Ce i-a determinat pe madianiți să fugă fără ca oamenii lui Dumnezeu să se angajeze în luptă? Judecătorii 7:19-22.

Ghedeon și cei o sută de oameni care erau cu el au ajuns la capătul taberei la începutul străjii de la mijlocul nopții, îndată după ce puseseră pe păzitori. Au sunat din trâmbiță și au spart urcioarele pe care le aveau în mână. Cele trei cete au sunat din trâmbiță și au spart urcioarele; au apucat făcliile cu mâna stângă și trâmbițele cu mâna dreaptă, ca să sune, și au strigat: „Sabia Domnului și a lui Ghedeon!” A rămas fiecare la locul lui, în jurul taberei, și toată

tabăra a început să alerge, să țipe și să fugă. Cei trei sute de oameni au sunat iarăși din trâmbiță și, în toată tabăra, Domnul i-a făcut să întoarcă sabia unii împotriva altora. Tabăra a fugit până la Bet-Șita, spre Țerera, până la hotarul de la Abel-Mehola, lângă Tabat.

„Prin sfat dumnezeiesc, i s-a dat un plan de atac pe care a pornit imediat să-l execute. Cei trei sute de bărbați trebuia să fie împărțiți în trei cete. Fiecărui bărbat i s-a dat câte o trâmbiță și câte un ulcior cu o făclie în el. Bărbații au fost dispuși în așa fel, încât se apropiau de madianiți din trei părți deosebite. La miezul nopții, când trâmbița lui Ghedeon a dat semnalul, cele trei cete au sunat și ele din trâmbițele lor și, spărgându-și ulcioarele și înălțând făcliile aprinse, s-au aruncat asupra inamicului cu înspăimântătorul strigăt de război: “Sabia Domnului și a lui Ghedeon!”

Oastea somnoroasă a fost trezită deodată de groază. Din toate părțile se vedeau luminile făcliilor care ardeau. Din toate părțile se auzeau sunetul trâmbițelor și strigătele de război ale atacatorilor.

Crezând că sunt în voia unei puteri copleșitoare, madianiții au fost loviți de panică. Cu strigăte sălbatice de groază fugeau ca să-și scape viața și, luându-i pe propriii tovarăși de arme drept vrăjmași, s-au omorât unii pe alții.” -*Patriarhi și Profeți, pp. 550-553.*

7. Ce este posibil când poporul lui Dumnezeu se încrede deplin în înțelepciunea și în călăuzirea Sa? 1 Samuel 14:6. Zaharia 4:6.

Ionatan a zis tânărului care-i purta armele: „Vino și să pătrundem până la straja acestor netăiați împrejur. Poate că Domnul va lucra pentru noi, căci nimic nu împiedică pe Domnul să dea izbăvire printr-un mic număr ca și printr-un mare număr.”

Atunci, el a luat din nou cuvântul și mi-a zis: „Acesta este cuvântul Domnului către Zorobabel și sună astfel: ‘Lucrul acesta nu se va face nici prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu’, zice Domnul oștirilor.

„Cei trei sute de bărbați aleși nu numai că aveau curaj și stăpânire de sine, dar erau și bărbați ai credinței. Ei nu se mândriseră cu închinarea la idoli. Dumnezeu putea să-i călăuzească și prin ei să-l salveze pe Israel. Succesul nu depinde de număr. Dumnezeu poate să salveze atât printr-un număr mic, cât și printr-un număr mare. El este

proslăvit nu atât de mult prin numărul, cât prin caracterul acelor care-I servesc.” -*Patriarhi și Profeți*, pp. 549, 550.

Pentru studiu suplimentar

„Domnul ar putea să facă mult mai mult pentru poporul Său, dacă ar cultiva adevărata umilință; dar puțini sunt aceia căroră El le poate acorda o mare măsură de răspunderi și succes, fără să ajungă plini de încredere în ei înșiși și să uite cât sunt de dependenți față de Dumnezeu. Acesta este motivul pentru care, la alegerea uneltelor Sale, Dumnezeu trebuie să-i treacă cu vederea pe aceia pe care lumea îi socotește mari, plini de talente și strălucitori. Prea adesea ei sunt plini de îngâmfare și încredere în sine. Ei se consideră destul de competenți ca să acționeze fără să ceară sfat de la Dumnezeu.

„Simpla sunare din trâmbiță — partea oștirii lui Israel la Ierihon și partea micii cete a lui Ghedeon în jurul gloatelor madianiților — a ajuns să fie, prin puterea lui Dumnezeu, mijlocul prin care a fost înfrântă puterea vrăjmașilor Lui. Planul cel mai bine pus la punct pe care l-au inventat vreodată oamenii fără a cere sfat de la puterea și înțelepciunea lui Dumnezeu se va dovedi aducător de înfrângere, în timp ce metodele cele mai puțin promițătoare vor aduce succes, dacă sunt rânduite de Dumnezeu și sunt executate cu umilință și credință. Credința în Dumnezeu și ascultarea de voința Sa sunt pentru creștin tot atât de însemnate în luptele spirituale...” -*Patriarhi și Profeți*, pp. 553, 554.

* * *

PERICOL NEAȘTEPTAT

„Un mare defect al caracterului lui Saul era dorința lui de a fi laudat. Trăsătura aceasta avusese o influență stăpânitoare asupra gândirii și acțiunii lui; totul era caracterizat de această dorință după laudă și înălțare de sine. Măsura cu care măsura ce este drept și ce este nedrept era măsura nedemnă a entuziasmului aprobator al gloatelor. Nimeni nu se află în siguranță dacă trăiește pentru a fi plăcut oamenilor și nu caută mai întâi să fie plăcut lui Dumnezeu. Era ambiția lui Saul de a fi cel mai prețuit dintre toți oamenii și, când se cânta imnul acesta, în inima împăratului s-a aprins convingerea sigură că David câștigase inima poporului și că va domni în locul lui.” –*Patriarhi și Profeți*, p. 650.

David îl ajută pe Saul la curtea regală.

1. Ce a decis împăratul Saul după victoria Domnului prin David contra lui Goliat? Cum și-a îndeplinit tânărul sarcinile atribuite de împărat? 1 Samuel 18:1,2,5.

David sfârșise de vorbit cu Saul. Și, de atunci, sufletul lui Ionatan s-a alipit de sufletul lui David și Ionatan l-a iubit ca pe sufletul din el. În aceeași zi, Saul a oprit pe David și nu l-a lăsat să se întoarcă în casa tatălui său. David se ducea și izbutea oriunde îl trimețea Saul; a fost pus de Saul în fruntea oamenilor de război și era plăcut întregului popor, chiar și slujitorilor lui Saul.

„Saul l-a reținut la sine pe David și nu l-a mai lăsat să se înapoieze la tatăl său... “David se ducea și izbutea oriunde-l trimețea Saul; a fost pus de Saul în fruntea oamenilor de război.” David era prevăzător și credincios și era lucru vădit că binecuvântarea lui Dumnezeu îl însoțea. Saul își dădea seama din când în când cât de incapabil este să conducă Israelul și a recunoscut că împărăția ar fi mai întărită dacă ar avea lângă sine pe cineva care primește îndrumări de la Dumnezeu. Saul spera, de asemenea, că legătura sa cu David va fi o protecție pentru sine însuși. Și, întrucât David era binecuvântat și apărat de Domnul, se putea ca prezența sa să fie ca un scut pentru Saul, dacă mergea cu el la război.” –*Patriarhi și Profeți*, p. 649.

2. Ce cântau triumfător femeile din Israel? Ce efect au avut aceste cântece asupra împăratului? Cum și-a schimbat atitudinea față de David? 1 Samuel 18:6-9.

Pe când veneau ei, la întoarcerea lui David de la omorârea filisteanului, femeile au ieșit din toate cetățile lui Israel înaintea împăratului Saul, cântând și jucând, în sunetul timpanelor și alăutelor, și scofând strigăte de bucurie. Femeile care cântau își răspundeau unele altora și ziceau: „Saul a bătut miile lui, iar David, zecile lui de mii.” Saul s-a mâniat foarte tare și nu i-a plăcut vorba aceasta. El a zis: „Lui David îi dau zeci de mii și mie-mi dau mii! Nu-i mai lipsește decât împărăția.” Și, din ziua aceea, Saul a privit cu ochi răi pe David.

„Cu toate acestea, Saul nu a rămas mult timp prietenos cu David. Când se întorcea împreună cu David de la lupta cu filistenii, s-a întâmplat că “femeile au ieșit din toate cetățile lui Israel înaintea împăratului Saul, cântând și jucând.” O grupă cânta: “Saul a bătut miile lui”, iar o altă parte a corului, conducând cântarea mai departe, răspundea: “Iar David zecile lui de mii”. Demonul geloziei s-a furișat în inima împăratului. El s-a mâniat pentru că, în cântecul femeilor israelite, David a fost pus mai presus de el. În loc să-și înăbușe acest sentiment de invidie, el și-a dovedit slăbiciunea de caracter, strigând: “Lui David îi dau zece mii, și mie îmi dau mii! Nu-i mai lipsește decât împărăția.”” –*Patriarhi și Profeți, p. 650.*

Consecințele geloziei

3. Până la ce punct a ajuns Saul în gelozia și ura lui neîntemeiată față de David? Cum a zădărnicit Dumnezeu planurile sale criminale? Ce spirit îl controla pe împărat? 1 Samuel 18:10-13.

A doua zi, duhul cel rău, trimis de Dumnezeu, a apucat pe Saul, care s-a înfuriat în mijlocul casei. David cânta, ca și în celelalte zile, și Saul era cu sulița în mână. Saul a ridicat sulița, zicându-și în sine: „Voi pironi pe David de perete.” Dar David s-a ferit de el de două ori. Saul se temea de David, pentru că Domnul era cu David și Se depărtase de la el. L-a îndepărtat de lângă el și l-a pus mai-mare peste o mie de oameni. David ieșea și intra în fruntea poporului;

„Saul și-a deschis inima făcând loc duhului invidiei prin care sufletul lui a fost otrăvit. Împotriva învățăturilor pe care le primise de
pentru Semestrul I, 2020

la profetul Samuel, și care arătau că Dumnezeu Își poate îndeplini voia fără ca cineva să-L poată împiedica, împăratul dovedi lămurit că nu avea o cunoaștere adevărată a planurilor sau puterii lui Dumnezeu. Cărmuitorul lui Israel și-a pus voința sa împotriva voinței Celui Infinit. În timp ce a condus împărăția lui Israel, Saul nu a învățat să se conducă pe sine însuși... Din aceste accese cădea într-o stare de descurajare și dispreț de sine însuși, iar muștrările de conștiință îi chinuiau sufletul....

„Dar, într-o zi, pe când tânărul cânta înaintea lui și instrumentul său revărsa melodii dulci pentru a însoți glasul care cânta laude lui Dumnezeu, Saul aruncă deodată sulița asupra cântărețului, cu intenția de a-i pune capăt vieții. Prin intervenția lui Dumnezeu, David a fost salvat și a fugit nevătămat de mânia împăratului furios.” -*Patriarhi și Profeți*, pp. 650, 651.

4. Cum a atentat împăratul la viața lui David în repetate rânduri? Cum a zădărnicit Domnul atacurile satanice? 1 Samuel 19:9-12. [Vezi Nota Finală 1,2]

Atunci, duhul cel rău, trimis de Domnul, a venit peste Saul, care ședea în casă cu sulița în mână. David cânta, și Saul a vrut să-l pihonească cu sulița de perete. Dar David s-a ferit de el, și Saul a lovit cu sulița în perete. David a fugit și a scăpat noaptea. Saul a trimis niște oameni acasă la David ca să-l pândască și să-l omoare dimineața. Dar Mical, nevasta lui David, i-a dat de știre și i-a zis: „Dacă nu fugi în noaptea aceasta, mâine vei fi omorât.” Ea l-a coborât pe fereastră și David a plecat și a fugit. Așa a scăpat.

„Pe măsură ce ura lui față de David creștea, Saul căuta tot mai mult un prilej să-l omoare; dar nici unul dintre aceste planuri ale sale împotriva unsului Domnului n-au izbutit. Saul s-a lăsat pradă duhului rău care-l stăpânea, în timp ce David se încredea în Acela care este puternic în sfat și în stare să elibereze. “Începutul înțelepciunii este frica de Domnul” (*Proverbe 9:10*) și rugăciunea lui David era totdeauna îndreptată la Dumnezeu ca să poată umbla desăvârșit înaintea Lui.” -*Patriarhi și Profeți*, pp. 650, 668, 651.

Protecția și Duhul lui Dumnezeu asupra lui David

5. Prin ce altă metodă și-a protejat Domnul servul? 1 Samuel 19:19-23.

Au spus lucrul acesta lui Saul și au zis: „Iată că David este în Naiot, lângă Rama.” Saul a trimis niște oameni să ia pe David. Ei au văzut o adunare de proroci, care proceau cu Samuel în frunte. Duhul lui Dumnezeu a venit peste trimișii lui Saul și au început și ei să procească. Au spus lui Saul lucrul acesta; el a trimis alți oameni și au prorocit și ei. A mai trimis alții a treia oară și au prorocit și ei. Atunci, Saul s-a dus el însuși la Rama. Ajungând la fântâna cea mare fără apă, care este la Secu, a întrebat: „Unde sunt Samuel și David?” I s-a răspuns: „Sunt în Naiot, lângă Rama.” Și s-a îndreptat spre Naiot, lângă Rama. Duhul lui Dumnezeu a venit și peste el și Saul și-a văzut de drum, prorocind până la sosirea lui în Naiot, lângă Rama.

„Saul s-a hotărât să meargă el însuși acolo, căci nu mai izbutea să-și stăpânească sălbatica dușmănie. Era hotărât să nu mai aștepte o altă ocazie pentru a-l omorî pe David; intenționa ca, îndată ce va ajunge în apropierea lui, să-l omoare cu propria lui mână, oricare ar fi fost urmările.

„Dar îngerul l-a întâmpinat pe cale, călăuzindu-l. Duhul lui Dumnezeu l-a luat sub stăpânirea Sa și, pe când își continua drumul, rostea rugăciuni către Dumnezeu, unite cu profetizări și cântări sfinte. El a profetizat despre venirea lui Mesia ca Mântuitor al omenirii. Sosind la locuința profetului, în Rama, și-a scos de pe el haina, care-i trăda funcția, și a rămas sub influența Duhului lui Dumnezeu toată ziua și toată noaptea, în fața lui Samuel și a ucenicilor lui. Oamenii s-au adunat pentru a vedea scena uimitoare și cele petrecute cu împăratul au fost povestite în toate locurile. Așa s-a întâmplat că, aproape de sfârșitul domniei lui, în Israel a apărut încă o dată proverbul că și Saul este între profeti.” -*Patriarhi și Profeți*, 653, 654.

6. Ce experiență a permis Domnul să aibă Saul pentru a-l avertiza de calea sa greșită? Ce incident a arătat spiritul drept al lui David? Cum l-a binecuvântat Domnul? 1 Samuel 24:3-7.

A ajuns la niște stâne de oi, care erau lângă drum, și acolo era o peșteră în care a intrat să doarmă. David și oamenii lui erau în fundul peșterii. Oamenii lui David i-au zis: „Iată ziua în care Domnul îți zice: ‘Dau pe vrăjmașul tău în mâinile tale; fă-i ce-ți va plăcea.’” David s-a sculat și a tăiat încet colțul hainei lui Saul. După

aceea, inima îi bătea, pentru că tăiase colțul hainei lui Saul. Și a zis oamenilor săi: „Să mă ferească Domnul să fac împotriva domnului meu, care este unsul Domnului, o așa faptă ca să pun mâna pe el! Căci el este unsul Domnului.” Cu aceste cuvinte, David a oprit pe oamenii săi și i-a împiedicat să se arunce asupra lui Saul. Apoi Saul s-a sculat să iasă din peșteră și și-a văzut înaintea de drum.

„David nu avea decât șase sute de oameni, în timp ce Saul îl urmărea cu o oaste de trei mii de oameni. Într-o peșteră singuratică, fiul lui Isai și oamenii lui așteptau călăuzire dumnezeiască pentru a ști ce au de făcut. În timp ce Saul înainta prin munți, s-a retras și a intrat singur chiar în peștera în care se ascunsese David cu oamenii lui. Văzând lucrul acesta, oamenii lui David stăruiau să-l omoare pe Saul. Împăratul era acum în puterea lor, iar ei considerau că Dumnezeu Însuși îl dăduse pe dușman în mâinile lor, pentru a-l omori. David era ispitit să privească lucrurile din acest punct de vedere; dar glasul conștiinței s-a trezit în el și a zis: ‘Nu te atinge de unsul Domnului.’” –*Patriarhi și Profeți, p. 661.*

7. Când a mai încercat Saul să-l omoare? Ce a demonstrat David de mai multe ori când împăratul era în puterea lui? 1 Samuel 26:2, 5, 8-11.

Saul s-a sculat și s-a coborât în pustia Zif, cu trei mii de oameni aleși din Israel, ca să caute pe David în pustia Zif. Atunci, David s-a sculat și a venit la locul unde tăbărâse Saul și a văzut locul unde era culcat Saul, cu Abner, fiul lui Ner, căpetenia oștirii lui. Saul era culcat în cort în mijlocul taberei și poporul era tăbărât în jurul lui. Abișai a zis lui David: „Dumnezeu dă astăzi pe vrăjmașul tău în mâinile tale; lasă-mă, te rog, să-l lovesc cu sulița mea și să-l pironesc dintr-o lovitură în pământ, ca să n-am nevoie să-i mai dau alta.” Dar David a zis lui Abișai: „Nu-l omori! Căci cine ar putea pune mâna pe unsul Domnului și să rămână nepedepsit?” Și David a zis: „Viu este Domnul că numai Domnul îl poate lovi; fie că-i va veni ziua să moară, fie că se va coborî într-un câmp de bătaie și va pieri. Să mă ferească Domnul să pun mâna pe unsul Domnului! Ia numai sulița de la căpătâiul lui, urciorul cu apă și să plecăm.”

"David nu manifestă spiritul unui om neconvertit. El arată că a avut o experiență cu Dumnezeu. El este binevoitor să fie corectat de

Dumnezeu și se întoarce la El ca singurul și adevăratul său sprijin... Când Saul a căzut în mâinile lui în repetate rânduri, iar tovarășii săi voiau să îl omoare, David nu le-a permis, cu toate că viața îi era în pericol continuu și era urmărit ca o fiară de Saul.” -*Spiritual Gifts*, vol. 4a, pp. 90, 91.

„Experiențele lui David sunt raportate pentru învățătura poporului lui Dumnezeu din aceste zile de pe urmă.” -(*Signs of the Times*, November 9, 1888) *Seventh-day Adventist Bible Commentary*, vol. 2, p. 1022.

Cei drepti au evitat multe suferinte

8. Ce spun Scripturile despre cei drepti care se încred în Domnul? Chiar dacă vor avea de suferit multe încercări, cum va fi sfârșitul? Psalmi 34:17-22.

Când strigă cei fără prihană, Domnul aude și-i scapă din toate necazurile lor. Domnul este aproape de cei cu inima înfrântă și mântuiește pe cei cu duhul zdrobit. De multe ori vine nenorocirea peste cel fără prihană, dar Domnul îl scapă totdeauna din ea. Toate oasele i le păzește, ca niciunul din ele să nu i se sfărâme. Pe cel rău îl omoară nenorocirea, dar vrăjmașii celui fără prihană sunt pedepsiți. Domnul scapă sufletul robilor Săi și niciunul din cei ce se încred în El nu este osândit.

„În propria sa putere, omul nu poate face față acuzațiilor vrăjmașului. El stă înaintea lui Dumnezeu în haine mânjite de păcat, mărturisindu-și vinovăția. Dar Isus, Apărătorul nostru, prezintă o rugăciune eficientă în favoarea tuturor aceluia care, prin credință și pocăință, și-au predat Domnului viața spre a fi păzită. El le susține cauza și, prin argumentele puternice ale Calvarului, îl biruiește pe învinuitorul lor. Ascultarea Sa desăvârșită de Legea lui Dumnezeu l-a dat toată puterea în cer și pe pământ, și El cere de la Tatăl Său milă și împăcare pentru omul vinovat. El declară acuzatorului poporului Său: „Domnul să te mustre, Satano! Aceștia sunt răscumpărații sângelui Meu, tăciuni scoși din foc.” Iar celor care se încred în El cu credință, El le dă asigurarea: „Iată că îndepărtez de la tine nelegiuirea și te îmbrac cu haine de sărbătoare!” Zaharia 3:4.” – *Harul Uimitor al lui Dumnezeu*, p. 316.

Pentru studiu suplimentar

„David, fără sfat de la Domnul, a tras concluzia că Saul își va îndeplini cu siguranță planurile ucigașe. Chiar și atunci când Saul îl urmărea și căuta să-l nimicească, Domnul intervenise pentru a-i asigura lui David împărăția. Dumnezeu Își duce la îndeplinire planurile Sale, dar pentru ochii oamenilor ele sunt învăluite în mister. Se poate ca oamenii să nu înțeleagă căile lui Dumnezeu și, privind numai la înfățișare, ei consideră necazurile și încercările pe care Dumnezeu le îngăduie drept lucruri care sunt împotriva lor și urmăresc nimicirea lor. La fel și David privea la cele văzute, și nu la făgăduințele lui Dumnezeu. Se îndoia că va mai ajunge vreodată la tron. Încercările îndelungate îi obosiseră credința și-i istoviseră răbdarea.” –*Patriarhi și Profeți*, p. 672.

* * *

8

Sabatul din 22 februarie 2020

PROVOCAREA ÎMPĂRATULUI

„Și acum, ca în primele veacuri, prezentarea unui adevăr care muștră păcatele și rătăcirile timpului va trezi împotrivire: “Căci oricine face răul, urăște lumina și nu vine la lumină, ca să nu i se vădească faptele.” Ioan 3:20. Când oamenii văd că nu-și pot menține poziția cu ajutorul Scripturilor, mulți se hotărăsc să o susțină cu orice risc și, cu un spirit de răutate, atacă motivele și caracterul acelor care apără un adevăr nepopular. Același procedeu a fost urmat în toate veacurile. Ilie a fost declarat ca fiind cel care îl nenorocește pe Israel, Ieremia a fost socotit trădător, Pavel, un profanator al templului. Din zilele acelea și până astăzi, aceia care au vrut să rămână credincioși adevărului au fost denunțați ca fiind răzvrățiți,eretici sau dezbinători. Mulțimile care sunt prea necredincioase pentru a primi cuvântul sigur al profeției vor primi, cu o credulitate indiscutabilă, o acuzație împotriva acelor care îndrăznesc să muștre păcatele zilei. Acest spirit se va dezvolta din ce în ce mai mult.” -*Tragedia veacurilor*, 458,459.

Împăratul Ahab și poporul au fost muștrați.

1. Ce consemnează Scripturile despre acțiunile împăratului Ahab și ale națiunii Israel? Cât de departe a mers orbirea spirituală și apostazia împăratului? 1 Împărați 16:30-33.

Ahab, fiul lui Omri, a făcut ce este rău înaintea Domnului, mai mult decât toți cei ce fuseseră înaintea lui. Și, ca și cum ar fi fost puțin lucru pentru el să se dedea la păcatele lui Ieroboam, fiul lui Nebat, a mai luat de nevastă și pe Izabela, fata lui Etbaal, împăratul sidoniților, și a slujit lui Baal și s-a închinat înaintea lui. A ridicat un altar lui Baal în templul lui Baal, pe care l-a zidit la Samaria, și a făcut un idol Astarteei. Ahab a făcut mai multe rele decât toți împărații lui Israel care fuseseră înaintea lui, ca să mânie pe Domnul Dumnezeu lui Israel.

„Cu doi ani înainte de moartea lui Asa, Ahab a început să domnească în împărăția lui Israel. De la început, domnia lui a fost caracterizată de o apostazie grozavă și nefirească. Tatăl lui, Omri, întemeietorul Samariei, a făcut “ce este rău înaintea Domnului, și a lucrat mai rău decât toți cei ce fuseseră înaintea lui.” 1 Împărați 16:25... Nesatisfăcut de încurajarea formelor slujbelor religioase îndeplinite la Betel și Dan, el a condus cu îndrăzneală poporul în păgânismul cel mai josnic, înlocuind închinarea lui Iehova cu închinarea la Baal.

A luat de nevastă și pe Izabela, fata lui Etbaal, împăratul Sidoniților, și a slujit lui Baal și s-a închinat înaintea lui.” A ridicat un altar lui Baal în templul lui Baal, pe care l-a zidit la Samaria.’

„Ahab nu numai că a introdus închinarea lui Baal în capitală, dar sub conducerea Izabelei a înălțat altare păgânești pe multe “înălțimi” unde, la adăpostul crângurilor înconjurătoare, preoții împreună cu cei legați de această formă seducătoare de idolatrie își exercitau influența dezastruoasă, până când aproape tot Israelul mergea după Baal.” -*Profeți și Regi, p. 114.*

2. Pe măsură ce se depărta tot mai mult de calea cea dreaptă, ce solie a trimis Domnul lui Ahab prin profetul Ilie? Cât timp a durat pedeapsa Domnului? 1 Împărați 17:1. Iacov 5:17.

Ilie, Tișbitul, unul din locuitorii Galaadului, a zis lui Ahab: „Viie este Domnul Dumnezeuul lui Israel, al cărui slujitor sunt, că în anii aceștia nu va fi nici rouă, nici ploaie, decât după cuvântul meu.”

Ilie era un om supus aceluiași slăbiciuni ca și noi și s-a rugat cu stăruință să nu plouă și n-a plouat deloc în țară trei ani și șase luni.

„Printre munții din Ghilead, la est de Iordan, a locuit în zilele lui Ahab un om al credinței și rugăciunii a cărui slujire neînfricată a fost destinată să oprească răspândirea rapidă a apostaziei în Israel. Departate de orice oraș de renume și neocupând nici o poziție înaltă în viață, Ilie Tișbitul a intrat totuși în slujirea sa încrezător în scopul lui Dumnezeu de a-i pregăti o cale și de a-i da succes.

„Lui Ilie i s-a încredințat misiunea de a-i transmite lui Ahab solia judecății cerului. Nu el a căutat să fie mesagerul Domnului; Cuvântul Domnului a venit la el. Gelos pentru onoarea cauzei lui Dumnezeu, el nu a ezitat să asculte instrucțiunile divine, cu toate că a asculta însemna curânda distrugere de mâna împăratului celui rău...” -*Conflict and Courage, p. 205.*

Profetul solicită o întâlnire

3. Ce solie i-a dat Domnul lui Ilie după ce foametea a afectat pământul? Cum a îndeplinit Ilie porunca Domnului? 1 Împărați 18:1,2.

Au trecut multe zile și cuvântul Domnului a vorbit astfel lui Ilie în al treilea an: „Du-te și înfățișează-te înaintea lui Ahab, ca să dau ploaie pe fața pământului.” Și Ilie s-a dus să se înfățișeze înaintea lui Ahab. Era mare foamete în Samaria.

„În felul acesta s-a ajuns ca Dumnezeu să lovească acum pe poporul Său cu cea mai aspră dintre judecățile Sale. Profeția lui Ilie se împlinea în mod groaznic. Timp de trei ani, solul blestemului a fost căutat din cetate în cetate și din țară în țară. La cererea lui Ahab, mulți conducători își dăduseră cuvântul de onoare că prorocul cel ciudat nu se găsea în țara lor. Cu toate acestea, cercetarea a continuat, deoarece Izabela și proorocii lui Baal îl urau pe Ilie cu o ură de moarte și n-au precupețit nici un efort ca să-l aducă sub puterea lor. Și totuși ploaia nu venea din cer.” -*Profeți și Regi, p. 137.*

„De-a lungul anilor de secetă și foamete, Ilie s-a rugat cu sinceritate ca inima lui Israel să se întoarcă de la idolatrie la credință

față de Dumnezeu. Profetul a așteptat cu răbdare în timp ce mâna Domnului apăsa cu putere pământul lovit...

Au trecut multe zile și cuvântul Domnului a vorbit astfel lui Ilie în al treilea an: „Du-te și înfățișează-te înaintea lui Ahab, ca să dau ploaie pe fața pământului.” (1 Împărați 18:1). -*Conflict and Courage*, p. 208.

4. Cu ce cuvinte s-a întâlnit Ahab cu Ilie? Dar care a fost realitatea? Cine a fost responsabil pentru suferința lui Israel? 1 Împărați 18:17,18.

Abia l-a zărit Ahab pe Ilie și i-a zis: „Tu ești acela care nenorocești pe Israel?” Ilie a răspuns: „Nu eu nenorocesc pe Israel, ci tu și casa tatălui tău, fiindcă ați părăsit poruncile Domnului și v-ați dus după baali.

„Împăratul și Profetul stau față în față. Deși Ahab e plin de ură fără margini, totuși în prezența lui Ilie pare fără vlagă, fără putere. În primele sale cuvinte acuzatoare "Tu ești acela care nenorocești pe Israel?" își dezvăluie inconștient sentimentele cele mai profunde ale inimii sale. Ahab știa că la Cuvântul lui Dumnezeu au devenit cerurile ca arama, dar a căutat să arunce asupra profetului vina pentru judecățile grele asupra țării..." -*Conflict and Courage*, p. 208.

"Atâta timp cât Dumnezeu are o biserică, El îi va avea pe cei care vor striga cu voce tare și nu vor da răgaz, care vor fi instrumentele Sale în a muștra egoismul și păcatul și nu se vor feri să declare avertizarea lui Dumnezeu, fie că oamenii o vor asculta sau respinge." -*Spiritual Gifts*, vol. 2, p. 284.

Decizia de pe Muntele Carmel

5. Ce solie a transmis Ilie oamenilor care s-au adunat pe Muntele Carmel? Care a fost răspunsul lor la întrebarea sa? 1 Împărați 18:19-21.

Strânge acum pe tot Israelul la mine, la muntele Carmel, pe cei patru sute cincizeci de proroci ai lui Baal și pe cei patru sute de proroci ai Astarteei, care mănâncă la masa Izabelei.” Ahab a trimis soli la toți copiii lui Israel și a strâns pe proroci la muntele Carmel. Atunci, Ilie s-a apropiat de tot poporul și a zis: „Până când vreți să șchiopătați de amândouă picioarele? Dacă Domnul este Dumnezeu,

mergeți după El, iar dacă este Baal, mergeți după Baal!” Poporul nu i-a răspuns nimic.

„Este tot așa de ușor să-ți faci un idol dintr-o idee sau un obiect care îți place, cum poți modela idoli din lemn sau piatră. Mii de oameni au o concepție greșită despre Dumnezeu și atributele Sale. Într-adevăr, ei slujesc unui dumnezeu fals, tot așa cum făceau și slujitorii lui Baal. Ne închinăm noi adevăratului Dumnezeu, așa cum este El descoperit în Cuvântul Său, în Domnul Hristos, în natură sau adorăm vreun idol filozofic, așezat în locul Lui? Dumnezeu este Dumnezeul adevărului. Dreptatea și mila sunt atributele tronului Său. El este un Dumnezeu al dragostei, al milei și al unei împreună-simțiri pline de bunătațe. În felul acesta, El este reprezentat în Fiul Său, Mântuitorul nostru. El este un Dumnezeu al răbdării și al îndelungii răbdări. Dacă astfel este Ființa pe care o adorăm și al cărei caracter căutăm să ni-l însușim, atunci ne închinăm adevăratului Dumnezeu și Îl adorăm.” –5T, pp. 173, 174.

6. Ce minune s-a întâmplat după ce Ilie s-a rugat cu credință lui Dumnezeu? Ce au recunoscut oamenii în acel moment? Există vreo înregistrare cum că împăratul și-a recunoscut păcatele și a făcut o mărturisire similară? 1 Împărați 18:37-39.

Ascultă-mă, Doamne, ascultă-mă, pentru ca să cunoască poporul acesta că Tu, Doamne, ești adevăratul Dumnezeu și să le întorci astfel inima spre bine!” Atunci a căzut foc de la Domnul și a mistuit arderea-de-tot, lemnele, pietrele și pământul și a supt și apa care era în șanț. Când a văzut tot poporul lucrul acesta, au căzut cu fața la pământ și au zis: „Domnul este adevăratul Dumnezeu! Domnul este adevăratul Dumnezeu!”

„Rugăciunea este respirația sufletului. Ea este secretul puterii spirituale. Nici un alt mijloc al harului nu o poate înlocui și nu poate păstra sănătatea sufletului. Rugăciunea aduce inima într-o legătură directă cu Izvorul vieții și întărește mușchii și încheieturile experienței religioase. Dacă neglijați rugăciunea sau vă rugați din când în când, după cum vi se pare convenabil, vă veți pierde legătura cu Dumnezeu. Însușirile spirituale își vor pierde vitalitatea, iar experiența religioasă va fi lipsită de sănătate și vigoare.

Numai venind la altarul lui Dumnezeu ne putem aprinde sfeșnicile cu focul divin. Numai lumina divină este cea care va da pe față micimea și incompetența abilității omenești și ne va ajuta să avem concepții clare despre desăvârșirea și curăția lui Hristos. Numai când privim la Isus dorim să fim ca El, numai când vedem neprihănirea Sa flămânzim și însetăm după ea și numai când ne rugăm fierbinte, numai atunci Dumnezeu ne va împlini dorința sufletului.” -*Slujitorii Evangheliei*, pp. 254, 255.

7. După ce focul a coborât din cer și a consumat jertfa și tot ce era în jurul ei, ce a dat Domnul poporului și împăratului? Cum l-a întărit El pe Ilie să-l slujească pe împărat? Iacov 5:18. 1 Împărați 18:44-46.

A șaptea oară, slujitorul a zis: „Iată că se ridică un mic nor din mare, ca o palmă de om.” Ilie a zis: „Suie-te și spune lui Ahab: ‘Înhamă și coboară-te, ca să nu te oprească ploaia.’” Peste câteva clipe, cerul s-a înnegrit de nori, a început vântul și a venit o ploaie mare. Ahab s-a suit în car și a plecat la Izreel. Și mâna Domnului a venit peste Ilie, care și-a încins mijlocul și a alergat înaintea lui Ahab până la intrarea în Izreel.

„Importantele lecții ne sunt prezentate în experiența lui Ilie. Când pe Muntele Carmel el a înălțat rugăciunea pentru ploaie, credința sa a fost pusă la probă dar el a perseverat în a face cunoscut lui Dumnezeu cererea sa. De șase ori el s-a rugat stăruitor și totuși nu era nici un semn că va primi răspuns la cererea sa, dar cu o credință puternică el a înălțat cererea sa la tronul harului. Dacă el ar fi renunțat, descurajându-se la cea de a șase oară, el nu ar fi primit răspuns la rugăciunea sa.... Noi avem un Dumnezeu a cărui ureche nu este surdă la rugăciunile noastre; și dacă noi punem la încercare Cuvântul Său, El va onora credința noastră. El dorește ca noi să avem toate interesele noastre întrețesute cu interesele Sale și atunci El în mod sigur ne poate binecuvânta; căci atunci când binecuvântările vin asupra noastră noi nu vom lua atunci slava pentru noi, ci vom aduce toată lauda lui Dumnezeu. Dumnezeu nu răspunde imediat la rugăciunile pe care I le adresăm; căci dacă El ar face lucrul acesta, atunci am putea considera că avem dreptul la toate binecuvântările și favorurile pe care El le revarsă asupra noastră.” - *FFD*, p. 206.

Pentru studiu suplimentar

„Oricât de curajos și plin de succes poate fi un om în îndeplinirea unei anumite lucrări, dacă el nu privește mereu la Dumnezeu atunci când împrejurările vin ca să încerce credința sa el își va pierde curajul. Chiar și după ce Dumnezeu i-a dat dovezi deosebite ale puterii Sale, după ce el a fost întărit ca să facă lucrarea lui Dumnezeu, el va suferi un eșec dacă nu se va încrede orbește în Cel Atotputernic.” -*Fii și Fiice ale lui Dumnezeu*, 206.

„L-am întrebat pe înger de ce nu mai era credință și putere în Israel. El a spus: “Voi dați drumul prea curând la brațul Domnului. Stăruți cu cererile voastre înaintea tronului și prindeți-vă bine, prin credință puternică. Făgăduințele sunt sigure. Credeți că primiți lucrurile pe care le cereți și le veți avea.’ Atenția mi-a fost apoi atrasă asupra lui Ilie. Și el era supus acelorași greșeli ca și noi, și s-a rugat cu hotărâre. Credința lui a trecut cu bine încercarea. De șapte ori s-a rugat înaintea Domnului și, în cele din urmă, norul s-a arătat. Am văzut că noi ne-am îndoit de făgăduințele sigure și L-am rănit pe Mântuitorul prin lipsa noastră de credință. Îngerul a spus: “Pune-ți armătura și mai presus de orice ia-ți scutul credinței; căci acela îți va apăra inima, viața însăși de săgețile de foc ale celor răi”!’ Dacă vrăjmașul îi poate face pe cei sperați să-și ia ochii de la Isus, să privească la ei înșiși și să se ocupe de propria lor nevrednicie, în loc să se gândească la vrednicia lui Isus, la dragostea, meritele și marea Sa îndurare, el va da la o parte scutul credinței și își va atinge scopul; ei vor fi expuși, neapărați în fața ispitelor lui de foc. Cei slabi ar trebui, de aceea, să privească la Isus și să creadă în El; ei practică atunci credința.” - *Experiențe și Viziuni*, p. 73.

* * *

Vă rugăm să citiți raportul misionar din URUGUAY de la pagina 59.

9.

Sabatul din 29 februarie 2020

UN PROFET DISPREȚUIT

„Slujitorii neșovăielnici ai lui Dumnezeu de obicei au suferit persecuția cea mai amară din partea învățătorilor falși ai religiei. Dar profeții adevărați vor prefera întotdeauna reproșul și chiar moartea, mai degrabă decât să fie necredincioși față de Dumnezeu. Ochiul Celui Nemărginit este asupra uneltelor reproșului divin și ei poartă o răspundere grea. Dar Dumnezeu consideră răul făcut lor prin declarație falsă, minciună sau abuz ca și când ar fi făcute față de El Însuși, și vor fi pedepsite în consecință.” -4T, p. 167.

O alianță aparent benefică

1. Ce a propus Ahab, împăratul Israelului, împăratului lui Iuda? Ce a răspuns Iosafat? 1 Împărați 22:1-4.

Au stat trei ani liniștiți, fără să fie război între Siria și Israel. În anul al treilea, Iosafat, împăratul lui Iuda, s-a coborât la împăratul lui Israel. Împăratul lui Israel a zis slujitorilor săi: „Știți că Ramot din Galaad este al nostru. Și noi stăm fără grijă, în loc să-l luăm înapoi din mâinile împăratului Siriei.” Și a zis lui Iosafat: „Vrei să vii cu mine să luptăm împotriva Ramotului din Galaad?” Iosafat a răspuns împăratului lui Israel: „Eu voi fi ca tine, poporul meu ca poporul tău, caii mei ca ai tăi.”

„Într-o împrejurare, Iosafat a vizitat pe împăratul lui Israel la Samaria. Vizitatorului regal de la Ierusalim i s-a arătat o cinste deosebită, și înainte de încheierea vizitei sale a fost convins să se unească cu împăratul lui Israel pentru a lupta împotriva sirienilor. Ahab nădăjduia că unindu-și forțele cu acelea ale lui Iuda, putea câștiga Ramotul, una din vechile cetăți de scăpare care, susținea el, aparținea de drept izraeliților.” -Profeți și Regi, p. 195.

2. Cu toate acestea, ce i-a cerut Iosafat lui Ahab să facă înainte de a merge înainte cu această idee? Care a fost răspunsul profeților falși? 1 Împărați 22:5,6.

Apoi Iosafat a zis împăratului lui Israel: „Întreabă acum, te rog, cuvântul Domnului.” Împăratul lui Israel a strâns pe proroci, în număr de aproape patru sute, și le-a zis: „Să merg să lupt împotriva Ramotului din Galaad sau să mă las?” Și ei au răspuns: „Suie-te și Domnul îl va da în mâinile împăratului.”

„Cu toate că Iosafat, într-un moment de slăbiciune, a fâgăduit pripit să se unească cu împăratul lui Israel în război împotriva sirienilor, totuși, judecata lui mai bună l-a făcut să caute voia lui Dumnezeu cu privire la acest angajament. “Apoi Iosafat a zis împăratului lui Israel: Întreabă acum, te rog, cuvântul Domnului.” Împăratul lui Israel a strâns pe proroci în număr de patru sute, și le-a zis: “Să ne ducem la luptă împotriva Ramotului din Galaad sau să-mi văd de treabă?” Și ei au răspuns: “Suie-te și Dumnezeu o va da în mâinile împăratului.”” Versetele 4,5.” -*Profeți și Regi, p. 195.*

Profeti adevărați contra celor falși

3. Cât de mulțumit a fost credinciosul Iosafat de rezultatul întâlnirii cu profeții convocați de Ahab? Care a fost opinia lui Ahab despre adevăratul profet al Domnului? De ce el și alții au o asemenea părere despre un profet? 1 Împărați 22:7, 8.

Dar Iosafat a zis: „Nu mai este aici niciun proroc al Domnului, ca să-L putem întreba?” Împăratul lui Israel a răspuns lui Iosafat: „Mai este un om prin care am putea să întrebăm pe Domnul, dar îl urăsc, căci nu-mi prorocește nimic bun, nu prorocește decât rău: este Mica, fiul lui Imla.” Și Iosafat a zis: „Să nu vorbească împăratul așa!”

„Nemulțumit, Iosafat a căutat să cunoască într-un mod mai sigur voia lui Dumnezeu. “Dar Iosafat a zis: ‘Nu mai este aici nici un proroc al Domnului prin care să-l putem întreba?’” Versetul 6. “Mai este un om prin care am putea să întrebăm pe Domnul”, a răspuns Ahab, “dar îl urăsc, căci nu-mi prorocește nimic bun, nu prorocește decât rău: este Mica, fiul lui Imla.” 1 Împărați 22:8.” -*Profeți și Regi, p. 195.*

"Fiecare om pe care Domnul îl cheamă ar trebui să nu se încreadă în sine, ci să aibă încredere deplină în Dumnezeu. Moise a mers înainte în numele lui "Eu sunt Cel ce sunt," fără vreo afișare exterioară a măreției; totuși toiagul din mâna lui era un simbol al

puterii divine a lui Iehova și Moise era instrumentul prin care Dumnezeu urma să elibereze pe Israel din robia tiraniei." -*Review and Herald, April 2, 1895.*

4. Ce a profetizat falsul profet Zedechia după ce și-a făcut niște coarne de fier? Ce au spus ceilalți profeti falși? Ce dovezi va căuta și găsi cel care vrea să-și urmeze propriile idei? 1 Împărați 22:10-12.

Împăratul lui Israel și Iosafat, împăratul lui Iuda, ședeau, fiecare pe scaunul lui de domnie, îmbrăcați cu hainele lor împărătești, în locul de la intrarea porții Samariei. Și toți prorocii proceau înaintea lor. Zedechia, fiul lui Chenaana, își făcuse niște coarne de fier și a zis: „Așa vorbește Domnul: ‘Cu coarnele acestea vei bate pe sirieni până îi vei nimici.’” Și toți prorocii proceau la fel, zicând: „Suie-te la Ramot din Galaad! Căci vei izbândi și Domnul îl va da în mâinile împăratului.”

„Acea care iau o cale de răzvrătire împotriva Domnului pot totdeauna să găsească prooroci mincinoși care să-i îndreptățească în faptele lor și să-i flateze ducându-i astfel la nimicire. Cuvintele mincinoase fac adesea mulți prieteni, după cum este ilustrat în cazul acestor învățători mincinoși dintre israeliți. Acești așa numiți profeti, în pretinsul lor zel pentru Dumnezeu, au găsit mult mai mulți credincioși și aderenți decât profetul adevărat care făcea cunoscută solia simplă a Domnului.” -(*Review and Herald, March 14, 1907*) *Seventh-day Adventist Bible Commentary, vol. 4, p. 1158.*

„Dumnezeu a binecuvântat poporul Său păzitor al poruncilor Sale și toată opoziția și falsurile ce pot fi aduse împotriva lor nu vor face decât să întărească pe aceia care stau hotărâți în apărarea credinței care a fost dată sfinților o dată pentru totdeauna. Dar dacă cei care mărturisesc a fi depozitarii adevărului lui Dumnezeu devin călcători ai acestei Legi, protecția Sa va fi retrasă ... Atunci, într-adevăr, nu vom fi în stare să stăm în fața vrăjmașilor noștri. Dar, dacă poporul Său rămâne despărțit de lume, ca o națiune care trăiește în neprihănire, atunci Dumnezeu va fi apărarea lor și nici o armă îndreptată împotriva lor nu va reuși să-i atingă.” -*5T, p. 601.*

5. Ce i-a spus să facă solul care a fost trimis să-l cheme pe adevăratul profet? De ce? Ce a arătat răspunsul profetului? 1 Împărați 22:9,13,14.

Atunci, împăratul lui Israel a chemat un dregător și a zis: „Trimite și adu îndată pe Mica, fiul lui Imla.”

Solul care se dusese să cheme pe Mica i-a vorbit așa: „Iată că prorocii, într-un glas, prorocesc bine împăratului; să fie dar și cuvântul tău ca al fiecăruia din ei! Vestește-i bine!” Mica a răspuns: „Viu este Domnul că voi vesti ce-mi va spune Domnul.”

„Citiți avertizările date din abundență în Cuvântul lui Dumnezeu cu privire la profetii falși care vor veni cu ereziile lor și, dacă va fi cu putință, îi vor înșela chiar și pe cei aleși. Având în vedere avertizările acestea, de ce biserica nu face deosebire între ce este fals și ce este adevărat? Cei care au fost amăgiți în vreun fel trebuie să se umilească înaintea lui Dumnezeu și să se pocăiască sincer pentru faptul că au fost duși în rătăcire așa de ușor. Ei nu au făcut deosebire între vocea Păstorului adevărat și vocea unui străin. Astfel de oameni trebuie să revizuiască acest capitol al experienței lor.” *Solii alese, vol2, pp. 393.*

„Noi avem în față un război - un conflict pe viață cu Satana și ispitele sale seducătoare. Dușmanul va folosi orice argument, orice decepție pentru a atrage un suflet; pentru a cuceri coroana vieții, trebuie să depunem eforturi stăruitoare, perseverente. Nu trebuie să lăsăm armele sau să părăsim câmpul de luptă până când nu am câștigat victoria și putem triumfa în Numele Răscumpărătorului.” -*My Life Today, p. 105.*

Refuzul de a pretui sfatul Domnului

6. Ce a spus profetul că va fi rezultatul celor doi Împărați în a merge la război împreună? Cât de mulțumit a fost Ahab de cuvintele profetului? Ce a arătat răspunsul său? 1 Împărați 22:17,18.

Mica a răspuns: „Văd tot Israelul risipit pe munți, ca niște oi care n-au păstor. Și Domnul zice: ‘Oamenii aceștia n-au stăpân; să se întoarcă fiecare acasă în pace.’” Împăratul lui Israel a zis lui Iosafat: „Nu ți-am spus că el nu procește nimic bun despre mine, ci procește numai rău?”

„Cuvintele prorocului ar fi trebuit să fie îndestulătoare pentru a arăta împăraților că planul lor nu era aprobat de Cer, dar nici unul din Împărați n-a fost dispus să ia seama la avertizare. Ahab își stabilise drumul și era hotărât să-l urmeze. Iosafat își dăduse cuvântul de onoare: „Vom merge la luptă cu tine” și, după ce făcuse o așa făgăduință, n-a vrut să-și retragă forțele. 2 Cronici 18:3. „Împăratul lui Israel și Iosafat, împăratul lui Iuda, s-au suit la Ramot din Galaad.” 1 Împărați 22:29.” -*Profeti și Regi, p. 196.*

„Cu cât Scripturile sunt studiate mai atent, cu atât mai clar vom înțelege caracterul gândurilor și acțiunilor noastre. Dar mii pun Bibliile lor la o parte pentru același motiv pentru care Ahab ura pe Mica. Pentru că el profetiza numai rău împotriva păcătosului, ei pretind că găsesc obiecții și contradicții în Cuvântul lui Dumnezeu. În timp ce pretind că sunt deschiși față de conștiința vinovăției păcatului, ei îngăduie prejudecății să-i stăpânească și refuză să vadă adevărul pe care acest Cuvânt îl descoperă.” -(*The Youth's Instructor, June 10, 1897*) *Seventh-day Adventist Bible Commentary, vol.2, 1036.*

7. Ce a spus Isus despre cei care resping sfatul profeților Domnului? Cine vorbea lui Ahab prin profetul Mica? Matei 13:57. 2 Petru 1:20,21.

Și găseau astfel în El o pricină de poticnire. Dar Isus le-a zis: „Nicăieri nu este prețuit un proroc mai puțin decât în patria și în casa Lui.”

Fiindcă, mai întâi de toate, să știți că nicio prorocie din Scriptură nu se tâlcuiește singură. Căci nicio prorocie n-a fost adusă prin voia omului; ci oamenii au vorbit de la Dumnezeu, mânați de Duhul Sfânt.

„Dumnezeu a încredințat omului mărginit scrierea Cuvântului Său inspirat. Acest Cuvânt redactat sub forma Vechiului și Noului Testament este Cartea de călăuză pentru locuitorii lumii căzute, lăsat lor prin testament pentru ca studiind și ascultând de preceptele Sale niciunul să nu se rătăcească în drumul către cer...

„Dumnezeu a hotărât ca Biblia să fie o Carte de învățătură pentru întreaga omenire din copilărie, tinerețe și la maturitate pentru a fi studiată în toate timpurile. El a dat oamenilor Cuvântul Său ca o revelație a Sa. Acesta este mijlocul de comunicare dintre Dumnezeu și om.” - *Credința prin care trăiesc, p. 10.*

Pentru studiu suplimentar

„Mi-a fost arătat că păstorii mincinoși sunt beți, dar nu de vin; se clatină, dar nu din pricina băuturilor tari. Adevărul lui Dumnezeu este pecetluit pentru ei; nu-l pot citi... Am văzut că acești profeți sunt ca vulpile deșertului. Ei nu s-au suit înaintea spărturilor, n-au înălțat un zid pentru ca poporul lui Dumnezeu să poată rezista în bătălie în ziua Domnului. Când mintea unora devine agitată și încep să-i întrebe pe acești păstori mincinoși despre adevăr, ei abordează modul cel mai ușor și cel mai eficient pentru a-și atinge scopul și a liniști mintea celor ce-i întreabă, schimbându-și chiar și propria poziție pentru a reuși aceasta. Lumina a strălucit asupra multor păstori de felul acesta, dar ei nu au vrut să-l recunoască și și-au schimbat poziția de mai multe ori pentru a evita adevărul și a scăpa de concluziile la care trebuia să ajungă, dacă ar fi continuat de pe pozițiile de dinainte. Puterea adevărului le-a spulberat temelii, dar ei, în loc să cedeze în fața lui, au ridicat o altă platformă de care nu erau nici ei mulțumiți.” - *Experiențe și Viziuni*, p. 123.

* * *

Citiți raportul misionar din URUGUAY de la pagina 59.

RAPORTUL MISIONAR DIN URUGUAY

A se citi în Sabatul din 29 februarie 2020
Colecta Specială a Școlii de Sabat va fi adunată în
Sabatul din 7 martie 2020

„Vindeți ce aveți și dați milostenie. Faceți-vă rost de pungi care nu se învechesc, o comoară nesecată în ceruri, unde nu se apropie hoțul și unde nu roade molia. Căci unde este comoara voastră, acolo este și inima voastră.” Luca 12:33,34.

Salutări tuturor fraților cu pacea binecuvântată a Domnului Isus Hristos și cu marea dorință ca toate promisiunile cuvântului Său prețios să fie îndeplinite față de voi.

Uruguay, oficial Republica Orientală a Uruguayului, este o țară sud-americană situată în partea de Est a conului sudic American. Se învecinează cu Brazilia la nord-est și Argentina la vest și sud-vest, în timp ce Oceanul Atlantic este la sud și la est. Țara acoperă 176,215 kilometri pătrați, fiind a doua cea mai mică din America de Sud, după Surinam. Conform datelor ultimului recensământ (2011), populația Uruguayului este de 3.444.006 locuitori. Limba vorbită este spaniolă, în timp ce portugheza este, de asemenea, vorbită în unele regiuni de frontieră, împreună cu Portunol Riverense, un dialect portughez.

Un studiu realizat în 2014 de către Latinobarometro Corporation evidențiază Uruguay ca țara cea mai seculară din America Latină, cu 38% atei sau agnostici, comparativ cu 41% Catolici, 8% Protestanți și 13% religii metafizice Africane (Macumberos, Umbandas, Kimbandas și altele).

Societatea Misionară Internațională a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, Mișcarea de Reformațiune și-a început misiunea în Uruguay în 1940 prin munca fratelui Carlos Kozel, care a ajutat la înființarea Câmpului pe data de 12 noiembrie 1943 în orașul Rosario, Colonia, la 130 km de capitală. La 3 mai 1989, sediul de mai sus a fost vândut și a fost cumpărată o proprietate în capitala Montevideo. Proprietatea are o dimensiune de aproximativ 500 de metri pătrați și este accesibilă de pe două străzi; casa misiunii are vedere spre Calle Comercio și găzduiește sediul Câmpului Uruguayan. O cameră mică servește de capelă pentru 30 de oameni. Suntem recunoscători lui Dumnezeu că aceasta a devenit prea mică din cauza creșterii

numărului de credincioși care participă la reuniuni.

Lucrarea din Uruguay se extinde în ciuda multor suferințe. Există suflete care au nevoie să audă Cuvântul lui Dumnezeu și să cunoască despre adevăratul Dumnezeu. Avem multe proiecte pentru a avansa lucrarea Sa pentru că aceasta este cea mai mare nevoie a noastră, așa cum ne spune Pana inspirată: "Întemeierea de biserici și sanatorii este doar o manifestare în continuare a dragostei lui Dumnezeu, și în această lucrare, întregul popor lui Dumnezeu trebuie să-și facă partea. Domnul Hristos Și-a întemeiat biserica Sa de aici cu scopul expres de a arăta mai departe, prin membrii ei, harul lui Dumnezeu. Pretutindeni în lume, poporul Său trebuie să ridice monumente de aducere aminte a Sabatului Său — singurul semn între El și ei care îi sfințește. Astfel, ei trebuie să arate că ei sunt din nou credincioși și stau cu tărie de partea principiilor legii Sale." -*Counsels on Health*, p. 223.

În 1993, un proiect a fost început pentru a construi o biserică pentru 150 de persoane pe strada Guvernatorul Viana. Din păcate, nu am reușit să terminăm această clădire din cauza resurselor financiare limitate și a pușinilor membri (53), deoarece costurile de construcție sunt foarte ridicate în această țară. Fundația este terminată, iar zidurile au fost ridicate la înălțimea de trei metri. Din păcate, deoarece clădirea nu a putut fi acoperită, fiind deschisă de mulți ani, s-a deteriorat foarte mult. Marea noastră dorință este să putem vedea o biserică gata, dedicată închinării bunului nostru Dumnezeu; ne întristează foarte mult faptul că, în ciuda a 26 de ani de construcție, nu este încă terminată. Ne este scris în Luca 14:30: „... a început să zidească și n-a putut isprăvi.”

Fundația clădirii este puternică și poate susține un al doilea etaj, la care este planificat să fie locuințe pentru pastor, precum și sediul general, deoarece nu există alt loc disponibil pentru activitatea administrativă.

Invităm poporul lui Dumnezeu să contribuie cu generozitate la finalizarea acestui proiect spre onoarea și slava lui Dumnezeu și pentru înaintarea cauzei Sale în Uruguay. El să vă răsplătească de o sută de ori mai mult! Vă mulțumim din toată inima.

-Pablo Ruiz

Președintele Câmpului Uruguay

Colecta Specială a Școlii de Sabat va fi pentru Uruguay

Dați după cum ați primit din mâna lui Dumnezeu!

10.

Sabatul din 7 martie 2020

CONSECINȚA NEASCULTĂRII

„Solia dată omului să fie vestită în aceste ultime zile nu trebuie să fie amestecată cu opinii lumești. În aceste zile de pericol, nimic altceva decât ascultarea va feri omul de apostazie. Dumnezeu a dat omului o mare lumină și multe binecuvântări. Dar dacă această lumină și aceste binecuvântări nu sunt primite, ele nu sunt o siguranță împotriva apostaziei și nesupunerii. Când cei pe care Dumnezeu îi înalță în poziții de răspundere se îndepărtează de El spre înțelepciunea omenească, lumina lor devine întuneric, și ce întuneric! Capacitățile încredințate lor sunt o capcană pentru ei....

„Întotdeauna a existat și până la sfârșitul conflictului, întotdeauna va exista o îndepărtare de Dumnezeu. Păcatul are o legătură strânsă. Un act de nesupunere, dacă nu este regretat duce la altul. Cel care se dezvinovățește în păcat va fi dus pas cu pas în ispită, până ce va păcătui cu nerușinare.” -*The Upward Look*, p. 318.

Provocări pentru servul lui Dumnezeu

1. Cum l-a provocat Zedechia, profetul autoproclamat, pe profetul Mica? Ce a răspuns servul Domnului? 1 Împărați 22:24,25.

Atunci, Zedechia, fiul lui Chenaana, apropiindu-se, a lovit pe Mica peste obraz și a zis: „Pe unde a ieșit Duhul Domnului din mine ca să-ți vorbească?” Mica a răspuns: „Vei vedea în ziua când vei umbla din odaie în odaie ca să te ascunzi.”

„Mulți vor sta la amvoanele noastre, purtând în mâini făclia unei profetii false, a cărei lumină este aprinsă din focul demonic al lui Satana. Dacă îndoiala și necredința sunt cultivate, slujitorii credincioși vor fi îndepărtați de oamenii pe care cred că îi cunosc atât de bine. “Dacă ai fi cunoscut și tu”, zice Domnul, “măcar în această zi, lucrurile, care puteau să-ți dea pacea! Dar acum, ele sunt ascunse

de ochii tăi.”” - *Mărturii pentru Pastori și Slujitorii Evangheliei*, p. 409, 410.

„Noi vom fi nevoiți să ne confruntăm cu acești profeți mincinoși. Ei vor face efortul de a-i înșela pe mulți, determinându-i să primească niște teorii false. Multe pasaje din Scriptură vor fi aplicate greșit, într-o asemenea modalitate, încât teoriile amăgitoare vor părea că sunt întemeiate pe cuvintele pe care le-a rostit Dumnezeu. Adevărul prețios va fi preluat și adaptat, ca să susțină și să confirme minciuna. Acești profeți mincinoși, care pretind că sunt învățați de Dumnezeu, vor lua pasajele frumoase din Scriptură, care au fost date pentru a înfrumuseța adevărul, și le vor folosi ca pe o mantie a neprihănirii pentru a acoperi teoriile false și periculoase. Chiar și unii dintre aceia pe care Dumnezeu i-a onorat în trecut se vor îndepărta de adevăr atât de mult, încât vor susține teoriile amăgitoare cu privire la multe părți din adevăr, inclusiv cu privire la subiectul Sanctuarului. - *Evanghelizare*, p. 360.

2. Care a fost opinia împăratului Ahab despre profeția lui Mica? Ce poruncă a dat? 1 Împărați 22:26,27.

Împăratul lui Israel a zis: „Ia pe Mica, du-l la Amon, mai-marele cetății, și la Ioas, fiul împăratului, și să le spui: ‘Așa vorbește împăratul: «Puneți pe omul acesta la închisoare și hrăniți-l cu pâinea și cu apa întristării până când mă voi întoarce în pace.»’”

„Cei care sunt credincioși Legii lui Dumnezeu nu vor găsi întotdeauna calea netezită. Dumnezeu nu a făgăduit poporului Său lipsa încercărilor, ci El a făgăduit ceva mult mai bun. El a spus: „...puterea ta să țină cât zilele tale!” „Harul Meu îți este de ajuns; căci puterea Mea în slăbiciune este făcută desăvârșită.” „Dumnezeul oricărei mângâieri, care ne mângâie în toate necazurile noastre.” - *Signs of the Times, March 3, 1890.*

„În toate veacurile, Satana i-a prigonit pe cei ai lui Dumnezeu. El i-a chinuit și i-a dus la moarte, dar în moarte ei au ajuns biruitori. Prin credința lor statornică, ei au descoperit pe Cineva mult mai puternic decât Satana. Satana putea să chinuiască și săucidă trupul, dar nu se putea atinge de viața care era ascunsă cu Hristos în Dumnezeu. El putea să-i arunce în închisori, dar nu putea să încătușeze spiritul. Ei puteau să privească dincolo de ceață și să vadă slava, zicând: “Eu

socotesc că suferințele din vremea de acum nu sunt vrednice să fie puse alături cu slava viitoare, care are să fie descoperită față de noi.” “Căci întristările noastre ușoare de-o clipă lucrează pentru noi tot mai mult o greutate veșnică de slavă.”” Romani 8:18; 2 Corinteni 4:17.” - *Cugetări de pe Muntele Fericirilor, pag. 30.*

Adevărata profetie dispretuită

3. Sigur de profetia pe care i-a spus-o împăratului din partea Domnului, ce a răspuns Mica? Ce demonstrează răspunsul său? 1 Împărați 22:28 prima parte.

Și Mica a zis: „Dacă te vei întoarce în pace, Domnul n-a vorbit prin mine.”

„Tot ce a precizat Dumnezeu în istoria profetică, spunând că se va împlini, s-a împlinit în trecut și tot ce urmează să vină se va împlini la vremea hotărâtă. Daniel, profetul lui Dumnezeu, își are locul lui. Ioan își are locul lui. În Apocalipsa, Leul din seminția lui Iuda a deschis profetia din cartea lui Dumnezeu pentru aceia care o cercetează și, astfel, Daniel a fost pus la locul său. El își vestește mărturia despre lucrurile pe care Domnul i le-a descoperit în viziunea cu privire la evenimentele mari și solemne, pe care noi trebuie să le cunoaștem, deoarece stăm chiar în pragul împlinirii lor. *Solii alese, vol. 2, p. 109:*

4. Ce ne arată faptul că Ahab și-a continuat planul, s-a deghizat și a plecat pe câmpul de luptă? 1 Împărați 22:29,30.

Împăratul lui Israel și Iosafat, împăratul lui Iuda, s-au suit la Ramot din Galaad. Împăratul lui Israel a zis lui Iosafat: „Vreau să-mi schimb hainele ca să merg la luptă, dar tu îmbracă-te cu hainele tale împărătești.” Și împăratul lui Israel și-a schimbat hainele și s-a dus la luptă.

„Cuvintele prorocului ar fi trebuit să fie îndestulătoare pentru a arăta împăraților că planul lor nu era aprobat de Cer, dar nici unul din Împărați n-a fost dispus să ia seama la avertizare. Ahab își stabilise drumul și era hotărât să-l urmeze. Iosafat își dăduse cuvântul de onoare: “Vom merge la luptă cu tine” și, după ce făcuse o așa făgăduință, n-a vrut să-și retragă forțele. 2 *Cronici 18:3.* “Împăratul

lui Israel și Iosafat, împăratul lui Iuda, s-au suit la Ramot din Galaad.”
1 Împărați 22:29.” -*Profeți și Regi*, p. 196.

Consecințele răsculării

5. Ce risc și-a asumat Iosafat când a intrat pe câmpul de luptă împotriva Siriei? Ce promisiune a văzut împlinindu-se acest rege credincios al Iudeii? 1 Împărați 22:31-33. Psalmul 34:19,20.

Împăratul Siriei dăduse următoarea poruncă celor treizeci și două de căpetenii ale carelor lui: „Să nu vă luptați nici cu cei mici, nici cu cei mari, ci să vă luptați numai cu împăratul lui Israel.” Când au zărit căpeteniile carelor pe Iosafat, au zis: „Negreșit, acesta este împăratul lui Israel.” Și s-au apropiat de el să-l lovească. Iosafat a scos un țipăt. Căpeteniile carelor, văzând că nu este împăratul lui Israel, s-au depărtat de el.

De multe ori vine nenorocirea peste cel fără prihană, dar Domnul îl scapă totdeauna din ea. Toate oasele i le păzește, ca niciunul din ele să nu i se sfărâme.

„Noi trebuie să ne concentrăm la iubirea, mila și bunătatea Dumnezeuului nostru.. Faptul că noi ne îndoim și ne descurajăm nu este un semn că Isus a încetat să ne iubească. Nenorocirea vine asupra noastră prin providența lui Dumnezeu pentru a ne da seama că Hristos este Ajutorul nostru, că în El este dragoste și mângâiere. Noi putem primi harul prin care putem birui și moșteni viața care se măsoară cu viața lui Dumnezeu. Trebuie să avem o astfel de experiență ca atunci când nenorocirea va veni asupra noastră să nu ne abatem de la credință...” -*That I May Know Him*, p. 278.

6. Ce s-a întâmplat în timpul bătăliei? Ce s-a întâmplat cu Ahab, fapt care a confirmat profeția dată lui cu puțin timp înainte? Ce este inevitabil când cineva se împotrivesc voii atotștiutoare a lui Dumnezeu? 1 Împărați 22:31,34. Proverbe 6:27,28. Galateni 6:7.

Împăratul Siriei dăduse următoarea poruncă celor treizeci și două de căpetenii ale carelor lui: „Să nu vă luptați nici cu cei mici, nici cu cei mari, ci să vă luptați numai cu împăratul lui Israel.” Atunci, un om a tras cu arcul la întâmplare și a lovit pe împăratul lui Israel la încheietura platoșei. Împăratul a zis căraușului său: „Întoarce și scoate-mă din câmpul de bătaie, căci sunt greu rănit.”

Poate cineva să ia foc în sân fără să i se aprindă hainele? Sau poate merge cineva pe cărbuni aprinși fără să-i ardă picioarele?

Nu vă înșelați: „Dumnezeu nu Se lasă să fie batjocorit.” Ce seamănă omul, aceea va și secera.

„Este prea târziu pentru o lucrare superficială. Este timpul să te ridici și să strălucești pentru că slava lui Dumnezeu răsare peste tine! Este prea târziu pentru a te juca în mâinile inamicului. Plugul trebuie să meargă adânc; solul de toamnă trebuie să fie destelenit. Inimile trebuie să ne fie zdrobite. Trebuie să ne dăm seama cât de ofensator este păcatul înaintea lui Dumnezeu. Trebuie să ne păzim inima mai mult decât orice, căci din ea ies izvoarele vieții!” -*Review and Herald, March 12, 1889.*

7. Ce s-a întâmplat în această bătălie, punând capăt atitudinii lui Ahab de a ignora profeții lui Dumnezeu și de a avea încredere în profeții falși? Ce se întâmplă cu oricine crede o minciună? 1 Împărați 22:35-38.

Lupta a fost din ce în ce mai crâncenă în ziua aceea. Împăratul a stat drept în carul lui în fața sirienilor și seara a murit. Sângele a curs din rană înăuntrul carului. La apusul soarelui, s-a strigat prin toată tabăra: „Să plece fiecare în cetatea lui și să plece fiecare în țara lui, căci a murit împăratul.” S-au întors la Samaria și împăratul a fost îngropat la Samaria. Când au spălat carul în iazul Samariei, câinii au lins sângele lui Ahab, și curvele s-au scăldat în el, după cuvântul pe care-l spusese Domnul.

„Ben-Hadad, regele Siriei, a învins armatele lui Israel în lupta care a dus la moartea lui Ahab.” -*Profeți și Regi, p. 244.*

„În timpul luptei care a urmat, Ahab a fost atins de o săgeată și la apusul soarelui a murit: “La apusul soarelui s-a strigat în toată tabăra: ‘Să plece fiecare în cetatea lui și să plece fiecare în țara lui’.” Versetul 36. Astfel a fost împlinit cuvântul profetului.” -*Profeți și Regi, p. 196.*

Exemplul lui Isus

8. Contrar neascultării și egoismului lui Ahab, ce a făcut Isus, Fiul lui Dumnezeu? Urmând exemplul Său, care va fi dorința și rugăciunea urmașilor credincioși ai lui Dumnezeu? Psalmul 40:8. Matei 26:42. Filipeni 2:8. Psalmul 143:10.

Vreau să fac voia Ta, Dumnezeule! Și Legea Ta este în fundul inimii mele.”

S-a depărtat a doua oară și S-a rugat, zicând: „Tată, dacă nu se poate să se îndepărteze de Mine paharul acesta fără să-l beau, făcuse voia Ta!”

La înfățișare a fost găsit ca un om, S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce.

Învață-mă să fac voia Ta, căci Tu ești Dumnezeul meu! Duhul Tău cel bun să mă călăuzească pe calea cea dreaptă!

„El a coborât de pe tronul Său, și-a lăsat coroana și sceptru regal și și-a îmbrăcat dumnezeirea Sa cu firea omenească. El s-a smerit până la moarte, și încă moarte de cruce, pentru ca omul să poată fi înălțat până acolo încât să stea cu El Însuși pe tron. În El avem o jertfă completă, infinită, un Mântuitor puternic care îi poate mântui în chip desăvârșit pe toți cei care vin la Dumnezeu prin El. El vine cu dragoste să-L descopere pe Tatăl, să-l împace pe om cu Dumnezeu, să-l facă o creație nouă, înnoită după chipul Celui ce l-a creat.” –

„Hristos S-a dat pe Sine din toată inima și cu bucurie pentru a împlini voia lui Dumnezeu. S-a făcut ascultător până la moarte și încă moarte de cruce. Să ni se pară greu să renunțăm la noi înșine? Să refuzăm să fim părtași la suferințele Lui?... Când ne gândim la tot ce a făcut El pentru noi, ar trebui ca inima să ni se umple de iubire.” *Harul Uimitor al lui Dumnezeu, 160./Sfaturi despre Isprăvnicie, 302.*

Pentru studiu suplimentar

„Din această bătălie dezastruoasă, Iosafat s-a reîntors la Ierusalim. Când se apropia de cetate, prorocul Iehu l-a întâmpinat cu mustrarea: “Cum de ai ajutat tu pe cel rău, și ai iubit pe cei ce urăsc pe Domnul? Din pricina aceasta este mâniat Domnul pe tine. Dar tot se mai găsește ceva bun în tine, căci ai înlăturat din țară idolii, și ți-ai pus inima să caute pe Dumnezeu.” 2 Cronici 19:2,3.” -*Profeți și Regi, 196*

„Domnul știe totul cu privire la slujitorii Săi credincioși, care, pentru Numele Lui, zac în închisoare sau sunt izgoniți pe insule pustii. El îi mângâie prin prezența Sa. Când, din cauza adevărului, credinciosul se găsește la bara tribunalelor nedrepte, Hristos este lângă el. Toate ocările care cad asupra lui cad asupra lui Hristos. Hristos este condamnat din nou în persoana ucenicilor Săi. Când

cineva este închis între zidurile închisorii, Hristos îi întărește inima prin iubirea Sa. Când cineva suferă moartea pentru Numele Lui, Hristos zice: “Eu sunt cel viu. Am fost mort, și iată că sunt viu în vecii vecilor. Eu țin cheile morții și ale locuinței morților.” Apocalipsa 1:18. Viața care se jertfește pentru Mine este păstrată pentru slava veșnică.” –*Hristos Lumina Lumii*, p. 669.

* * *

11

Sabatul din 14 martie 2020

CIRCUMSTANȚE IMPOSIBILE

„Dumnezeu îi cheamă pe cei credincioși ai Săi, care cred în El să îi îmbărbăteze pe aceia care sunt necredincioși și fără nădejde. Întoarceți-vă la Domnul, voi, prizonieri ai nădejzii. Căutați putere la Dumnezeu, la Dumnezeul cel viu. Dați pe față credință umilă, neclintită în puterea și în dispoziția Sa de a ne mântui. Când prin credință primim puterea Sa, El va schimba în mod minunat perspectivele cele mai deznădăjduite, cele mai descurajatoare. El va face aceasta spre slava Numelui Său.” *Profeți și Regi*, p. 260.

O profetie aparent de necrezut

1. Cu ce probleme grave s-au confruntat locuitorii din Samaria când Sirienii au asediat orașul (în jurul anului 844 î.Hr.)? Ce a profetit Elisei când foametea a afectat întreaga cetate și cantitatea mică de alimente care a rămas era vândută la prețuri exorbitante? 2 Împărați 6:24,25; 7:1,2 .

După aceea, Ben-Hadad, împăratul Siriei, strângându-și toată oștirea, s-a suit și a împresurat Samaria. În Samaria a fost o mare foamete și atât de mult au strâmtorat-o, încât un cap de măgar prețuia optzeci de sicli de argint și un sfert de cab de găinaț de porumbel, cinci sicli de argint.

Elisei a zis: „Ascultați cuvântul Domnului! Așa vorbește Domnul: ‘Măine, la ceasul acesta, se va vinde la poarta Samariei o măsură de floare de făină cu un siclu și două măsuri de orz cu un siclu.’”

„Pentru o vreme după această întâmplare, Israel a fost liber de atacurile sirienilor. Dar mai târziu, sub conducerea energică a unui împărat hotărât, Hazael, oștile asiriene au înconjurat Samaria și au asediat-o. Niciodată mai înainte nu fusese Israel dus într-o așa mare strâmtorare ca în timpul acestui asediu. Păcatele părinților erau cu adevărat pedepsite în copii și în copiii copiilor lor. Grozăviile unei foamete prelungite îl conduceau pe împăratul lui Israel la măsuri disperate, când Elisei a prezis eliberarea pentru a doua zi.” -*Profeți și Regi*, p. 258.

2. Ce s-au hotărât patru leproși din cauza foamei? Ce surpriză i-a întâmpinat în tabăra siriană? 2 Împărați 7:3-7.

La intrarea porții erau patru leproși, care au zis unul către altul: „La ce să ședem aici până vom muri? Dacă ne vom gândi să intrăm în cetate, în cetate este foamete și vom muri și, dacă vom sta aici, de asemenea vom muri. Haidem dar să ne aruncăm în tabăra sirienilor: dacă ne vor lăsa cu viață, vom trăi, iar, dacă ne vor omorî, vom muri.” Au plecat dar în amurg să se ducă în tabăra sirienilor. Și, când au ajuns la intrarea taberei sirienilor, iată că nu era nimeni. Domnul făcuse să se audă în tabăra sirienilor un vuiet de care și un vuiet de cai, vuietul unei mari oștiri, și își ziseseră unul către altul: „Împăratul lui Israel a tocmit împotriva noastră pe împărații hetitilor și pe împărații egiptenilor ca să vină să lupte împotriva noastră.” Și s-au sculat și au luat-o la fugă în amurg. Și-au lăsat corturile, caii și măgarii, tabăra așa cum era și au fugit ca să-și scape viața.

"Când se lumina spre a doua zi, "Domnul făcuse să se audă, în tabăra Sirienilor un vuiet de care și un vuiet de cai, vuietul unei mari oștiri" și ei, cuprinși de frică, "s-au sculat și au luat-o la fugă" în revărsatul zorilor, "lăsându-și corturile, caii și măgarii, tabăra așa cum era," cu mari rezerve de hrană "și au fugit ca să-și scape viața." Ei nu s-au oprit decât după ce au trecut Iordanul.

„În noaptea fugii, patru leproși de la poarta cetății, ajunși la disperare din pricina foamei, și-au propus să viziteze tabăra siriană și să se lase la mila asediatorilor, nădăjduind prin aceasta să le trezească simpatia și să obțină hrană. Cât de uimiți au fost când, intrând în tabără, "n-au găsit pe nimeni.” -*Profeți și Regi*, p. 258.

Vești bune - profetia s-a împlinit!

3. Ce au găsit? Ce știau ei că trebuiau să facă cu aceste vești minunate? 2 Împărați 7:8-10.

Leproșii, ajungând la intrarea taberei, au pătruns într-un cort, au mâncat și au băut, au luat din el argint, aur și haine și s-au dus și le-au ascuns. S-au întors iarăși, au pătruns într-un alt cort și au luat și de acolo lucruri pe care s-au dus și le-au ascuns. Apoi, și-au zis unul altuia: „Nu facem bine! Ziua aceasta este o zi de veste bună. Dacă vom tăcea și dacă vom aștepta până la lumina zilei de mâine, vom fi pedepsiți. Veniți acum și haidem să dăm de știre casei împăratului!” Au plecat și au chemat pe străjerii de la poarta cetății și le-au spus așa: „Am intrat în tabăra sirienilor și iată că nu este nimeni, nu se aude niciun glas de om; n-am găsit decât cai legați și măgari legați și corturile așa cum erau.”

„Nefiind nimeni să-i atace sau să-i oprească, "au pătruns într-un cort, au mâncat și au băut, au luat din el argint, aur și haine, și s-au dus și le-au ascuns. S-au întors iarăși, au pătruns într-un alt cort și au luat și de acolo lucruri pe care s-au dus și le-au ascuns. Apoi, și-au zis unul altuia: ‘Nu facem bine! Ziua aceasta este o zi de veste bună. Dacă vom tăcea ... Îndată s-au întors în cetate cu vești pline de bucurie.’ -*Profeti și Regi, 258, 259.*

„Adesea, lucrările lui Dumnezeu cu poporul Său par să fie de neînțeles. Căile Lui nu sunt căile noastre și gândurile Lui nu sunt gândurile noastre. De multe ori, modul Lui Dumnezeu de a lucra este atât de contrar planurilor și așteptărilor noastre, încât suntem derutați și uimiți. Noi nu înțelegem influența naturii noastre pervertite și, în timp ce ne satisfacem propriile dorințe, urmând înclinațiile firii noastre, ne flatăm cu gândul că împlinim voia lui Dumnezeu. De aceea trebuie să cercetăm Scripturile și să ne rugăm mult, pentru ca Domnul să ne dea înțelepciune, în acord cu făgăduința lui Dumnezeu.” - *Mărturii pentru Pastori și Slujitorii Evangheliei, p. 503.*

4. Cui au fost aduse veștile despre plecarea Sirienilor? Era el deplin convins că Sirienii au abandonat tabăra? 2 Împărați 7:11-13.

Străjerii de la poartă au strigat și au trimis vestea aceasta înăuntrul casei împăratului. Împăratul s-a sculat noaptea și a zis slujitorilor săi: „Vreau să vă spun ce ne fac sirienii. Fiindcă știu că suntem flămânzi, au părăsit tabăra ca să se ascundă în ogoare și și-au zis: ‘Când vor ieși din cetate, îi vom prinde vii și vom intra în cetate.’” Unul din slujitorii împăratului a răspuns: „Să se ia cinci din caii care au mai rămas în cetate – li se va întâmpla doar cum s-a întâmplat la toată mulțimea lui Israel care a mai rămas, toată mulțimea lui Israel care se istovește – și să trimitem să vedem ce se petrece.”

„Neliniștea aceasta continuă le secătuieste puterea de viață. Domnul dorește ca ei să lase la o parte acest jug al robiei. Îi invită să primească jugul Său. El zice: “Jugul Meu este bun și sarcina Mea este ușoară.” El îi învață să caute mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Sa și făgăduința Lui este că vor primi pe deasupra toate lucrurile de care au nevoie în viața aceasta. Frământarea este oarbă și nu poate să deosebească viitorul; dar Isus vede sfârșitul de la început. În orice greutate, El are o cale pregătită pentru a aduce ușurare. Tatăl nostru ceresc are o mie de căi pe care ne poate veni în ajutor și despre care nu știm nimic. Aceia care se călăuzesc după principiul că slujirea și cinstirea lui Dumnezeu trebuie să fie ținta supremă vor constata că necazurile pier și că înaintea lor se deschide o cărare netedă.” – *Hristos Lumina Lumii, p. 330.*

5. Ce a poruncit să se facă pentru a fi sigur că tabăra goală nu era o capcană? Cu ce confirmare uimitoare s-au întors cercetașii? 2 Împărați 7:14,15.

Au luat două care cu caii lor și împăratul a trimis niște soli pe urmele oștirii sirienilor, zicând: „Duceți-vă și vedeți!” S-au dus după ei până la Iordan și iată că tot drumul era plin cu haine și lucruri pe care le aruncaseră sirienii în goana lor. Solii s-au întors și au spus împăratului.

„Dumnezeu îl așezase pe poporul Său în Canaan, ca un scut puternic, pentru a opri fluxul stricăciunii morale să inunde lumea. Dacă Israel I-ar fi rămas credincios, Dumnezeu intenționa ca acest popor să continue să meargă din biruință în biruință. El voia să dea în mâna lor neamuri mai mari și mai puternice decât canaaniiți.

Făgăduința suna astfel: “Căci, dacă veți păzi toate aceste porunci pe care vi le dau și dacă le veți împlini, dacă veți iubi pe Domnul, Dumnezeul vostru, veți umbla în toate căile Lui și vă veți alipi de El, Domnul va izgoni dinaintea voastră pe toate aceste neamuri și vă veți face stăpâni peste toate aceste neamuri care sunt mai mari și mai puternice decât voi. Orice loc pe care-l va călca talpa piciorului vostru va fi al vostru; hotarul vostru se va întinde din pustie până la Liban și de la râul Eufrat până la marea de apus. Nimeni nu va putea să stea împotriva voastră. Domnul, Dumnezeul vostru va răspândi, cum v-am spus, frica și groaza de tine peste toată țara în care veți merge.” Deuteronomul 11:22-25.” –*Patriarhi și Profeți, p. 544.*

6. Ce au primit oamenii din abundență? Ce solie a lui Elisei s-a împlinit cu exactitate? 2 Împărați 7:16.

Poporul a ieșit și a jefuit tabăra sirienilor. Și s-a vândut o măsură de floare de făină cu un siclu și două măsuri de orz cu un siclu, după cuvântul Domnului.

"Prada a fost uriașă; atât de bogate au fost rezervele încât în ziua aceea "s-a vândut o măsură de floare de făină cu un siclu și două măsuri de orz cu un siclu", așa cum spusese Elisei cu o zi mai înainte. Încă o dată Numele Domnului a fost înălțat înaintea păgânilor "după cuvântul Domnului", prin prorocul Său în Israel. 2 Împărați 7:5-16." -*Profeți și Regi, p. 259.*

Rezultatele necredinței

7. Ce s-a întâmplat cu călărețul care s-a îndoit și a batjocorit profeția lui Elisei? Cum a avertizat Isus îndoiala și găsierea de defecte în promisiunile Domnului? 2 Împărați 7:18-20. Ioan 20:29.

Omul lui Dumnezeu spusese atunci împăratului: „Măine, la ceasul acesta, se vor vinde la poarta Samariei două măsuri de orz cu un siclu și o măsură de floare de făină cu un siclu.” Iar călărețul răspunsese omului lui Dumnezeu: „Chiar dacă ar face Domnul ferestre în cer, cum s-ar putea întâmpla un asemenea lucru?” Și Elisei zisese: „Vei vedea cu ochii tăi, dar tu nu vei mânca din ele.” În adevăr, așa i s-a și întâmplat: a fost călcat în picioare, la poartă, de popor și a murit.

„Tomo”, i-a zis Isus, „pentru că M-ai văzut, ai crezut. Ferice de cei ce n-au văzut, și au crezut.”

În felul acesta, omul lui Dumnezeu [Elisei] a continuat să lucreze din an în an, stând aproape de popor în slujire credincioasă, iar în timp de criză stând alături de Împărați ca sfetnic înțelept. Anii lungi de rătăcire în idolatrie din partea conducătorilor și a poporului și-au făcut lucrarea lor groaznică, umbra întunecată a apostaziei încă se vedea pretutindeni, dar ici și colo erau și aceia care refuzaseră cu statornicie să-și plece genunchiul înaintea lui Baal. În timp ce Elisei își continua lucrarea de reformă, mulți se întorceau de la păgânism și învățau să se bucure în slujirea Dumnezeului cel adevărat. Prorocul era înviorat de aceste minuni ale harului divin și era inspirat de o mare dorință să ajungă la toți aceia cu inima sinceră. Oriunde se găsea, el se străduia să fie un învățător al dreptății.” -*Profeți și Regi*, p. 259.

Pentru studiu suplimentar

„Din punct de vedere omenesc, perspectivele renașterii spirituale a națiunii erau tot atât de fără speranță cum apar și astăzi înaintea slujitorilor lui Dumnezeu care lucrează în locurile întunecate ale pământului. Dar biserica lui Hristos este reprezentanta lui Dumnezeu pentru vestirea adevărului; ea este împuternicită de El să facă o lucrare specială; și dacă este credincioasă lui Dumnezeu, ascultătoare de poruncile Lui, în ea va locui desăvârșirea puterii divine. Dacă va fi devotată îndatoririlor ei, nu există putere care să i se împotrivescă. Forțele vrăjmașului nu vor fi în stare s-o biruie, așa cum pleava nu este în stare să reziste furtunii.

Înaintea bisericii sunt zorii unei zile strălucite, glorioase, dacă va îmbrăca haina neprihănirii lui Hristos, renunțând la tot ce este lumesc.” -*Profeți și Regi*, pp. 259, 260.

* * *

ELIBERAREA IERUSALIMULUI DIN ASEDIU

„Nimic altceva nu inspiră credința atât de repede ca exercitarea credinței. Împăratul lui Iuda se pregătise pentru furtuna ce venea; iar acum, încrezător că proorocia împotriva asirienilor avea să se împlinească și-a întărit sufletul în Domnul. "Poporul a avut încredere în cuvintele lui Ezechia." 2 Cronici 32:8. Ce importanță avea dacă armatele asiriene, înviorate după cucerirea celor mai mari națiuni ale pământului și învingătoare asupra Samariei și Israelului își vor îndrepta forțele împotriva lui Iuda? Ce importanță avea dacă ei se îngâmfau prin cuvintele: "După cum mâna mea a pus stăpânire pe împărățiile idolilor, unde erau mai multe icoane decât la Ierusalim și în Samaria, cum am făcut Samariei și idolilor ei, nu voi face și Ierusalimului și icoanelor lui?" Isaia 10:10, 11. Iuda nu avea nimic de ce să se teamă, căci tăria lor era în Iehova.” -*Profeți și Regi*, pp. 351, 352.

Provocarea asiriană

1. Ce mesaj intimidant a strigat căpitanul armatei asiriene înaintea Ierusalimului? În afară de regele Ezechia, împotriva cui au fost îndreptate aceste cuvinte arogante și disprețuitoare?
2 Împărați 18:28-31.

Atunci, Rabșache, înaintând, a strigat cu glas tare în limba iudaică și a zis: „Ascultați cuvântul marelui împărat, împăratul Asiriei! Așa vorbește împăratul: ‘Să nu vă înșele Ezechia, căci nu va putea să vă izbăvească din mâna mea. Să nu vă facă Ezechia să vă încredeți în Domnul zicând: «Domnul ne va izbăvi și cetatea aceasta nu va fi dată în mâinile împăratului Asiriei.»’ N-ascultați de Ezechia, căci așa vorbește împăratul Asiriei: ‘Faceți pace cu mine, supuneți-vă mie și fiecare din voi va mânca din via lui și din smochinul lui, fiecare va bea apă din fântâna lui

„Încurajați de succesele lor, ninivenii lepădaseră de multă vreme solia lui Iona și deveniseră sfidători în împotrivirea lor față de planurile cerului. La câțiva ani după căderea Samariei, armatele victorioase au apărut din nou în Palestina, de data aceasta

îndreptându-și forțele împotriva cetăților întărite ale lui Iuda, cu un oarecare succes; dar s-au retras pentru o vreme din cauza greutateților care s-au ridicat în alte părți ale împărăției lor. Numai peste câțiva ani, spre încheierea domniei lui Ezechia, urma să se demonstreze înaintea popoarelor lumii dacă zeii păgânilor vor învinge până la urmă...

Încrezători în biruință, conducătorii și-au împărțit forțele în două armate: una urma să întâlnească armata egipteană către miazăzi, iar cealaltă avea să asedieze Ierusalimul.” -*Profeți și Regi*, pp. 339, 352.

2. Ce a pretins că ar fi de folos poporului lui Iuda în timp ce încerca să-i intimideze să accepte că puterea asiriană era superioară celei a lui Dumnezeu? 2 Împărați 18:32-35.

până voi veni și vă voi duce într-o țară ca a voastră, într-o țară cu grâu și cu vin, o țară cu pâine și vii, o țară cu măslini de untdelemn și miere și veți trăi, și nu veți muri. N-ascultați dar de Ezechia, care vă amăgește zicând: «Domnul ne va izbăvi.» Oare dumnezeii neamurilor au izbăvit ei, fiecare țara lui, din mâna împăratului Asiriei? Unde sunt dumnezeii Hamatului și Arpadului? Unde sunt dumnezeii Sefarvaimului, Henei și Ivei? Au izbăvit ei Samaria din mâna mea? Care dintre toți dumnezeii acestor țări și-a izbăvit țara din mâna mea, pentru ca și Domnul să izbăvească Ierusalimul din mâna mea?'''

„Amenințarea laudăroasă era însoțită de solia: “Să nu te înșele Dumnezeul tău, în care te încrezi, zicând: ‘Ierusalimul nu va fi dat în mâinile împăratului Asiriei.’ Iată, ai auzit ce au făcut împărații Asiriei tuturor țărilor și cum le-au nimicit; și tu, să fii izbăvit? Dumnezeul neamurilor pe care le-au nimicit părinții mei, au izbăvit ei pe Gozan, Haran, Rețef și pe fiii lui Eden din Telasar? Unde este împăratul Hamatului, împăratul Arpadului și împăratul cetății Sevarfaimului, Henei și Ivei?” 2 Împărați 19:10-13.” -*Profeți și Regi*, p. 355.

Sfatul și ajutorul cerut de la Dumnezeu

3. În loc să reacționeze în același spirit ca asirianul îngâmfat, la cine a făcut apel din toată inima împăratul Ezechia? 2 Împărați 19:1-4. 2 Cronici 32:20.

Când a auzit împăratul Ezechia lucrul acesta, și-a sfâșiat hainele, s-a acoperit cu un sac și s-a dus în Casa Domnului. A trimis pe Eliachim, căpetenia casei împăratului, pe Șebna, logofătul, și pe preoții cei mai bătrâni, acoperiți cu saci, la prorocul Isaia, fiul lui Amoț. Și i-au zis: „Așa vorbește Ezechia: ‘Ziua aceasta este o zi de necaz, de pedeapsă și de ocară, căci copiii sunt aproape să iasă din pântecele mamei, și nu este putere pentru naștere. Poate că Domnul Dumnezeuul tău a auzit toate cuvintele lui Rabșache, pe care l-a trimis împăratul Asiriei, stăpânul său, să batjocorească pe Dumnezeuul cel viu și poate că Domnul Dumnezeuul tău îl va pedepsi pentru cuvintele pe care le-a auzit. Înălță dar o rugăciune pentru ceilalți care au mai rămas.’”

Împăratul Ezechia și prorocul Isaia, fiul lui Amoț, au început să se roage pentru lucrul acesta și au strigat către cer.

„Un sol a fost trimis la Isaia să-l informeze cu privire la rezultatele întâlnirii. Ziua aceasta “este o zi de necaz, de pedeapsă și de ocară” a fost cuvântul pe care regele i l-a trimis. “Poate că Domnul, Dumnezeuul tău, a auzit toate cuvintele lui Rabșache, pe care l-a trimis împăratul Asiriei, stăpânul său, să batjocorească pe Dumnezeuul cel viu, și poate că Domnul, Dumnezeuul tău îl va pedepsi pentru cuvintele pe care le-a auzit. Înălță dar o rugăciune pentru ceilalți care au mai rămas.” Versetele 3,4.

"Singura nădejde a lui Iuda era acum în Dumnezeu. Orice ajutor posibil din armatele Egiptului fusese tăiat și nici o altă națiune nu era aproape să-i întindă o mână prietenoasă." -*Profeți și Regi, 354, 352.*

4. În circumstanțe care ar face chiar și pe cel mai puternic conducător să dispere, ce i-a spus Domnul lui Isaia? 2 Împărați 19:5-7. Ieremia 33:3.

Slujitorii împăratului Ezechia s-au dus dar la Isaia. Și Isaia le-a zis: „Iată ce să spuneți stăpânului vostru: ‘Așa vorbește Domnul: «Nu te speria de cuvintele pe care le-ai auzit și prin care M-au batjocorit slujitorii împăratului Asiriei. Voi pune în el un duh care îl va face ca, la auzul unei vești pe care o va primi, să se întoarcă în țara lui și-l voi face să cadă ucis de sabie în țara lui.»”

‘Cheamă-Mă, și-ți voi răspunde și îți voi vesti lucruri mari, lucruri ascunse, pe care nu le cunoști.’

„Dumnezeu a răspuns la rugăciunile slujitorilor Săi. Lui Isaia i-a fost dată solia pe care s-o transmitea lui Ezechia...” -*Profeți și Regi, p. 354.*

"Putem fi testați și încercați pentru că Dumnezeu consideră potrivit să ne pună sub disciplina care ne este esențială înainte de a fi apți pentru binecuvântarea pe care o implorăm. Nu trebuie să ne descurajăm, să facem loc îndoielii și să credem că rugăciunile noastre nu sunt ascultate. Ar trebui să ne încredem mai mult pe Hristos și să lăsăm cazul nostru ca Dumnezeu să răspundă rugăciunilor în felul Său. Dumnezeu nu a făgăduit că va pogori harul Său prin metodele pe care le-am rânduit noi. Dumnezeu este prea înțelept să greșescă și prea atent la binele nostru pentru a ne permite să alegem pentru noi înșine.” -*The Upward Look, p. 109.*

5. Ce încercare finală au făcut asirienii pentru a încerca să slăbească curajul lui Ezechia și a sfătuitoarelor săi? 2 Împărați 19:10-13.

Așa vorbește Domnul: ‘Se vor mai auzi iarăși în locul acesta, despre care ziceți că este pustiu, că nu mai are oameni, nici dobitoace, se vor mai auzi iarăși în cetățile lui Iuda și pe ulițele Ierusalimului, pustiiite, lipsite de oameni, de locuitori, de dobitoace, strigătele de bucurie și strigătele de veselie, cântecele mirelui și cântecele miresei, glasul celor ce zic: «Lăudați pe Domnul oștirilor, căci Domnul este bun, căci în veac ține îndurarea Lui!», glasul celor ce aduc jertfe de mulțumire în Casa Domnului. Căci voi aduce înapoi pe prinșii de război ai țării și îi voi așeza iarăși ca odinioară’, zice Domnul. Așa vorbește Domnul oștirilor: ‘În locul acesta pustiu, fără oameni și fără dobitoace, și în toate cetățile lui, vor mai fi iarăși locuințe de păstori, care-și vor odihni turmele. În cetățile de la munte, în cetățile din câmpie, în cetățile de la miazăzi, în țara lui Beniamin și în împrejurimile Ierusalimului, și în cetățile lui Iuda, vor mai trece iarăși oile pe sub mâna celui ce le numără’, zice Domnul.

„După ce s-au despărțit de căpeteniile lui Iuda, reprezentanții Asiriei au luat legătura direct cu împăratul lor, care era cu o parte a armatei care controla drumul dinspre Egipt. Când a auzit răspunsul, Sanherib a scris o scrisoare batjocoritoare pentru Domnul,

Dumnezeul lui Israel, vorbind astfel împotriva lui: “După cum dumnezeii neamurilor celorlalte țări n-au putut să izbăvească pe poporul lor din mâna mea, tot așa nici Dumnezeu lui Ezechia nu va izbăvi pe poporul Său din mâna mea.” 2 Cronici 32:17.” -*Profeți și Regi*, pp. 354, 355.

6. La cine s-a întors Ezechia cu ardoare și încredere deplină? Ce pot învăța astăzi oamenii lui Dumnezeu din această experiență? 2 Împărați 19:14-17,19.

‘Iată, vin zile’, zice Domnul, ‘când voi împlini cuvântul cel bun pe care l-am spus despre casa lui Israel și despre casa lui Iuda. În zilele acelea și în vremurile acelea voi face să răsară lui David o Odraslă neprihănită, care va înfăptui dreptatea și judecata în țară. În zilele acelea, Iuda va fi mântuit și Ierusalimul va locui în liniște. Și iată cum Îl vor numi: «Domnul, Neprihănirea noastră».’ Căci așa vorbește Domnul: ‘David nu va fi lipsit niciodată de un urmaș care să stea pe scaunul de domnie al casei lui Israel.

Cuvântul Domnului a vorbit lui Ieremia astfel:

"Când împăratul lui Iuda a primit scrisoarea batjocoritoare, a luat-o la templu, "a întins-o înaintea Domnului" și s-a rugat cu o credință puternică pentru ajutor din cer, ca popoarele pământului să știe că Dumnezeu evreilor încă trăiește și domnește. Versetul 14. Era în joc onoarea lui Iehova; numai El putea aduce eliberarea.” -*Profeți și Regi*, pp. 355, 356.

Promisiunea Domnului și înfrângerea asiriană.

7. Ce reasigurare a mai oferit Domnul poporului Său năpăstuit prin profetul Isaia? 2 Împărați 19:31-34.

Căci din Ierusalim va ieși o rămășiță și din muntele Sionului, cei scăpați. Iată ce va face râvna Domnului oștirilor. De aceea, așa vorbește Domnul asupra împăratului Asiriei: Nu va intra în cetatea aceasta, nici nu va arunca săgeți în ea, nu va sta înaintea ei cu scuturi și nu va ridica întărituri de șanțuri împotriva ei. Se va întoarce pe drumul pe care a venit și nu va intra în cetatea aceasta, zice Domnul. Căci Eu voi ocroti cetatea aceasta ca s-o mântuiesc, din pricina Mea și din pricina robului Meu David.’”

„Rugăciunile lui Ezechia în favoarea lui Iuda, a onoarei Conducătorului lor suprem erau în armonie cu planul lui Dumnezeu... Domnul avea să-și arate favoarea îndeosebi atunci când în vreme de război sau de înfrângere de către o oștire, căpeteniile lui Israel aveau să intre în casa de rugăciune și trebuia să se roage pentru izbăvire. 1 Împărați 8:33,34.

„Ezechia n-a fost lăsat fără nădejde. Isaia a trimis la el să i se spună: “Așa vorbește Domnul, Dumnezeul lui Israel: ‘Am auzit rugăciunea pe care Mi-ai făcut-o cu privire la Sanherib, împăratul Asiriei. Iată cuvântul pe care l-a rostit Domnul împotriva lui:

‘Fecioara, fiica Sionului, te disprețuiește și râde de tine; fata Ierusalimului dă din cap după tine.’” -*Profeți și Regi, p. 359.*

8. Care a fost rezultatul acestei încercări extreme? Mai devreme sau mai târziu, care va fi sfârșitul celor care îl amenință pe Dumnezeu și poporul Său? Ce lecție găsim în această experiență pentru urmașii credincioși ai lui Dumnezeu? 2 Împărați 19:35-37.

În noaptea aceea, a ieșit îngerul Domnului și a ucis în tabăra asirienilor o sută optzeci și cinci de mii de oameni. Și, când s-au sculat dimineața, iată că toți erau niște trupuri moarte. Atunci, Sanherib, împăratul Asiriei, și-a ridicat tabăra, a plecat și s-a întors și a locuit la Ninive. Și, pe când se închina în casa dumnezeului său Nisroc, Adramelec și Șarețer, fiii săi, l-au ucis cu sabia și au fugit în țara Ararat. Și în locul lui a domnit fiul său Esar-Hadon.

„Chiar în noaptea aceea a venit izbăvirea... “Toți vitejii, domnitorii și căpeteniile” din tabăra împăratului Asiriei au fost uciși. 2 Cronici 32:21.

„Veștile cu privire la această judecată cumplită asupra oștirii care fusese trimisă să cucerească Ierusalimul au ajuns repede la Sanherib care păzea încă drumul dinspre Egipt către Iuda. Cuprins de frică, împăratul asirian s-a grăbit să plece și "s-a întors rușinat în țara lui." Versetul 21. Dar nu avea să mai domnească multă vreme. Potrivit cu proorocia care fusese rostită cu privire la sfârșitul lui neașteptat, el a fost asasinat de cei din casa lui "și în locul său a domnit fiul său Esar Hadon." Isaia 37:38.”

"Dumnezeul evreilor biruise pe asirianul cel mândru. Onoarea lui Iehova fusese apărată în ochii popoarelor înconjurătoare. În Ierusalim inimile oamenilor erau pline de o bucurie sfântă. Rugăciunile lor stăruitoare pentru izbăvire fuseseră împletite cu mărturisirea păcatului și cu multe lacrimi. În nevoia lor cea mare se încrezuseră cu totul în puterea lui Dumnezeu de a salva și El nu-i părăsise. Acum, curțile templului răsunau de cântecele solemne, de laudă." -*Profeți și Regi, pp. 361, 362.*

Pentru studiu suplimentar

„Iuda avea să fie de repetate ori invadat de oștile asiriene, iar Ierusalimul urma să sufere un asediu care ar fi avut drept consecință căderea, dacă Dumnezeu nu ar fi intervenit în mod miraculos. Primejdii grave amenințau deja pacea împărăției din sud. Ocrotirea divină se retrăgea, și forțele asiriene erau gata să se răspândească în țara lui Iuda.

Dar primejdiile din afară, oricât de copleșitoare păreau, nu erau atât de serioase cum erau primejdiile dinăuntru. Perversitatea poporului Său era cea care a dus slujitorului Domnului cea mai mare amărăciune și cea mai profundă descurajare. Prin apostazia și răzvrătirea lor, aceia care ar fi trebuit să stea ca purtători de lumină printre popoare atrăgeau judecățile lui Dumnezeu. Multe din păcatele care grăbeau distrugerea rapidă a împărăției din nord, și care fuseseră mustrate nu demult în termeni categorici de către Osea și Amos, distrugeau cu repeziciune împărăția lui Iuda.” -*Profeți și Regi, pp. 305,306.*

* * *

ISAIA ÎL AVERTIZEAZĂ PE EZECHIA

„Cei cu care ne întovărășim în fiecare zi au nevoie de ajutorul nostru, de călăuzirea noastră. S-ar putea ca ei să fie într-o așa stare de spirit încât un cuvânt rostit la vreme va fi ca un cui bine bătut. Măine, unele dintre sufletele acestea pot fi acolo unde să nu le mai putem influența niciodată. Care este influența noastră asupra acestor tovarăși de călătorie?

Fiecare zi din viața noastră este încărcată de răspunderi care trebuie să le purtăm. În fiecare zi cuvintele și faptele noastre fac o impresie asupra acelor cu care ne întovărășim. Cât de mare nevoie este să punem strajă buzelor noastre și să ne păzim cu atenție pașii! O acțiune nehibzuită, un pas imprudent, și valurile furioase ale unei ispite puternice pot arunca un suflet pe calea căderii. Nu mai putem aduna gândurile pe care le-am sădit în mințile oamenilor. Dacă ele au fost rele, am pus în mișcare un lanț de împrejurări, un val al răului, pe care nu-l mai putem opri.” -*Profeți și Regi, p. 348.*

1. Cine a devenit conducător în Iuda în anul 721 î.Hr.? Ce spune Sfânta Scriptură despre domnia lui? 2 Împărați 18:1,3-5,7.

În al treilea an al lui Osea, fiul lui Ela, împăratul lui Israel, a început să domnească Ezechia, fiul lui Ahaz, împăratul lui Iuda.

El a făcut ce este plăcut înaintea Domnului, întocmai cum făcuse tatăl său David. A îndepărtat înălțimile, a sfărâmat stâlpii idolești, a tăiat astarteele și a sfărâmat în bucăți șarpele de aramă pe care-l făcuse Moise, căci copiii lui Israel arseseră până atunci tămâie înaintea lui: îl numeau Nehuștan. El și-a pus încrederea în Domnul Dumnezeu lui Israel; și, dintre toți împărații lui Iuda care au venit după el sau care au fost înainte de el, n-a fost niciunul ca el.

Și Domnul a fost cu Ezechia, care a izbutit în tot ce a făcut. El s-a răsculat împotriva împăratului Asiriei și nu i-a mai fost supus.

„Ezechia a venit la tron hotărât să facă tot ce-i stă în putere pentru a salva pe Iuda de soarta de care avusese parte împărăția din nord. Soliile prorocilor nu ofereau nici o încurajare pentru jumătățile de măsură. Numai prin cea mai hotărâtă reformă puteau fi evitate judecățile amenințătoare.

„În situații de criză Ezechia s-a dovedit a fi un bărbat al ocaziei. Abia a venit la tron că a și început să plănuiască și să aducă la îndeplinire. Mai întâi și-a îndreptat atenția spre restaurarea slujbelor templului, atâta vreme neglijate; și în această lucrare a solicitat colaborarea unei grupe de preoți și leviți care rămăseseră credincioși chemării lor sfinte. Încrăzător în sprijinul lor loial a vorbit cu ei deschis cu privire la dorința lui de a institui reforme imediate și larg cuprinzătoare. “Părinții noștri au păcătuit”, a mărturisit el, “au făcut ce este rău înaintea Domnului, Dumnezeului nostru. L-au părăsit, și-au abătut privirile de la cortul Domnului, și i-au întors spatele. Am de gând dar să fac legământ cu Domnul, Dumnezeul lui Israel, pentru ca mânia Lui aprinsă să se abată de la noi.” 2 Cronici 29:6,10.” -*Profeti și Regi*, pp. 331, 332.

Boala regelui și rugăciunea sa arzătoare

2. La apogeul activității sale în beneficiul lui Iuda, ce s-a întâmplat cu Ezechia? Cum a reacționat? Isaia 38:1-3.

În vremea aceea, Ezechia a fost bolnav pe moarte. Prorocul Isaia, fiul lui Amoț, a venit la el și i-a zis: „Așa vorbește Domnul: ‘Pune-ți în rânduială casa, căci vei muri și nu vei mai trăi.’” Ezechia s-a întors cu fața la perete și a făcut Domnului următoarea rugăciune: „Doamne, adu-Ți aminte că am umblat înaintea Ta cu credincioșie și inimă curată și am făcut ce este bine înaintea Ta!” Și Ezechia a vărsat multe lacrimi.

„În culmea domniei lui prospere, împăratul Ezechia a fost deodată lovit de o boală fatală. “Bolnav pe moarte,” cazul lui era dincolo de puterea omului de a veni în ajutor. Ultimele nădejdi păreau pierdute când prorocul Isaia i s-a arătat cu solia: “Așa vorbește Domnul: ‘Pune-ți în rânduială casa, căci vei muri și nu vei mai trăi.’” Isaia 38:1.

„Perspectiva părea foarte întunecată, dar împăratul se putea ruga încă Aceluia care până acum fusese “ajutor și sprijin... un ajutor care nu lipsește niciodată în nevoi.” Psalmul 46:1.” -*Profeti și Regi*, 340.

3. Cum a răspuns Domnul la rugămintea sa prin profetul Isaia? Isaia 38:4, 5.

Atunci Cuvântul Domnului a vorbit lui Isaia astfel: „Du-te și spune lui Ezechia: ‘Așa vorbește Domnul Dumnezeu tatălui tău David: «Am auzit rugăciunea ta și am văzut lacrimile tale. Iată că voi mai adăuga încă cincisprezece ani la zilele vieții tale.

„Acela ale cărui bunătăți “nu s-au sfârșit” a auzit rugăciunea slujitorului Său. Plângerile lui Ieremia 3:22. „Isaia, care ieșise, n-ajunsesese încă în curtea din mijloc, când cuvântul Domnului i-a vorbit astfel: ‘Întoarce-te și spune lui Ezechia, căpetenia poporului Meu: Așa vorbește Domnul, Dumnezeu tatălui tău David: Ți-am auzit rugăciunea, și ți-am văzut lacrimile. Iată că te vei face sănătos; a treia zi te vei sui la casa Domnului. Voi mai adăuga cincisprezece ani la zilele tale. Te voi izbăvi, pe tine și cetatea aceasta, din mâna împăratului Asiriei: Și voi ocroti cetatea aceasta, din pricina Mea, și din pricina robului Meu David.’ 2 Împărați 20:4-6.

„Prorocul s-a întors cu bucurie, având cuvinte de asigurare și nădejde. Îndrumându-l să pună o turtă de smochine pe partea bolnavă, Isaia i-a dat împăratului solia milei și grijii protectoarea a lui Dumnezeu.” -*Profeti și Regi*, pp. 341, 342.

Mândria umană

4. Ca urmare a vindecării miraculoase a împăratului și a semnului dat de Domnul, cine i-a făcut o vizită lui Ezechia? Ce le-a arătat acestor vizitatori străini? Isaia 39:1,2.

În același timp, Merodac-Baladan, fiul lui Baladan, împăratul Babilonului, a trimis o scrisoare și un dar lui Ezechia, pentru că aflase de boala și însănătoșirea lui. Ezechia s-a bucurat și a arătat trimișilor locul unde erau lucrurile lui de preț, argintul și aurul, mirosmele și untdelemnul de preț, toată casa lui de arme și tot ce se afla în vistieriile lui: n-a rămas nimic în casa și în ținuturile lui pe care să nu li-l fi arătat.

„Împăratul lor (al Babilonului), Merodac-Baladan,... a trimis soli la Ezechia să-l felicite pentru vindecare și să afle, dacă era posibil, mai multe despre Dumnezeu care era în stare să facă o așa mare minune.

Vizita acestor soli de la împăratul din țara îndepărtată îi dădea lui Ezechia ocazia să-L înalțe pe Dumnezeu cel viu. Cât de ușor i-ar fi

fost să vorbească despre Dumnezeu ca susținător al tuturor lucrurilor create, prin a Căruia favoare îi fusese cruțată viața tocmai când toate nădejtile se spulberaseră! Ce transformări uimitoare ar fi avut loc dacă acești căutători după adevăr de pe câmpiile Caldeii ar fi fost conduși să recunoască autoritatea supremă a Dumnezeului celui viu!

Dar mândria și vanitatea au pus stăpânire pe inima lui Ezechia și în înălțare de sine a lăsat deschise înaintea ochilor lacomi comorile cu care Dumnezeu îmbogățise pe poporul Său.” -*Profeți și Regi*, pp. 344, 345.

5. După plecarea străinilor, ce l-a întrebat profetul Isaia pe împărat? Ce spun Scripturile despre motivul și rezultatele acestei experiențe? Isaia 39:3,4. 2 Cronici 32:31,25.

Prorocul Isaia a venit apoi la împăratul Ezechia și l-a întrebat: „Ce au spus oamenii aceia și de unde au venit la tine?” Ezechia a răspuns: „Au venit la mine dintr-o țară depărtată, din Babilon.” Isaia a mai zis: „Ce au văzut în casa ta?” Ezechia a răspuns: „Au văzut tot ce este în casa mea: n-a rămas nimic în vistieriile mele pe care să nu li-l fi arătat.”

Însă, când au trimis căpeteniile Babilonului soli la el să întrebe de minunea care avusese loc în țară, Dumnezeu l-a părăsit ca să-l încerce, pentru ca să cunoască tot ce era în inima lui.

Dar Ezechia n-a răsplătit binefacerea pe care a primit-o, căci i s-a îngâmflat inima. Mânia Domnului a venit peste el, peste Iuda și peste Ierusalim.

„Vizita trimișilor la Ezechia a fost punerea la probă a recunoștinței și devoțiunii lui... Dacă Ezechia ar fi folosit ocazia dată lui ca să dea mărturie despre puterea, bunătatea și mila Dumnezeului lui Israel, raportul trimișilor ar fi fost o lumină care pătrunde întunericul. Dar el s-a înălțat mai presus de Domnul oștirilor. El “n-a răsplătit binefacerea pe care a primit-o, căci i s-a îngâmflat inima.” Versetul 25.” -*Profeți și Regi*, p. 346.

Semintele dezastrului pentru viitor

6. Ce a profetizat că se va întâmpla ca urmare a lăcomiei stârnite în inimile și mințile vizitatorilor păgâni din cauza greșelii lui Ezechia de a nu-l slăvi pe Dumnezeu? Isaia 39:5-7.

Atunci Isaia a zis lui Ezechia: „Ascultă Cuvântul Domnului oștirilor: ‘Iată, vor veni vremurile când vor duce în Babilon tot ce este în casa ta și tot ce au strâns părinții tăi până în ziua de azi: nimic nu va rămâne’, zice Domnul. ‘Și vor lua din fiii tăi ieșiți din tine, pe care-i vei naște, ca să-i facă fameni în casa împăratului Babilonului.’”

„Cât de dezastruoase aveau să fie consecințele! Lui Isaia i s-a descoperit că solii care se întorceau duceau cu ei un raport cu privire la bogățiile pe care le văzuseră, și că împăratul Babilonului și sfetnicii lui aveau să plănuiască să-și îmbogățească propria lor țară cu comorile Ierusalimului. Ezechia păcătuisse grav. “Mânia Domnului a venit peste el, peste Iuda și peste Ierusalim.” Versetul 25.” -*Profeți și Regi, p. 346.*

7. Cum a primit Ezechia această solie? Chiar dacă Dumnezeu a întârziat împlinirea profeției, ce s-a întâmplat cu Iuda? Ce au trebuit să învețe oamenii prin încercări dure și cum se aplică această experiență Bisericii lui Dumnezeu acum? Isaia 39:8. 2 Cronici 32:26. 2 Împărați 24:11,13; 25:13-15.

Ezechia a răspuns lui Isaia: „Cuvântul Domnului pe care l-ai rostit este bun. Căci, a adăugat el, măcar în timpul vieții mele va fi pace și liniște!”

Atunci, Ezechia s-a smerit din mândria lui, împreună cu locuitorii Ierusalimului, și mânia Domnului n-a venit peste ei în timpul vieții lui Ezechia.

Nebucadnețar, împăratul Babilonului, a venit înaintea cetății pe când o impresurau slujitorii lui.

A luat de acolo toate vistieriile Casei Domnului și vistieriile casei împăratului și a sfărâmat toate vasele de aur pe care le făcuse Solomon, împăratul lui Israel, în Templul Domnului, cum spusese Domnul.

Haldeenii au sfărâmat stâlpii de aramă din Casa Domnului, temeliele, marea de aramă care era în Casa Domnului și au dus arama în Babilon. Au luat cenușarele, lopețile, mucările, ceștile și toate uneltele de aramă cu care se făcea slujba. Căpetenia străjerilor a mai luat și tigăile pentru cărbuni și lighenele, tot ce era de aur și tot ce era de argint.

„Plin de remușcări, „Ezechia s-a smerit din mândria lui, împreună cu locuitorii Ierusalimului și mânia n-a venit peste ei în timpul vieții lui Ezechia”. 2 Cronici 32:26. Dar sămânța rea fusese semănată și, în timp, avea să răsară și să aducă un seceriș de pustiire și vai. În anii care i-au rămas, împăratul lui Iuda avea să aibă multă propășire din cauza efortului lui neabătut de a răscumpăra trecutul și a aduce onoare Numelui lui Dumnezeu pe care-L slujise; cu toate acestea, credința avea să-i fie aspru încercată și avea să învețe că numai punându-și toată încrederea în Iehova putea nădăjdi să biruiască puterile întinericului, care complotau la ruina lui și la distrugerea definitivă a poporului său.” -*Profeti și Regi, p. 347.*

Pentru studiu suplimentar

„Istoria eșecului lui Ezechia de a se arăta credincios însărcinării cu ocazia vizitei solilor cuprinde o lecție importantă pentru toți. Cu mult mai mult decât o facem, trebuie să vorbim despre capitolele prețioase din experiența noastră, despre mila și bunătatea lui Dumnezeu, despre adâncimile inegalabile ale dragostei Mântuitorului. Când mintea și inima sunt umplute cu dragostea lui Dumnezeu, nu va fi greu să împărtășim și altora ceea ce se cuprinde în viața spirituală. Gânduri înalte, aspirații nobile, o înțelegere mai clară a adevărului, planuri neegoiste, dorințe după evlavie și sfințenie își vor găsi expresia în cuvinte care dau pe față ce fel de comoară adăpostește inima...

„Pe de altă parte, dacă prin exemplul nostru îi ajutam pe alții în dezvoltarea principiilor bune, le dăm puterea să facă binele. La rândul lor, ei exercită aceeași influență bună asupra altora. În felul acesta, sute și mii sunt ajutați prin influența noastră de care nu ne putem da seama. Adevăratul urmaș al lui Hristos întărește hotărârile cele bune ale tuturor acelorora cu care vine în legătură. În fața unei lumi necredincioase și orbitoare de păcat, el dă pe față puterea harului lui Dumnezeu și desăvârșirea caracterului Său.” *Profeti și Regi, 347,348.*

* * *

NOTE FINALE

Nota 1:

"Textul lui 1 Samuel 18:10 și al altora legate de comportamentul ciudat al lui Saul relatează că "duhul rău de la Dumnezeu a venit asupra lui Saul." Cum se înțelege aceasta propoziție? Un cercetător notează că Dumnezeu a dat permisiunea duhului rău doar să vină asupra lui. 'Duhul Domnului S-a depărtat de la Saul. Dacă Dumnezeu și harul Său nu ne conduc, păcatul și Satana vor avea stăpânire asupra noastră. Diavolul, cu permisiunea divină, l-a tulburat și îngrozit pe Saul, tulburându-i trupul și afectându-i mintea. -*Matthew Henry Commentary despre 1 Samuel 16:14.*

Nota 2:

În de acord cu scrierile serei Ellen G. White din Patriarhi și Profeti, când au cântat femeile: „Saul a bătut miile lui, iar David, zecile lui de mii,” atunci „Demonul geloziei s-a furișat în inima împăratului.” Ea a scris și că „Saul s-a lăsat pradă duhului rău care-l stăpâna” și „demonul patimii dormita în inima lui Saul.”

Nota 3:

„Piatra” menționată aici îl reprezintă pe Hristos, care în versetul anterior se numește "Robul Meu" și "Odrasla." Zaharia 3:8. În această piatră sunt "ochi", indicând că este o "piatră vie." 1 Petru 2:4. Când este acceptat ca Mântuitor personal într-o singură zi este îndepărtată nelegiuirea oamenilor și a poporului pentru că El este Cel 'care ridică păcatul lumii!' Ioan 1:29. Neprihănirea pe care nu a putut-o da legea din cauza slăbiciunii trupului (Romani 8:3), este posibilă prin El (Fapte 13:39); căci prin El suntem liberi de condamnarea și de stăpânirea păcatului. Romani 4:7; 5:1; 6:12,14.

"Piatra" pe care Domnul a pus-o înaintea lui Iosua reprezintă 'Hristos - Piatra din Israel,' pe care au refuzat-o constructorii, temelia și piatra unghiulară a clădirii spirituale, biserica: și acest lucru a fost pus înaintea lui Iosua pentru a-și întemeia credința, pentru a-și pune pe ea siguranța și încrederea și pentru a-și primi liniștea în ea; pentru

a o pune înaintea altora și a-i instrui despre natura și modul de a o folosi pentru liniștea lor. Acesta a fost spusă dinainte în profețiile despre Hristos, când în tip, a fost pusă temelia templului (Ezra 3:9), templul fiind un tip al bisericii și temelia un tip al lui Hristos, iar acest lucru hotărât de Iehova arată că El este Constructorul Șef; că această piatră trebuie să fie una temeinică, pe care să fie întemeiată, pentru ca acea clădire să stea..." -*Gill's Exposition of the Entire Bible, comentarii la Zaharia 3:9.*

APUSUL SOARELUI ÎN ROMÂNIA:

IANUARIE		
03	V.	a.s. CT 16.48; B 16.38; MS 16.46; AR 17.01
04	S.	a.s. CT 16.49; B 16.39; MS 16.47; AR 17.02
10	V.	a.s. CT 16.55; B 16.47; MS 16.54; AR 17.08
11	S.	a.s. CT 16.57; B 16.49; MS 16.55; AR 17.09
17	V.	a.s. CT 17.03; B 16.54; MS 17.03; AR 17.17
18	S.	a.s. CT 17.04; B 16.55; MS 17.05; AR 17.19
24	V.	a.s. CT 17.13; B 17.03; MS 17.13; AR 17.27
25	S.	a.s. CT 17.14; B 17.04; MS 17.15; AR 17.28
31	V.	a.s. CT 17.23; B 17.13; MS 17.24; AR 17.37
FEBRUARIE		
01	S.	a.s. CT 17.25; B 17.15; MS 17.26; AR 17.39
07	V.	a.s. CT 17.32; B 17.23; MS 17.34; AR 17.47
08	S.	a.s. CT 17.33; B 17.25; MS 17.36; AR 17.48
14	V.	a.s. CT 17.42; B 17.32; MS 17.45; AR 17.57
15	S.	a.s. CT 17.43; B 17.33; MS 17.47; AR 17.58
21	V.	a.s. CT 17.51; B 17.43; MS 17.55; AR 18.08
22	S.	a.s. CT 17.53; B 17.44; MS 17.57; AR 18.09
28	V.	a.s. CT 18.02; B 17.54; MS 18.05; AR 18.18
29	S.	a.s. CT 18.02; B 17.54; MS 18.06; AR 18.19
MARTIE		
06	V.	a.s. CT 18.10; B 18.00; MS 18.15; AR 18.28
07	S.	a.s. CT 18.11; B 18.01; MS 18.16; AR 18.29
13	V.	a.s. CT 18.19; B 18.09; MS 18.25; AR 18.38
14	S.	a.s. CT 18.20; B 18.10; MS 18.26; AR 18.39
20	V.	a.s. CT 18.28; B 18.18; MS 18.34; AR 18.47
21	S.	a.s. CT 18.29; B 18.19; MS 18.35; AR 18.48
27	V.	a.s. CT 18.37; B 18.26; MS 18.44; AR 18.57
28	S.	a.s. CT 18.38; B 18.27; MS 18.45; AR 18.58